AUTHOR OF THE INTERNATIONAL BESTSELLER

Before the Coffee Gets Cold

Before Your Memory Fades

a novel

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

AUTHOR OF THE INTERNATIONAL BESTSELLER

Before the Coffee Gets Cold

Before Your Memory Fades

a novel

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

OceanofPDF.com

"Kahve Soğumadan Önce" Serisi için Övgüler

“Sevgi dolu.”

—New York Times

“Matt Haig’in Gece Yarısı Kütüphanesi’nin hayranları bu hızlı okunan kitaptan keyif alacaklar... Kawaguchi, zaman yolculuğu gibi yaygın olarak kullanılan bir motifi benzersiz bir şekilde ele almayı başarmış ve bir miras olarak neşenin gücünü yakalamış.”

—Kütüphane Dergisi

“Hikaye son derece dokunaklı.”

—Chicago Kitap Eleştirisi

“İç ısıtan, özgün ve hüzünlü.”

—HuffPost

"Başlangıçta keyifli bir kaçış gibi görünen şeyin içine, aşk ve kayıp, aile ve özgürlük, yaşam ve ölüm gibi varoluşsal bilmeceler iç içe geçmiştir."

—Christian Science Monitor

"Bu büyüleyici roman, yeniden yaşamak istediğimiz geçmişe rağmen mutluluğu keşfetmekle ilgili."

—Harvard Crimson

"Kitabın yankı uyandıran cazibesi, kalıcı duygusal rahatlama sağlıyor."

—Kitap listesi

OceanofPDF.com

Hafızanız Solmadan Önce

bir roman

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

Japoncadan Geoffrey Trousselot tarafından çevrilmiştir.

OceanofPDF.com

Toshikazu Kawaguchi, 1971 yılında Japonya'nın Osaka şehrinde doğdu. Sonic Snail adlı tiyatro grubu için yapımcılık, yönetmenlik ve yazarlık yaptı. Oyun yazarlığı eserleri arasında COUPLE, Sunset Song ve Family Time yer almaktadır. Yazdığı Before the Coffee Gets Cold adlı oyunu Suginami Drama Festivali'nde büyük ödülü kazandı. Bu oyun uluslararası çok satanlar arasına girdi ve Japonya'da sinemaya uyarlandı.

OceanofPDF.com

İçindekiler

i Kız

ii Komedyen

iii Kız Kardeş

iv Genç Adam

OceanofPDF.com

i
Kız

“Hokkaido’da neden bulunuyorsunuz?”

Kei Tokita'nın sesi telefondan cılız ve tiz geliyordu.

"Rahat ol, her şey yolunda."

Nagare Tokita, on dört yıl sonra ilk kez karısının sesini duyuyordu. Hokkaido'daydı, daha doğrusu Hakodate'de.

Hakodate şehri, yirminci yüzyılın başlarından kalma Batı tarzı evlerle doludur. Şehrin dört bir yanına dağılmış bu evler, Japon tarzı zemin katları ve Batı tarzı üst katlarıyla karakterize edilen eşsiz bir mimari tarza sahiptir. Adı "asıl kasaba" anlamına gelen Motomachi bölgesi, Hakodate Dağı'nın hemen eteğinde yer almakta olup popüler bir turistik destinasyondur. Eski şehir cazibesi, eski halk salonu, Japonya'da dikilen ilk dikdörtgen beton elektrik direği ve tarihi Körfez Bölgesi'ndeki kırmızı tuğlalı depolar gibi popüler tarihi mekanlarla daha da artmaktadır.

Telefonun diğer ucundaki Kei, Tokyo'da, müşterilerine zamanda yolculuk yapma fırsatı sunan Funiculi Funicula adlı bir kafede bulunuyordu. Kızını görmek için geçmişten on beş yıl geleceğe yolculuk yapmıştı. Tokyo'daki o kafede, soğumakta olan kahvesini içmeden önce çok az zamanı vardı. Japonya'nın kuzeyindeki Hokkaido'da çok uzakta olduğu için Nagare, kahvesinin ne kadar soğuduğunu bilmiyordu. Bu nedenle, konuya odaklanmaya özen gösterdi.

“Hokkaido'da neden bulunduğumu açıklayacak zamanım yok. Lütfen, sadece dinleyin.”

Elbette Kei, zamanın olmadığını gayet iyi biliyordu.

“Ne o? Zaman yok mu? Zamanı olmayan benim!”

Sesi üzgün geliyordu.

Ancak Nagare buna hiç aldırış etmedi.

"Orada bir kız var, değil mi? Ortaokul çağında gibi görünüyor."

“Ne? Bir okul öğrencisi mi? Evet, burada. Yaklaşık iki hafta önce kafeyi ziyaret eden aynı kız—benimle fotoğraf çektirmek için gelecekten geldi.”

Kei için iki hafta önce olmuştu ama Nagare için tam on beş yıl önce gerçekleşen bir olaydan bahsediyordu.

"Büyük, yuvarlak gözleri var... ve boğazlı kazak giymiş?"

“Evet, evet. Peki ya o?”

“Tamam, sakin ol ve dinle. Yanlışlıkla on beş yıl geleceğe yolculuk ettin.”

"Sana söylediğim gibi, ne dediğini zar zor duyabiliyorum."

Nagare, ona çok önemli bir şey söylemek üzereyken şiddetli bir rüzgar esti. Telefonuna şiddetli bir rüzgar esiyor, iletişim kurmayı neredeyse imkansız hale getiriyordu. Zaman darlığı nedeniyle acele eden Nagare, durumu idare etmeye çalıştı.

"Neyse, şu baktığın kıza gelelim," dedi sesi şimdi daha da yükselmişti.

“Eee? Ne? O kız mı?”

"O bizim kızımız!"

"Ha?"

Nagare'nin elindeki telefon tamamen sustu. Ardından Kei'nin sesi yerine, Funiculi Funicula'daki orta sarkaçlı saatin tanıdık bir "dong, dong" sesi çıkarmaya başladığını duydu. Hafifçe içini çekerek sakince açıklamaya başladı.

“On yıl sonrasına yolculuk etmeyi kabul ettiniz, bu yüzden çocuğunuzun yaklaşık on yaşında olacağını düşünüyorsunuz, ancak bir tür hata oldu ve on beş yıl sonrasına yolculuk ettiniz. On yıl, on beş saat ve on beş yıl, on saat birbirine karıştı gibi görünüyor. Ortadaki sarkaçlı saatin zamanına bakın. On gösteriyor, değil mi?”

"Hı hı."

"Döndüğünüzde haberi aldık. Ama şu anda, zamanım olmadığı için detaylarına girmeyeceğim, kaçınılmaz sebeplerden dolayı Hokkaido'dayız."

Nagare bu açıklamayı hızla yapmıştı. Ama şimdi duraksadı.

"Neyse, fazla vaktiniz kalmadı, o yüzden büyümüş, sapasağlam kızımıza bir bakın ve şimdiki işinize dönün," diyerek nazikçe telefonu kapattı.

Nagare durduğu yerden, düz ve eğimli caddenin sonundaki uçsuz bucaksız mavi okyanusu ve ötesindeki Hakodate Limanı'nı taçlandırıyormuş gibi görünen gökyüzünü görebiliyordu. Topuğunun üzerinde geriye doğru döndü ve zili çalarak kafeye girdi.

DA-DING-DONG

Hakodate, birçok eğimli sokağa sahiptir. Bunlardan on dokuzuna isim verilmiştir; bunlar arasında Japonya'nın en eski elektrik direğinden yukarı doğru uzanan Yirmi At Binme Yokuşu ve Hakodate'nin turistik Körfez Bölgesi'ndeki kırmızı tuğlalı depoların yakınından başlayan Sekiz Bayrak Yokuşu yer almaktadır. Diğerleri arasında Hakodate sahilinden yukarı doğru çıkan Balık Manzarası Yokuşu ve Gemi Manzarası Yokuşu bulunmaktadır. Tepenin daha ilerisinde, "vadi başı" anlamına gelen Yachigashiracho'ya doğru yükselen Midye Yokuşu ve Yeşil Söğüt Yokuşu yer almaktadır. Ancak turist haritalarında gösterilmeyen bir eğimli sokak daha vardır. Yerliler buna İsimsiz Yokuş diyor. Nagare'nin çalıştığı kafe, İsimsiz Yokuşun ortasındaydı.

Kafenin adı Café Donna Donna idi ve bu kafedeki belirli bir koltuğa dair tuhaf bir şehir efsanesi vardı.

Görünüşe göre, o koltuğa otururseniz, istediğiniz zamana geri dönebilirsiniz.

Ancak kurallar son derece can sıkıcı ve korkunç bir sıkıntıydı:

Geçmişte yaptığınız hiçbir şey bugünü değiştiremez.

Geçmişte karşılaşabileceğiniz tek kişiler, kafeyi ziyaret etmiş olanlardır.

Geçmişe dönmek için o koltuğa, sadece o koltuğa oturmanız gerekiyor. Eğer koltuk doluysa, boşalana kadar beklemeniz şart.

Eskiden ise koltuğunuzda oturmanız ve asla kalkmamanız gerekiyordu.

Yolculuğunuz kahve döküldüğü anda başlar ve kahve soğumadan önce sona ermelidir.

Can sıkıcı kurallar bununla da bitmiyor. Her şeye rağmen, bugün yine bu söylentiyi duyan bir müşteri kafeyi ziyaret edecek.

Nagare telefon görüşmesinden döndüğünde, tezgah taburelerinden birinde oturan Nanako Matsubara hemen dışarı çıktı ve sordu: "Nagare, neden

Tokyo'da kalmadın? Buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu hâlâ düşünüyor musun?"

Nanako, Hakodate Üniversitesi öğrencisiydi. Açık bej rengi bluzunu bol pantolonunun içine sokmuş, oldukça şık görünüyordu. Makyajı hafif, saçları gevşekçe perma yapılmış ve lastik toka ile arkaya toplanmıştı.

Nanako, Nagare'nin vefat eden karısının, kızıyla Tokyo'daki kafede buluşmak için geçmişten geleceğini duymuştu. On dört yıldır görmediği karısıyla bir kez görüşme fırsatı yakalayacak olması göz önüne alındığında, Nanako, Nagare'nin onu şahsen görmek yerine telefonla selamlamayı tercih etmesini garip bulmuştu.

“Evet, belki,” diye belirsiz bir şekilde yanıtladı Nagare, yanından geçip tezgahın arkasına giderken. Nanako’nun yanındaki taburede, elinde bir kitap tutan uykulu görünen Doktor Saki Muraoka oturuyordu. Saki, Hakodate hastanelerinden birinin psikiyatri bölümünde çalışıyordu. Hem o hem de Nanako kafenin müdavimleriydi.

"Onu tekrar görmek istemedin mi?"

Nanako'nun meraklı gözleri, neredeyse iki metre boyundaki dev adam Nagare'ye odaklanmıştı.

“Elbette, ama gerçeklere saygı duymak zorundaydım.”

"Hangileriydi?"

“O beni değil, kızını görmeye geldi.”

"Ama yine de."

“Sorun değil. Uzun zaman geçtiğini kabul ediyorum, ama anılarım hâlâ çok canlı...”

Nagare'nin kastettiği, anne ve kız arasındaki zamanı daha değerli kılmak için elinden gelen her şeyi yapacağıydı.

"Çok naziksin, Nagare," dedi Nanako hayranlıkla.

"Aman Tanrım!" diye karşılık verdi, kulakları kıpkırmızı olmuştu.

"Utanmanıza gerek yok."

"Ben öyle biri değilim," diye yanıtladı ve ondan kaçmak için hemen mutfağa girdi.

Kafenin garsonu Kazu Tokita, onun yerini alarak mutfaktan çıktı. Beyaz gömleği ve bej fırfırlı eteğinin üzerine turkuaz bir önlük giymişti. Otuz yedi yaşında olmasına rağmen, özgür ruhlu ve tasasız tavrı sayesinde daha genç bir insan izlenimi veriyordu.

"Hangi soruya kadar geldiniz?"

Kazu tekrar tezgahın arkasına geçince, konuşma konusu değişti.

“Şey, yirmi dördüncü soru.” diye yanıtladı Nanako’nun yanında oturan Saki. Nanako’nun Nagare ile olan konuşmasına hiç ilgi göstermeyen Saki, bunun yerine kitabını dikkatle okuyordu.

“Ah, evet...” diye araya girdi Nanako, sanki birden hatırlamış gibi ve Saki’nin elindeki kitaba gizlice baktı. Saki birkaç sayfayı geri çevirdi ve yüksek sesle okudu.

"Dünya Yarın Son Bulursa Ne Olur? Yüz Soru."

Yirmi dördüncü soru:

Çok aşık olduğunuz bir erkek ya da kadın var.

Eğer dünya yarın sona erseydi, ne yapardınız?

1. Onlara evlenme teklif edersiniz.

2. Evlilik teklifi etmiyorsunuz çünkü bunun bir anlamı yok.

“Peki, hangisi?” Saki bakışlarını kitaptan ayırmış, yanında oturan Nanako'ya bakıyordu.

"Şey, hangisini yapacağımdan emin değilim."

"Hadi ama, hangisi?"

"Peki, sen hangisini yapardın Saki?"

"Ben mi? Sanırım evlenme teklifi ederdim."

"Neden?"

"Pişmanlık duyarak ölme fikrini sevmiyorum."

"Ah, sanırım bu haklı bir nokta."

"Eh? Nanako, evlenme teklifi etmeyeceğini mi söylüyorsun?"

Cevap vermesi için ısrar edilince Nanako başını yana eğdi. "Ah, bilmiyorum," dedi usulca. "Şey, eğer beni sevdiğinden emin olsaydım belki yapardım. Ama ne hissettiğinden emin olmasaydım muhtemelen yapmazdım."

"Gerçekten mi? Neden olmasın?"

Saki, Nanako'nun söylediklerini bir türlü kabullenemiyor gibiydi.

"Eğer beni sevdiğini bilseydim, onu böyle bir ikilemle karşı karşıya bırakmazdım, değil mi?"

"Hayır, sanırım değil."

“Ama eğer daha önce beni o şekilde hiç düşünmemişse, evlenme teklif etmek onu beni farklı düşünmeye zorlayacak ve ben de onun endişelerini artırmaktan nefret ederdim.”

"Ah, bu gerçekten oluyor, özellikle de erkeklerde. Mesela Sevgililer Günü'nde bir adam daha önce hiç düşünmediği bir kadından çikolata alıyor. Birdenbire o kadının farkına varıyor."

“Dünyanın sonu gelmek üzereyken birine fazladan endişe yaşatmak beni çok kötü hissettirirdi. Ayrıca cevap alamamak da hoşuma gitmezdi. Bu yüzden, birine evlenme teklif etmek anlamlı olsa da, bunu yapacağımı sanmıyorum.”

“Bence bunu çok ciddiye alıyorsun, Nanako.”

"Gerçekten mi?"

“Kesinlikle! Zaten dünyanın sonu yarın gelmeyecek.”

"Evet, sanırım öyle."

Bu konuşmalar, Nagare telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıkmadan önce de başlayıp bitmişti.

“Peki ya sen, Kazu, hangisini yapardın?” Nanako tezgâhın üzerine eğildi. Saki de büyük bir ilgiyle Kazu'ya baktı.

“Şey, ben...”

DA-DING-DONG

“Merhaba! Hoş geldiniz,” diye seslendi Kazu, zili duyar duymaz otomatik olarak kafenin girişine doğru. Bir anda garson yüz ifadesini takındı. Bunu gören Nanako ve Saki artık ona soruyu cevaplaması için baskı yapmıyorlardı. Ama kafeye bir müşteri değil, açık pembe bir elbise giymiş bir kız girdi.

"Geri döndüm!" diye enerjik bir şekilde bağırdı.

Adı Sachi Tokita'ydı, Kazu'nun yedi yaşındaki kızıydı. Omzunda ağır görünen bir çanta taşıyor ve elinde bir kartpostal tutuyordu. Kartpostal, babası ve Kazu'nun kocası, dünyaca ünlü fotoğrafçı Koku Shintani'den gelmişti. Tokita ailesine evlenerek bu soyadını almıştı ama yine de kendi adıyla çalışıyordu. İşinin gereği olarak dünyanın çeşitli yerlerinde sürekli olarak manzara fotoğrafları çekiyordu ve her yıl Japonya'da sadece birkaç gün geçiriyordu. Bu nedenle Shintani, çektiği fotoğrafların resimli kartpostallarını yapıp sık sık Sachi'ye gönderiyordu.

"Tekrar hoş geldin!" diye selamladı Nanako. Kazu, Sachi'nin arkasından gelen genç adama bakıyordu.

Kafede yarı zamanlı çalışan Reiji Ono, "Günaydın," dedi.

Kot pantolon ve beyaz tişört giyen Reiji biraz nefes nefese kalmıştı. Alnında oluşan ter damlaları, tepeye aceleyle tırmandığının açık bir işaretiydi.

Reiji, Sachi ile birlikte içeri girmesinin nedenini açıklamak için, "Tesadüfen aynı anda geldik," dedi; gerçi kimse sormamıştı.

Reiji mutfağa girdi ve oradan Nagare'yi selamladığı duyuldu. İki saat sonra başlayacak olan yoğun öğle yemeği için hazırlıklara başlamak üzereydiler.

Sachi, Hakodate Limanı'nın muhteşem manzarasını sunan büyük pencerenin yanındaki masaya oturdu. Orayı adeta kendi özel çalışma odası gibi kullanıyor gibiydi.

Kafede Nanako ve Saki'nin yanı sıra başka müşteriler de vardı. Girişe en yakın masada resmi siyah takım elbiseli yaşlı bir beyefendi oturuyordu ve Nanako ile aynı yaşlarda bir kadın da dört kişilik bir masadaydı. Açılış saatinden beri oradaydı ve pencereden dışarıya dalgın dalgın bakmaktan başka bir şey yapmıyordu. Kafe, sabah pazarına gelen turistleri yakalamak için oldukça erken, saat 7:00'de açılıyordu.

Sachi taşıdığı bez çantayı masanın üzerine fırlattı. Beklenmedik derecede yüksek bir sesle yere düşmesinden, içinde ağır bir şey olduğu anlaşılıyordu.

“İçinde ne var? Yine kütüphaneye mi gittin?”

"Hı hı."

Nanako, Sachi ile konuşurken karşısındaki koltuğa oturdu.

"Kitapları gerçekten seviyorsunuz."

"Hı hı."

Nanako, Sachi'nin okula gitmediği her gün, sabah ilk iş olarak kütüphaneye gidip kitap ödünç aldığını biliyordu. Bugün, ilkokulunun kuruluşunu kutlamak için özel bir tatil günü vardı. Sachi, yeni ödünç aldığı kitapları neşeyle masaya dizmeye başladı.

"Peki, ne tür kitaplar okuyorsunuz?"

“Hey, ben de merak ediyorum! Sachi, hangi kitapları seviyorsun?”

Doktor Saki Muraoka taburesinden kalkıp yanımıza geldi.

“Ne aldın? Ne aldın?”

Nanako uzanıp masanın üzerinde sıralanmış kitaplardan birini aldı.

“Hayali Sayı ve Tam Sayı Meydan Okuması.”

Saki de aynısını yaptı.

“Sonlu Bir Evrende Kıyamet.”

“Modern Kuantum Mekaniği ve Hata Yapmama Diyeti.”

Nanako ve Saki sırayla başlıkları yüksek sesle okudular.

“Picasso'dan Öğrenilen Klasik Sanat Sorunları.”

“Afrika Tekstillerinin Manevi Dünyası.”

Her bir kitabı ellerine aldıklarında yüzlerindeki ifade kayboldu. Kitap başlıkları karşısında şaşkına dönmüşlerdi. Masada henüz başlıklarını okumadıkları birkaç kitap daha vardı. Ama ikisi de onlara yönelmek istemedi.

"Şey, eee, hepsi de gerçekten çok zor görünen kitaplar!" diye belirtti Nanako, yüzünü buruşturarak.

“Zor mu? Gerçekten mi?” Sachi tereddütle başını yana eğdi.

“Sachi canım, eğer bu kitapları anlayabilirsen, sanırım sana Doktor Sachi demeye başlamamız gerekecek!” diye iç çekti Saki, Afrika Tekstillerinin Ruhani Dünyası adlı kitaba bakarak. Kitap, Saki gibi psikiyatri alanında çalışan birinin okuyacağı tıp literatürüne benziyordu.

Kazu, tezgahın arkasından, sanki iki yetişkini teselli etmek istercesine, "Onları anlamakla ilgilenmiyor. Sadece tüm o ilginç yazılara bakmaktan hoşlanıyor," dedi.

"Yine de... değil mi?"

"Evet... vay canına."

İki kadın da bunların yedi yaşında bir kız çocuğunun seçeceği türden kitaplar olmadığını söylemek istediler.

Nanako tezgâha geri döndü, Saki'nin okuduğu kitabı aldı ve sayfalarını karıştırmaya başladı.

“Bu tarz bir kitap tam bana göre.”

Yani, bu kitabın metninin küçük harflerle sıkışık bir şekilde yazılmasından ziyade, sayfa başına sınırlı sayıda satırdan oluştuğunu kastetti.

"Ne okuyorsun?"

Kitap, Sachi'nin de ilgisini çekmiş gibi görünüyordu.

“Biraz okumak ister misin?”

Nanako kitabı Sachi'ye verdi.

“Dünya Yarın Son Bulursa Ne Olur? Yüz Soru.”

Sachi, gözleri heyecanla parlayarak başlığı yüksek sesle okudu.

"Bu çok ilginç geliyor!"

"Denemek ister misin?"

Nanako kitabı kafeye getirmişti ve Sachi'nin kitaba ilgi göstermesinden memnundu.

"Elbette!" diye yanıtladı Sachi gülümseyerek.

"Peki, okumaya başlamak için ilk sorudan daha iyi bir yer olabilir mi? Diyelim ki öyle yapalım."

“Bu iyi bir fikir,” dedi Nanako, Saki’nin önerisine katılarak. İlk sayfaya geri dönüp soruyu okudu.

"Dünya Yarın Son Bulursa Ne Olur? Yüz Soru."

Birinci Soru:

Şu anda önünüzde sadece bir kişinin girebileceği bir oda var. Eğer o odaya girerseniz, dünyanın sonundan kurtulacaksınız.

Eğer dünya yarın sona erseydi, hangi eylemi yapardınız?

1. Odaya giriyorsunuz.

2. Odaya girmiyorsunuz.

“Peki, hangisini seçiyorsunuz?” Nanako’nun yankılanan sesi duyuluyordu.

"Hmm."

Sachi kaşlarını çattı. Nanako ve Saki, Sachi'nin soruyu ciddi ciddi düşündüğünü izlerken gülümsediler. Gülümsemeleri muhtemelen, sonuçta sadece yedi yaşında bir kız çocuğu olduğu gerçeğinden kaynaklanan bir rahatlamaydı.

"Bu soru senin için çok mu zordu, Sachi?" diye sordu Nanako, Sachi'nin yüzünü inceleyerek.

Sachi kendinden emin bir şekilde, "Odaya girmezdim," dedi.

“Öyle mi?” Nanako, Sachi'nin sarsılmaz kesinliğinden şaşırmış gibiydi. Nanako, yanındaki Saki gibi odaya girmeyi tercih etmişti. Tezgahın arkasında duran Kazu, üçünün konuşmasını soğukkanlı bir ifadeyle dinliyordu.

“Neden girmiyorsun?” diye sordu Nanako. Yedi yaşında bir kız çocuğunun odaya girmemeyi tercih etmesine şaşırmış gibiydi sesi.

Nanako ve Saki'nin ne kadar şaşkın göründüğünün farkında değilmiş gibi görünen Sachi, doğruldu ve onlar için akıl almaz bir sebep belirtti.

"Yalnız başına hayatta kalmak, yalnız başına ölmekle hemen hemen aynı şey değil mi sizce?"

İki kadın da söyleyecek söz bulamadı. Ağzı açık kalan Nanako şaşkın görünüyordu.

“Sachi, cevabın benimkinden daha iyi!” dedi Saki eğilerek. Hiç aklına gelmeyecek bir cevaba duyduğu saygıyı itiraf etmek zorundaydı. Nanako ve Saki aynı düşünceyle birbirlerine baktılar: Belki de o kız gerçekten okuduğu zor kitapları anlıyordur!

"Ah, yine aynı şeyi yapıyorsunuz galiba," diye belirtti mutfaktan çıkan Reiji. Artık önlük giymişti. "O kitap şu sıralar gerçekten çok popüler."

"Reiji bile bu kitaptan haberdar olduğuna göre, demek ki oldukça popülermiş!" diye hayretle exclaimed Saki.

“‘Eşit’ derken neyi kastediyorsunuz?”

"Bana pek kitap okuyan biri gibi görünmüyorsunuz, hepsi bu."

"Hıh! Şunu bilmelisin ki, onu ilk başta ben o kadına ödünç vermiştim."

Normalde "o kadın" demek, özellikle de Nanako hemen yanlarında dururken, nezaketsiz olurdu. Ama Reiji, Nanako ile birlikte büyümüş ve ikisi de aynı üniversitede okuyordu, bu yüzden konu Nanako'ya gelince bazen biraz arsız davranabiliyordu.

"Gerçekten mi?"

“Evet, Reiji ilginç olduğunu söyledi ve bana ödünç verdi. Kitap kampüste gerçekten çok popüler.”

"Çok popüler görünüyor."

Dr. Saki Muraoka, "Bir daha bakın" dercesine elini uzattı ve Nanako da elini ona uzattı.

"Herkes bu işe dahil oluyor."

"Evet, hmm, nedenini bir nebze anlıyorum."

Bunun çok popüler olduğunu duymak Saki'ye mantıklı geldi. Nagare telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıkana kadar o da kitaba dalmıştı. Ve şimdi, yedi yaşındaki Sachi'nin de ilgisini çekmişti. Sayfaları tekrar gözden geçirirken, muhtemelen ülke çapında bir hit olacağını düşündü.

"İlginç," dedi hayranlıkla.

"Teşekkür ederim, çok lezzetliydi," dedi açılıştan beri orada olan genç kadın masasından kalkarken. Reiji küçük adımlarla kasaya doğru koştu.

"Buzlu çay ve kek menüsü, değil mi? Yedi yüz seksen yen lütfen," diye belirtti hesabı inceledikten sonra.

Kadın cevap vermeden omuz çantasından cüzdanını çıkardı. Bunu yaparken, kendisinin veya başkasının haberi olmadan, tek bir fotoğraf yere düştü.

“Pekala, buyurun...” Ona bin yenlik bir banknot uzattı.

"Bin yen kabul ediyorum..."

Reiji tuşlara bastığında yazar kasanın bip-bip sesi duyuldu. Çekmece sessiz bir şekilde açıldı ve Reiji, bunu daha önce birçok kez yapmış gibi görünen bir şekilde ustaca para üstünü çekti.

"...iki yüz yirmi para üstü iade edildi."

Reiji'nin uzattığı elinden gelen parayı sessizce kabul ettikten sonra, kendi kendine mırıldanarak kapıya doğru yürüdü: "O kızın dediği doğru. Hayatımı yalnız yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim."

DA-DING-DONG

"Geldiğiniz için teşekkür ederim..."

Reiji, veda konuşmasını her zamanki kadar açık ve parlak bir şekilde yapmadı.

Saki, başını yana eğerek kasadan dönerken Reiji'ye "Naber?" diye sordu.

“Şey, az önce... ‘Ölsem daha iyi olurdu’!”

"Ha?" diye şaşkınlıkla bağırdı Nanako.

“Şey, hayır, hayır! O kadındı—yalnız yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceğini söylemişti,” diye ekledi Reiji aceleyle.

"Beni böyle korkutma!" dedi Nanako, yanından geçerken Reiji'nin sırtına vurarak.

“Ama yine de...” dedi şaşkın bir ifadeyle Kazu'ya seslenen Saki. Sonuçta bu yorum görmezden gelinemezdi.

Kazu'nun gözleri girişe sabitlenmişti. "Evet... oldukça garip," diye yanıtladı.

Bir an için zaman durmuş gibiydi.

“Sıradaki ne?” diye sordu Sachi, herkesi gerçekliğe geri döndürerek. Gözleri, Yüz Soru oyununa devam etmeleri için yalvarıyordu. Ama Saki, sarkaçlı saate baktıktan sonra ayağa kalkıp, “Ah, saate bakın...” dedi.

Saat on buçuktu.

Kafenin içinde, her biri yerden tavana uzanan üç büyük sarkaçlı saat vardı. Biri girişe yakın, biri kafenin ortasında ve biri de Hakodate Limanı'na bakan büyük pencerenin yanındaydı. Saki'nin zamanı kontrol etmek için kullandığı saat ortadakiydi. Girişe yakın olan saat hızlı, pencerenin yanındaki ise yavaş çalışıyordu.

“Çalışma zamanı mı?”

“Evet,” diye onayladı Saki, aceleci bir tavır sergilemeden cüzdanından bozuk paraları çıkarırken. Kafeye çok yakın bir yerde yaşıyordu. İşe gitmeden önce kahve içmek için uğramak günlük bir rutin haline gelmişti.

“Peki, bir sonraki soruya ne dersiniz, Doktor Saki?”

"Bunu sonra yapalım, tamam mı?" dedi Saki gülümseyerek ve tezgâhın üzerine üç yüz seksen yen koydu.

Sachi'nin biraz keyifsiz yüzüne karşılık Kazu, "Ödünç aldığın kitapları okumaya neden başlamıyorsun?" dedi.

"Tamam aşkım."

Sachi'nin yüz ifadesi anında aydınlandı. Kitap okuma tarzı, birçok kitabı aynı anda açıp yan yana okumaktı. Muhtemelen somurtkan görünmesinin sebebi, okumayı herkesle bu şekilde paylaşmasının ilk defa olmasıydı. Çok eğlenceli olmuştu. Kazu yeni kitaplarını okumasını önerdiği anda somurtkanlığından sıyrıldı. Sonuçta, en sevdiği hobisi olan kitap okumanın tadını çıkarmak için yeni bir fırsattı bu.

Masadaki sandalyenin üzerine yayılmış kitaplardan birini aldı, sandalyeye oturdu ve anında sessizce okumaya başladı.

"Kitapları çok seviyor," diye belirtti Nanako biraz kıskançlıkla. Zor eserleri okumakta her zaman zorlanmıştı.

“O zaman görüşürüz. Hoşça kalın.” Saki herkese el salladı.

"Teşekkür ederim!" diye seslendi Reiji. Her zamanki neşeli sesiyle konuştu; bu ses, kadının o rahatsız edici sözlerle ayrıldığı zamanki sesinden çok farklıydı.

Saki aniden kapı eşiğinde arkasını döndü ve Kazu'ya seslendi.

"Reiko buraya gelirse, nasıl olduğunu kontrol edebilir misin?"

Kazu başıyla onaylayarak, "Elbette," dedi ve Saki'nin bardağını toplamaya başladı.

"Reiko'nun durumu ne?" diye sordu Nanako.

Saki aceleyle kapıdan çıkarken, "Şöyle böyle," diye yanıtladı.

“Saki! Dur bir dakika!” diye seslendi Nanako, kapının yanındaki yerde duran fotoğrafı fark edince. Ama Saki duymadı ve hızla uzaklaştı. Fotoğrafı ona vermek için peşinden koşmak niyetiyle kasaya gitti ve yerden fotoğrafı aldı. Ama sonra, şaşkınlıkla başını yana eğerek fotoğrafa bakakaldı.

“Hı...? Kazu. Bu...” Saki'nin peşinden koşmak yerine, fotoğrafı Kazu'ya gösterdi. “Saki düşürmüş olmalı diye düşündüm ama sanırım onun değil...”

Fotoğrafta Saki değil, genç bir kadın, benzer yaşta bir adam ve yeni doğmuş bir bebek vardı. Bebek kadının kollarındaydı. Fotoğrafta bir kişi daha vardı: Yukari Tokita.

Kafe sahibi Yukari'ydi. Orada çalışan Nagare onun oğlu, Kazu'nun annesi Kaname Tokita ise onun küçük kız kardeşiydi. Yukari, ne isterse onu yapan, özgür ruhlu bir kadındı. Ağırbaşlılığı ve güçlü sorumluluk duygusuyla başkalarını her zaman ön planda tutan Nagare'nin tam zıttı bir kişiliğe sahipti. İki ay önce Yukari, kafeyi ziyaret eden Amerikalı bir çocukla Amerika'ya gitmişti. Çocuğun ortadan kaybolan babasını aramak için gitmişlerdi.

Kafe sahibinin aniden ortadan kaybolmasıyla, kafeyi işletmek için geriye sadece ara sıra yardım eden Reiji kalmıştı. Yukari, sahibi dönene kadar kafeyi uzun bir süre kapatmayı planlamıştı. Reiji'ye maaşını ödemeyi düşündüğü için, bir süreliğine kapatmanın kimseye nasıl bir rahatsızlık vereceğini anlamıyordu. Ancak Reiji, böyle bedavadan geçinme fikrinden nefret ediyordu.

O sırada Reiji, Tokyo'ya bir ziyaret planlıyordu ve Nagare'nin işlettiği Café Funiculi Funicula'ya uğrayarak kafenin açık kalmasına yardımcı olup olamayacağını sordu. Durumu öğrenen Nagare, annesinin kaprisli ve değişken davranışlarını telafi etme sorumluluğu hissetti ve Hakodate'ye gelip kafeyi yönetmeyi kabul etti. Kısacası, Nagare'nin Hakodate'ye gelmesinin ve kızı Miki'yi Tokyo'daki kafede yalnız bırakmasının arka planı buydu.

Ancak detaylar o kadar basit değildi. Nagare'nin tek başına gelmesi her sorunu çözmeyecekti. Funiculi Funicula gibi, Café Donna Donna'da da müşterilerin zaman içinde yolculuk yapmasına olanak tanıyan bir koltuk vardı. Söz konusu koltuk, kafenin girişine yakın bir yerde bulunuyordu ve siyah giysili yaşlı beyefendi tarafından işgal edilmişti.

Ancak Nagare'nin döktüğü hiçbir kahve ziyaretçileri geçmişe gönderemezdi. Zaman yolculuğu yalnızca kahveyi en az yedi yaşında olan Tokita soyundan bir kadın döktüğünde mümkündü. Şu anda bu kişilerden dört tanesi vardı: Yukari, Kazu, Nagare'nin Tokyo'da bıraktığı kızı Miki ve Kazu'nun kızı Sachi. Ancak Tokita ailesinden bir kadın kız çocuğu doğurduğunda, bu güç kızına geçer ve dolayısıyla kahve dökme yeteneğini kaybeder.

Yukari Amerika'ya gitmişti, Kazu gücünü Sachi'ye kaptırmıştı ve Nagare'nin kızı Miki, annesi geçmişten ziyarete geldiğinde orada olabilmek için Tokyo'da kalmıştı. Bu da Hakodate kafesinde kahveyi sadece Sachi'nin servis edebileceği anlamına geliyordu.

İdeal olmayan seçeneklerden biri, Nagare'nin Hakodate'ye tek başına gidip, zaman yolculuğu kahvesini hazırlayacak kimse olmadan kafeyi işletmesiydi. Ancak henüz yedi yaşına giren Sachi, gitmek istediğini açıkladı.

Ancak henüz yedi yaşında olduğu için annesinden ayrı yaşayamazdı. Kazu, Nagare'ye sadece kendisi ve Sachi'nin Hakodate'ye gitmesinde sakınca görmediğini söylemişti. Ama Nagare buna tam olarak katılamazdı; annesinin bu kadar umursamaz davranmasından dolayı sorumluluk üstlenmek zorunda hissetmişti. Miki de babasının bir süreliğine uzakta olmasına itiraz etmiyordu.

“Fumiko ve Goro yardım etmeyi teklif ediyorlar, yani sorun yok. Sadece Yukari büyükannem dönene kadar, değil mi? Kendi başıma da idare ederim.”

Miki'nin desteği dengeleri değiştirdi ve konu karara bağlandı. Sachi gitmek konusunda çok istekliydi ve kalış süreleri uzun sürebileceğinden Kazu, okul değiştirmesi gerektiğine karar verdi.

Böylece Tokyo'daki kafe, on yıldan fazla süredir müdavimleri olan Fumiko ve Goro'ya emanet edildi ve Nagare, Kazu ve Sachi Hakodate'ye doğru yola koyuldular. Geriye kalan tek endişe, Yukari'nin ne zaman döneceğiydi.

Şimdi tüm bakışlar fotoğraftaki Yukari'ye kilitlenmişti.

“Yukari çok genç. Bakın ne kadar güzel! Bu fotoğraf kaç on yıl önce çekilmiş?” Nanako, Yukari'nin Amerika'ya gittiği zamanki halini hayal

ediyordu. Yukari'nin inanılmaz derecede genç göründüğü bir fotoğrafı görünce şaşkınlığını gizleyemedi. “Bu, sabah boyunca burada olan genç kadına ait olmalı.”

Kazu başını salladı. Belli ki o da aynı şeyi düşünüyordu.

“Kazu, bak. Arkasında bir şeyler yazıyor.”

“‘2030-08-27 20:31’...? Bu bugünün tarihi!”

Yukari'nin genç görünümüne bakılırsa fotoğraf eski olmalıydı. Ancak arkasına yazılan tarih kesinlikle o günü gösteriyordu.

Bundan daha da kafa karıştırıcı olan şey, bu sayıların ardından yazılanlardı.

Tanıştığımıza çok sevindim.

Nanako şaşkınlıkla başını yana eğdi. Yanında duran Kazu ise içinden, "Bu gece işte böyle olacak..." diye düşündü.

O gece

Kapanış saatinde Café Donna Donna'da hiç müşteri yoktu; sadece girişe en yakın masada oturan siyah giysili yaşlı beyefendi ve tezgahta kitaplarını okuyan Sachi vardı.

Reiji, tüm masaları son bir kez sildikten sonra Kazu'ya, "Sanırım ön tabelayı içeri alma zamanı geldi," diye önerdi.

"Evet, iyi fikir."

Saat yedi buçuktu ve dışarısı zifiri karanlıktı. Reiji tabelayı almak için dışarı çıktı ve bu sırada zil kısık bir sesle çaldı.

Normalde kapanış saati altıydı ve cadde çok dik olduğu için müşteriler nadiren karanlık çöktükten sonra içeri girerdi. Ancak yaz tatili sezonunda, genç turistler bazen gece çöktükten sonra bile içeri girdikleri için kafe sekizde kapanırdı.

Kapanışa otuz dakika kalmıştı. Son sipariş saati geçmişti, bu yüzden Kazu çoktan kapanışa hazırlanıyordu.

“Sachi...”

Kazu, tezgahın başında kitap okuyan Sachi'ye seslendi ama yanıt alamadı. Kazu bunu bekliyordu; bu her zaman oluyordu. Yine de, Sachi'nin adını en az bir kez söylemeye her zaman özen gösterirdi. Kazu, Sachi'nin

yanındaki ayracı aldı, okuduğu açık sayfaya nazikçe yerleştirdi ve kitabı kapattı.

“Ha?” Yazı görüş alanından kaldırıldığı anda Sachi kendine gelmiş gibiydi. “Ne oldu anne?”

Sachi, Kazu'nun yanında olduğunu yeni fark etmiş gibi konuştu. Belli ki Kazu'nun birkaç dakika önce onu çağırdığını bile duymamıştı.

“Kapanıyoruz. Aşağı inip banyo suyunu hazırlayabilir misiniz?”

“Pekala,” diye yanıtladı. Çevik bir şekilde tabureden indi, okuduğu kitabı kaptı ve girişin yanındaki merdivenlerden hızla aşağı indi.

Yaşam alanları kafenin bodrum katındaydı. Ancak bina tepenin yamacına inşa edildiği için bodrum katında bile Hakodate Limanı'na bakan bir pencere vardı. Hatta zemin katta yaşadıklarını ve kafenin üst katta olduğunu bile söyleyebilirsiniz. Kazu kasada durmuş günün hasılatını sayıyordu.

DA-DING-DONG

Kazu, zilin sesiyle başını kaldırdığında bir müşterinin içeri girdiğini gördü. Bu, günün erken saatlerinde gördüğü genç kadındı.

Beklediğim gibi.

Son siparişler çoktan bitmişti, normalde bu saatte müşteriyi kibarca geri çevirirdi. Ama o fotoğraf vardı.

“Merhaba. Hoş geldiniz.”

Kazu, genç kadını yumuşak bir sesle selamlayarak gözlerinin içine baktı. Adı Yayoi Seto'ydu. Kazu, bugün daha önce onun Nanako ile aynı yaşta, yani yirmi yaşlarında olduğunu tahmin etmişti, ancak emin olamamıştı. Şimdi yorgun ifadesine bakınca, Kazu aslında daha genç olabileceğini, ancak yaşından daha olgun göründüğünü düşündü.

Yayoi orada sessizce durmuş, gözlerini Kazu'ya dikmişti.

"Geçmişe dönmek istediğini söylüyor," dedi Reiji elinde tabelayla içeri girerken. Yayoi, sessizliğini koruyarak, sözcüsü haline gelen Reiji'ye baktı, sonra da Kazu'ya gözlerini dikti. Sanki gözleri şu soruyu soruyordu: Gerçekten doğru mu?

Kazu, "Kuralları biliyor musun?" diye sordu; sorusu, kadının dile getiremediği sorusuna cevabı veriyordu: "Evet, doğru!"

"Tüzük?"

Yayoi'nin tepkisini gözlemleyen Reiji, anlamlı bir bakışla Kazu'ya baktı.

İşte bu tür müşteriler, kuralları bilmeden geçmişe dönmeyi arzulayan müşteriler.

"Açıklayayım mı?"

"Elbette."

Kazu'dan onay aldıktan sonra Reiji, Yayoi'ye doğru döndü. Yukari oradayken kuralları açıklama görevinin de Reiji'ye düştüğü açıktı. Hiç de gergin veya telaşlı görünmüyordu.

"Evet, geri dönebilirsiniz. Geçmişe dönebilirsiniz ama muhtemelen hoşunuza gitmeyecek kurallar var."

"Tüzük?"

“Çok önemli dört kural var. Geçmişe neden dönmek istediğinizi bilmiyorum ama çoğu insan bu dört kuralı duyduktan sonra bu planlarından vazgeçip gidiyor.”

Yayoi'nin duymayı beklediği şey bu değildi ve gözleri hüzünle doldu.

"Neden?"

Kazu, Yayoi'nin sözlerindeki ince tonlamalardan onun Osaka'lı veya o civardan olduğunu hemen anladı. Belli ki şöyle düşünüyordu: "Eğer geçmişe asla geri dönemezsem, Hakodate'ye kadar neden geldim ki?"

“Öncelikle, birinci kural,” diye hızla açıklamaya başladı Reiji, belki de onun artan tedirginliğini sezmişti. Konuşurken, sanki bu işi uzun zamandır yapıyormuş gibi işaret parmağını salladı. “Geçmişte olduğunuz sürece, ne kadar uğraşırsanız uğraşın, bugünü değiştiremeyeceksiniz.”

"Ha?"

Yayoi, daha ilk kuralı duyduktan sonra bile şaşkına dönmüştü. Reiji ise yılmadan açıklamasına devam etti: "Geçmişte yaptığın bir hatayı düzeltmek için geçmişe dönmeyi planlıyorsan, bu boşuna bir çaba olacaktır."

"Ne demek istiyorsun?"

Lütfen dikkatlice dinleyin.

Yayoi isteksizce gözlerini kısarak başını salladı.

“Diyelim ki şu anda zor zamanlar geçiriyorsunuz; belki borç içindesiniz, ya da işinizi kaybettiniz. Ya da belki erkek arkadaşınız sizden ayrıldı, ya da bir şekilde dolandırıldınız. Her neyse, diyelim ki zor zamanlar geçiriyorsunuz.” Reiji parmaklarıyla talihsizlikleri sayıyordu. “Şu anki durumunuzdan nefret etseniz ve durumu düzeltmek için geçmişe dönüp elinizden gelenin en iyisini yapsanız bile, borç probleminizi çözemezsiniz, hala işsiz olursunuz, o hala eski erkek arkadaşınız olur veya hala dolandırılmış olursunuz. Hiçbir şey değişmez.”

"Neden?"

Yayoi'nin sesine duygu karışınca, Osaka aksanı cevabında daha da belirginleşti. Bu sefer Reiji bile onun nereli olduğunu fark etti.

"Nedenini sormanın bir anlamı yok, bu sadece kural."

“Lütfen bana düzgün bir açıklama yapın!” diye ısrar etti Yayoi. Ama Reiji sadece omuz silkti. Kasadan bir can simidi fırlatan Kazu, “Kimsenin buna karar verdiğini veya kuralın ne zaman konulduğunu bilmiyor,” diye açıkladı. Anlatmaya çalıştığı nokta, açıklamaların anlamsız olduğuydu.

"Hiç kimse?"

“Bu kafe 19. yüzyılın sonlarında kuruldu. O zaman bile geçmişe yolculuk edebilirdiniz. Ama geçmişe neden yolculuk edilebildiğini kimse bilmiyor, bu sinir bozucu kuralların sebebini de kimse bilmiyor.”

Reiji kendisine en yakın masadan bir sandalye çekti, çevirdi ve arkasına yaslandı. "Nasıl başladığını tam olarak bilmiyoruz, ama anlaşılan kafede kimse yokken biri bir mektup teslim etmiş ya da buna benzer bir şey olmuş."

“Bir mektup mu?”

"Evet. Mektupta yazıyordu."

Geçmişte ne kadar uğraşılırsa uğraşılsın, bugünü değiştirmek mümkün değildir.

“Bu gerçekten inanılmaz bir kural, değil mi? Geçmişe dönmek isteyenlerin çoğunun, hayatlarındaki mevcut karmaşayı bir şekilde düzeltmeyi planladığını tahmin ediyorum. Ancak ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, bugünü değiştiremeyecekler. Yani hayatlarını düzeltemezler!”

Reiji'nin gözleri şimdi parıldıyordu. Kafa karıştırıcı ve inanılmaz derecede gizemli kurallar söz konusu olduğunda açıkça heyecanlanıyordu. Ama zamanda geriye giden o değildi ve bu da ses tonunu sinir bozucu kılıyordu. Kadının ifadesi soğudu. "Diğerleri neler?" diye sordu alçak sesle.

"Gerçekten bilmek istiyor musun? Çoğu insan ilk kuralı duyduktan sonra ayrılmaya karar veriyor."

"Diğer kurallar neler?" diye tekrarladı, gözle görülür şekilde tedirgin bir halde.

Reiji omuzlarını dikleştirdi ve açıklamasına devam etti. "İkinci kural."

"Geçmişe yolculuk ederken karşılaşabileceğiniz tek kişiler, kafeyi ziyaret etmiş olanlardır."

"Ha?"

Yayoi'nin yüzünde apaçık bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Ancak Reiji soğukkanlılığını korudu ve işine odaklanmış bir şekilde devam etti. "Bu kural, söylendiği gibidir."

"Neden peki?" diye sordu belirgin aksanıyla. Kafası karıştıkça ve duygusallaştıkça bölgesel tonlaması daha da belirginleşiyor gibiydi.

"Üçüncü ve dördüncü kuralları dinledikten sonra daha iyi anlayacağınızı düşünüyorum."

"Geçmişe dönmek için bu kafedeki belirli bir sandalyeye oturmak gerekir. Dahası, geçmişe döndüğünüz süre boyunca o sandalyede oturmaya devam etmeli ve asla yerinden kalkmamalısınız."

"Dolayısıyla, bu kural nedeniyle açıkça görülüyor ki..."

Yayoi, içinden "Ama bu kural neden var?" diye bağırmak istese de, bu sefer dilini ısırdı. Tatmin edici bir cevap alamayacağını anlamaya başlamıştı. Çünkü kural bu! Kurallara zihnini açmaya başladığında, hiçbirinin aslında o kadar karmaşık olmadığını fark etti.

Reiji sözlerine şöyle devam etti: "Sandalyeden kalkmanın yasak olması nedeniyle, bu kafenin dışına çıkıp kimseyle görüşmek mümkün değil. Bu yüzden..."

"...sadece kafeye gelen insanlarla tanışabilirsiniz," diye yanıtladı Yayoi.

"Aynen öyle," dedi Reiji, parmağını Yayoi'ye doğru uzatarak ve sırıtarak.

Gülümsemeye değecek bir şey değil.

Yayoi, hiçbir şey söylemeden, sadece başka yöne bakarak hoşnutsuzluğunu ifade etti.

"Sonraki..."

“Ne? Daha fazlası da mı var?”

“Beşinci kural... Bir zaman sınırı var.”

“Harika, bir de zaman sınırı var...” diye inledi Yayoi. Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Sanki kendi kendine, “Hakodate’ye neden bu kadar uzun bir yolculuk yaptım?” diye soruyordu. Yayoi’nin düşünceli halini gözlemleyen Reiji, oturduğu yerden kalktı.

"Ah, kurallar gerçekten çok sinir bozucu. Sadece siz değil, buraya bilgi almak için gelenlerin çoğu kuralları duyduktan sonra vazgeçip gidiyor," dedi başını özür dilercesine eğerek.

Ancak Reiji bu kuralları koymadığı için, onun selamlaşmaları ve jestleri Yayoi'ye pek teselli vermedi.

Bu kafede, Yayoi gibi birçok müşterinin bu kuralları duyduktan sonra umutlarının kırıldığını görmüştü. Ancak bu müşteriler şok olmuş ve hemen vazgeçmişlerdi. Bazıları geçmişe yolculuk yapmayı hiç ciddi olarak düşünmemişti. Diğerleri ise bunun sadece bir aldatmaca olduğunu ve bu sinir bozucu kuralların zamanda yolculuk hakkındaki yalanı gizlemek için bir perdeleme olduğunu öfkeyle ilan etmişti. Kısmen, bu tür tepkiler, müşterilerin itibarını koruyarak geri çekilmelerinin bir yoluydu.

Kazu ve Reiji bunu anlıyordu. Müşteriler onlara ne derse desin, insanların geçmişe döndüğünü biliyorlardı. Aynı şekilde, bu gece Yayoi yüksek sesle "Bu büyük bir dolandırıcılık!" diye suçlamaya başlasa bile, Kazu muhtemelen sadece "Ne diyorsan de" diye cevap verirdi.

Reiji birden unuttuğu önemli bir ayrıntıyı hatırladı. Yayoi o günün erken saatlerinde kafeden ayrılırken şu sözleri söylemişti:

...Yalnız yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim.

Reiji'nin kafede çalışmaya başlamasından bu yana geçen beş yıl içinde, zamanda geriye gitmekle ilgili soru soran müşterilerin çoğu ciddiydi. Yine de çoğu, ne kadar uğraşırsanız uğraşın bugünü değiştiremeyeceğinizi öğrendikten sonra oradan ayrılmıştı. Reiji, bunun da o durumlardan biri olduğunu umursamazca varsaymıştı. Bu kadar önemli bir şeyi nasıl unutabilirdim? Daha dikkatli bakmadığına pişman oluyordu.

Yayoi, sessiz ve hareketsiz bir şekilde onun önünde duruyordu. Tek duyulan ses, zamanın tıkırtısıydı. Hakodate Limanı manzaralı pencereden karanlık gece görünüyordu. O karanlığın içinde uzakta, minik ışık noktalarının bir hayaleti vardı. Karanlıkta yüzen fenerlere benzeyen şeyler aslında, birbirine sıkıca bağlanmış balıkçı lambalarıyla aydınlatılmış kalamar tekneleriydi.

“Pekala. Anladım,” dedi Yayoi, Reiji'ye sırtını dönerek.

Reiji, Yayoi'nin gitmesine öylece katlanacak durumda değildi. Ama o anda ne diyeceğini bilemiyordu.

Kazu, o günün erken saatlerinde yerden aldığı fotoğrafı Yayoi'ye göstererek, "Fotoğraftaki sen misin?" diye sordu. Fotoğrafta, muhtemelen evli olan genç bir kadın ve erkek, bir bebek tutuyorlardı ve yanlarında kafenin sahibi Yukari Tokita vardı. Kazu'nun bahsettiği bebek kesinlikle o olmalıydı.

“Ha?” diye tepki verdi Yayoi birden. Yürüyerek Kazu’nun elinden fotoğrafı kaptı. “Evet,” diye yanıtladı Yayoi, Kazu’ya sert bir bakış atarak.

"Onlar sizin anne babanız mı?"

"Onlar, ben hatırlayamayacak kadar küçükken bir trafik kazasında hayatlarını kaybettiler."

"Anlıyorum."

Ölen anne ve babasıyla tekrar görüşmek istiyor.

Reiji'nin yüzünde bir aydınlanma belirdi. Eğer Yayoi ölmüş anne babasını ziyaret etmeye gelmişse, ikinci kuralı da yerine getirmişti: Anne babası kesinlikle kafeyi ziyaret etmişti. Fotoğrafta açıkça kafede durdukları görülüyordu.

Ama eğer aklından anne babasını bir trafik kazasında ölmekten kurtarmak geçiyorsa, bu asla gerçekleşemezdi. Bunun önündeki ilk kural şuydu: şimdiki zamanı değiştiremezdi.

Bir zamanlar, Tokyo'daki Café Funiculi Funicula'da, Hirai adında bir kadın, trafik kazasında ölen kız kardeşini görmek için geçmişe yolculuk yapmıştı. Hirai, kafenin müdavimlerindendi. Bu yüzden, kuralları çiğneyemeyeceğinin tamamen farkında olarak geçmişe döndü. Hirai'nin yapabildiği tek şey kız kardeşine teşekkür etmek ve ailesiyle barışacağına söz vermekti. Hirai, kuralları tam olarak anlayarak geçmişe dönmeyi seçmişti, ancak Yayoi onlarla yeni tanışmıştı. Kuralları duymadan önce, muhtemelen ailesini kurtarabileceğini düşünüyordu.

Yayoi fotoğrafı dikkatlice çantasına koydu.

"Vaktinizi boşa harcadığım için özür dilerim," diye patladı ve çıkışa yöneldi.

"Bir dakika, bekle," diye seslendi Reiji onu durdurmak için.

“Bu nedir?” Yayoi durdu ama arkasına dönmedi.

"Madem bunca yolu geldiniz. Neden annenizi ve babanızı ziyaret etmiyorsunuz?" diye önerdi. Muhtemelen, kadının mevcut durumu değiştiremeyeceğini göz önünde bulundurarak, fazla ısrarcı olmaktan kaçınmak için tereddütlü bir şekilde konuştu.

“Onlar sizin için çok değerli olmalı. Eğer kural olmasaydı, onları kurtarmak isterdiniz, değil mi? Yani...”

"Aa, sen de ne biliyorsun!" diye bağırdı Yayoi aniden.

"Ha?"

Kadın, Reiji'ye öfkeyle bakıyordu. Bakışlarının şiddeti karşısında bunalan Reiji, iki adım geri çekildi.

“Böyle insanlardan nefret ediyorum!” Yayoi’nin dudakları titriyordu. Ama öfkesinin asıl hedefi Reiji değildi.

Kazu üzerinde çalıştığı işi bıraktı.

"Beni dünyaya getirdiler, sonra da gidip öldüler."

Yayoi, sanki içindeki birikmiş öfkeyi dışa vururcasına, hikayesini anlatmaya başladı.

“Anne babam olmadan, akrabalarım arasında oradan oraya savrulup durdum ve sonunda bir çocuk yuvasında zorbalığa maruz kaldım. Onlar öldüler ve beni bu dünyada yapayalnız bıraktılar. Çektiğim zorluklar ve yalnızlık için onlara nasıl kızgın olmayayım ki?” Yayoi, az önce çantasına koyduğu fotoğrafı çıkardı. “Ama şu fotoğrafa bakın!” dedi, Kazu ve Reiji'nin görmesi için fotoğrafı uzatarak. “Acımdan habersiz, mutlu yüzlerine bakın.”

Fotoğraf, titreyen elinde sallanıyordu.

İşte bu yüzden...

Yayoi, belki öfke, belki de üzüntü gibi kontrolsüz duygularını bastırmak için çaresizce uğraşıyordu; hangisi olduğunu kendisi bile bilmiyor olabilir. Ancak bastırdığı duygular kelimelere dönüştü ve ağzından döküldü.

"...eğer onlarla görüşebilseydim, en azından şikayetimi dinleyebilirlerdi diye düşünüyordum."

"Geçmişe dönmek istemenizin sebebi bu muydu?"

“Niyetim buydu. Ama bu kadar sinir bozucu kural olduğunu bilmiyordum ve duyduğum kurallar arttıkça, kulağa biraz saçma gelmeye başladı. Zaten kim zaman yolculuğuna inanır ki? Kafası biraz bozuk olmalı.”

Yayoi tam ayrılmak üzereydi ki, Reiji'nin sözleri adeta bir hassas noktasına dokunmuş ve durduramadığı bir duygu seline yol açmıştı.

"Çok sevdiğin anne babanı görmeye mi geldin?" diye alay etti. "Benim ne kadar acı çektiğimi bilmeden böyle bir şey sormanın doğru olduğunu mu düşünüyorsun?"

“Hayır, şey, o...”

“Şimdiki zamanın değişmediğini mi söylüyorsunuz? Tamam, umurumda değil. Eğer hiçbir şey değişemiyorsa, o zaman her şeyi söyleyebilirim, değil mi? Öyleyse! Eğer geçmişe dönebileceğimi söylerlerse, elbette geçmişe dönmek isterim. Beni bu dünyada yalnız bırakan insanlarla tanışma fırsatını seve seve değerlendiririm ki onlara ne kadar kızgın olduğumu açıkça söyleyebileyim.”

Şunu söylemekte hiçbir sakınca yoktu, bu kafenin altın kuralı buydu. Mesela, bir araba kazasının gelecekteki kurbanlarına kaderleri anlatılsa bile durum değişmezdi. Yayoi bu kuraldan meydan okurcasına faydalanıyordu. İleri adım attı. "Pekala o zaman, beni o güne geri götürün—geleceğimi hiç düşünmeden fotoğraf çektirdikleri o kaygısız güne," dedi Kazu'ya fotoğrafı uzatarak.

Ne yaptım ben?

Reiji, bu patlamaya kendisinin sebep olduğunu fark edince bembeyaz kesildi. Kazu'nun ifadesi ise hiç değişmedi.

"Pekala o zaman," diye kısaca yanıtladı.

Kazu'nun cevabına Reiji şaşkınlıkla, "Ha?" diye haykırdı.

Reiji, bu tür kuralları duyduktan sonra hâlâ geçmişe dönmek isteyen bir müşteriye nadiren rastlıyordu. Ancak daha endişe verici olan, Yayoi'nin bunu yapma motivasyonuydu: ailesine haddini bildirmek. Eylemleri bugünü değiştiremese bile, bunun ailesi için ne kadar üzücü olacağını kolayca hayal edebiliyordu.

"Kinini boşaltmak için gitmek istemesi gerçekten sorun değil mi?" diye fısıldadı Reiji, Kazu'nun kulağına. Ama bunu sadece üç kişinin bulunduğu sessiz bir kafede söylemişti. Ne kadar alçak sesle konuşursa konuşsun, Yayoi'nin duyması kaçınılmazdı.

Yayoi, Reiji'ye sert bir bakış attı. Reiji hızla başını aşağıya eğdi.

Kazu ona döndü ve sordu: "Lütfen müşteriye o adam hakkında bilgi verebilir misiniz?" Bahsettiği adam, zaman yolculuğu koltuğunda oturan siyah giysili yaşlı beyefendiydi. Kazu, yaşanan dramdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Her müşterinin geçmişe dönmek için farklı bir nedeni vardı. Kimin haklı kimin haksız olduğuna karar vermek onun işi değildi. Müşteriler istediklerini yapmakta özgürdü. Ölen birinin kaderini değiştirmenin mümkün olmadığını kabul ettikten sonra bile, geçmişe dönme kararı onlara kalmıştı. Şikayet etmek için geçmişe dönmek, Yayoi'nin özgürce verebileceği bir karardı. Reiji'nin rahatsız edici duyguları ise kendi başa çıkması gereken duygularıydı.

Reiji hâlâ huzursuz hissetse de Kazu'nun talimatlarını yerine getirdi.

“Devam edebilir miyim? Dikkatlice dinlemeniz önemli. Geçmişe dönmek için bu kafede belirli bir sandalyeye oturmanız gerekecek. Şu anda o sandalyede başka bir müşteri oturuyor.”

"Başka bir müşteri mi?"

"Evet."

Başka bir müşteri olduğunu duyunca Yayoi kafenin etrafına bakındı. Kendisinden başka müşteri tanımına uyan tek kişi, çıkışa en yakın masada oturan siyah giysili yaşlı beyefendiydi.

Bütün zaman boyunca orada oturuyor olmasına rağmen, onu ilk kez bilinçli olarak fark etmişti. Şimdiye kadar onu gerçekten görmemesinin sebebi, varlığının olmamasıydı. Tamamen hareketsiz, sessizce bir kitap okuyordu. Hafızası güvenilmez geliyordu, ama günün erken saatlerinde de orada olabileceğine dair bir hissi vardı. Şimdi nihayet onu fark ettiğinde, bir şeyler biraz tuhaf görünüyordu. Tam olarak ne olduğunu anlamak zordu ve aslında bu kafenin eski moda, retro iç mekanında yersiz görünmüyordu. Ama bu yaşlı beyefendiyi şehirde yürürken gören herkes aynı şeyi düşünürdü; sanki farklı bir zamandan gelmiş gibiydi.

Öncelikle, kıyafetleri vardı. Yayoi'nin bildiği kadarıyla, giydiği takım elbise, kırlangıç kuyruğu şeklinde bir ceketti. Bu cekete kırlangıç kuyruğu denmesinin sebebi, ceketin kuyruğunun bir kırlangıcın kuyruğu gibi çatallı olmasıydı. Yaşlı beyefendi, içeride olmasına rağmen başında silindir şapka takıyordu. Ona bakmak, 19. yüzyılın sonları veya 20. yüzyılın başlarında geçen bir film sahnesini izlemek gibiydi. Şimdi dikkatini çektiğine göre, biraz göze çarpıyordu. Ancak Yayoi'nin fark etmemesi gerçekten de garip değildi; gerçekten de kafenin dekorunun bir parçası gibi ortama karışmıştı.

Yaşlı adama şöyle bir baktı. "Sanırım bahsettiğiniz koltuk bu..." diye sordu Reiji'ye bakarak, sadece gözleriyle sorarcasına: "Eğer o koltuğa otursam geçmişe dönebilir miyim?"

“Şey, evet.” Reiji konuşurken cevabının gereksiz olduğunu hissetti. Yayoi, cevap beklemeden, orada sessizce oturan yaşlı beyefendiye doğru yürüyordu.

"Affedersin."

"Onunla konuşmaya çalışmanın bir anlamı yok," diye seslendi Reiji, kadın konuşmaya başlarken.

“Neden? Ne demek istiyorsun?” diye sordu Yayoi, şaşkın bir ifadeyle Reiji'ye dönerek.

Reiji önce yavaşça nefes aldı.

"Çünkü o bir hayalet," diye yanıtladı.

“Ne?” Hemen anlayamadı. “Ne?”

“Bir hayalet.”

“Bir hayalet mi?”

"Evet."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır, bu şaka değil."

"Orada oturuyor. Onu çok net görebiliyorum."

Yayoi, hayaletlerin saydam olacağını veya sadece belirli kişilerin görebileceği bir şey olacağını düşünmüştü.

"Evet, biliyorum. Ama o bir hayalet."

Oldukça zorlu bir teklifti, ama Reiji kararlılığından vazgeçmedi.

Buna nasıl inanmam bekleniyor?

Bu sözler Yayoi'nin dilinin ucuna gelmişti ama onları yutmayı tercih etti. Sonuçta burası geçmişe dönebileceğiniz bir kafeydi. O da bu kafede, zamanda geriye yolculuk yapmayı planlıyordu. Eğer buna razıysa – zaman yolculuğuna inanmaya hazırsa – gerçekten görebildiği bir hayalete inanmakta yaşadığı absürtlüğün farkına vardı.

Ayrıca... herhangi bir açıklamanın beni tatmin edeceğini hayal etmek zor.

Sonuçta, şimdiye kadar kuralların açıklaması onu tatmin etmemişti. Bu yüzden, kendisine söylenenleri olduğu gibi kabul etmeye karar verdi. Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Sert ifadesi neredeyse bir teslimiyet ifadesine dönüştü.

"Öyleyse ne yapacağım?" diye sordu çekingen bir şekilde.

"Tek seçeneğiniz beklemek," diye yanıtladı Reiji.

"Neyi bekleyeyim?"

"Her zaman günde sadece bir kez kalkıp tuvalete gidiyor."

"Hayalet olmasına rağmen tuvalete gidiyor mu?"

"Evet."

Yayoi iç çekti.

Bir hayaletin neden tuvalete gitmesi gerekir ki?

Sormanın anlamsız olduğunu anladı.

“Yani, onun tuvalet molası sırasında orada oturacak mıyım?” Yayoi doğru soruları sormakta iyice ustalaşıyordu.

"Sağ."

"Ne kadar beklemem gerekiyor?"

"Bilmiyorum."

"Yani, o tuvalete gidene kadar beklemem mi gerekiyor?"

"Evet."

“Anlıyorum.” Yayoi, topuklu ayakkabılarının çıkardığı abartılı seslerle tezgâha doğru yürüdü ve taburelerden birine oturdu.

Kazu onun önünde "Belki bir içki?" diye önerdi.

Yayoi bir an düşündü. "Pekala. Sıcak yuzu zencefil çayı alacağım," diye yanıtladı.

Yaz olmasına rağmen, kafe akşamları yine de biraz serinliyordu. Hakodate'de yaz aylarında, günün ortasında bile her zaman klima gerekmiyordu.

“Elbette,” dedi Kazu.

Ancak mutfağa doğru yönelmeye başladığında Reiji araya girdi, "Ben yaparım."

"Ancak..."

Saat sekizi biraz geçmişti ve Reiji'nin vardiyası sona ermişti.

“Özel durumlar...”

Yayoi'nin arayışının nasıl sonuçlanacağını görmek istiyordu. Kazu'ya yalvaran gözlerle bakarak mutfağa girdi.

Tezgahın başında oturan Yayoi, bakışlarını yaşlı adama değil, pencereden dışarıya dikmişti. Bir anlık sessizliğin ardından aniden konuştu.

“Bebeği doğurmamayı seçme şansları olmalıydı, değil mi?” diye mırıldanıyordu, balıkçı teknesinin lambalarına dalmış bir halde. Sözleri aniden, hiçbir bağlam olmadan ağzından çıkmıştı, ama Kazu ne demek istediğini hemen anladı.

Günün erken saatlerinde Nagare, Nanako ve diğer herkesin önünde kendi karısı Kei'den bahsetmişti. Kei'nin doktorunun onu, "Bu çocuğu doğurursan, ömrün kesinlikle kısalacak," diye uyardığını, ancak kızı Miki'yi doğurmak istediğini anlatmıştı. Kazu, Yayoi'nin orada Nagare'nin anlattıklarını kasvetli bir bakışla dinlediğini hatırladı.

Yayoi bu senaryoyu kendi şartları açısından değerlendirmişti. Şöyle diyordu: "Eğer kendi hayatın tehlikedeyse, çocuğu doğurmamak daha iyidir elbette."

“Evet, yapmamayı da seçebilirlerdi.” Kazu buna itiraz etmedi.

"Neyse ki, güzel bir ortamda büyüdü. Eğer benim gibi dünyada yalnız başına kalıp kendi başının çaresine bakmak zorunda kalsaydı, annesinin bu seçimi yapmasından dolayı ona içerlerdi diye düşünüyorum."

Kei doğumdan kısa süre sonra ölmüştü, ama kızı Miki'nin Nagare adında bir annesi vardı. Kazu da öyle. Ayrıca ona düşkün kafe müdavimleri de vardı. Elbette yalnız kaldığı anlar da oluyordu, ama dünyada tek başına yolunu bulmak zorunda değildi. Onu destekleyecek ve koruyacak biri her zaman vardı. Annesini özlese de Miki sağlıklı ve mutlu bir şekilde büyüdü.

Elbette Yayoi'nin bunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Annesi geçmişten onu karşılamaya geldiğinde Miki ona, "Beni ağırladığınız için teşekkür ederim" demişti.

Bunun tam tersi bir yanıt da "Neden beni dünyaya getirdin?" diye sormak olurdu. Miki'nin çevresi tamamen farklı olsaydı, annesi onu bu dünyaya getirdikten ve öldükten sonra Nagare ve Kazu olmasaydı, güvenebileceği kimse olmasaydı ne olacağını asla bilemeyiz.

"Sanırım öyle olabilir," diye kabul etti Kazu.

Hayatımı yalnız yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim.

Bunlar Yayoi'nin o günün başlarında söylediği veda sözleriydi. Ama anne babasını kaybetmiş bir kız, birine güvenmeden hayatta kalamaz. Belki de güvenebileceği bir yetişkinle hiç karşılaşmamıştı.

Yayoi, anne ve babasını bir trafik kazasında kaybettiğinde, onu ilk yanına alanlar babasının erkek kardeşi olan amcası ve teyzesi oldu. Elbette ona bakacaklarını söylediler, ancak zamanlama talihsizdi. Teyzesi yeni doğum yapmıştı. İlk bebekleri olduğu için çocuk sahibi olmak onlar için yeni bir deneyimdi. Birdenbire altı yaşında bir kız çocuğu ve yeni doğmuş bir bebeğin ebeveynleri olmuşlardı. Yeni ebeveynlik hayatları bir dizi sürprizle doluydu ve bununla başa çıkmakta yetersiz hissettiler. Bu durum, sevgi ve hayranlıktan başka duygular da ortaya çıkardı ve onları suçlu hissettirdi. Kafalarında, bakımları altındaki bu çocuğu gerektiği gibi sevmeleri gerektiğine inanıyorlardı, ancak bazen bu sadece bir angarya gibi geliyordu.

Kendi bebeğimize bakmak bile yeterince zor! Neden bir de başkasının çocuğuna bakmak zorundayız?

Çocuklar, küçük yaşta bile yetişkinlerin ruh hallerine karşı hassastırlar ve neler olup bittiğini anlayabilirler. Yayoi, teyzesinin yanında daha içine kapanık davranarak karşılık verdi ve bu da teyzesinin kendini daha kötü hissetmesine neden oldu. Sonunda, babasının kız kardeşi, yani diğer teyzesi, onu yanına aldı.

O teyzenin üç çocuğu vardı. En büyüğü ilkokulun üst sınıflarındaydı, en küçüğü ise yedi yaşındaki Yayoi'den bir yaş küçüktü. Teyzesi ebeveynliğe alışkındı ve Yayoi'yi kendi çocuğu olarak kabul etmekte hiç zorlanmadı.

İronik bir şekilde, sorun da tam olarak bu oldu. Yetişkinlerin bakış açısından, kendi anne babasını kaybetmiş olan Yayoi, eşit sevgiye layıktı. Kuzenlerinin bakış açısından ise Yayoi, anne babalarının sevgisini çalan, aniden ortaya çıkmış bir davetsiz misafir gibiydi. Daha da kötüsü, anne babaları ona ne kadar eşit davranırsa, kuzenleri de o kadar intikamcı hale geliyordu.

Onu dışlamaya çalıştılar. Ona fiziksel olarak zarar vermediler, ancak üçü de yavaş yavaş onu görmezden gelmeye başladı. Tabii ki, ebeveynleri yanlarındayken durum farklıydı. Sadece o zaman yakın kız kardeşlermiş gibi davranıyorlardı. Diğer tüm zamanlarda onu görmezden geliyorlardı. Yayoi bir kez daha kendini yabancılaşmış hissetmeye başladı.

Ama gidecek başka yeri yoktu. Konuşabileceği kimse yoktu ve bu durum kalbini kemiriyordu. Bu kasvetli duygular, anne babası hakkındaki düşüncelerini etkiledi ve onları, böyle bir hayata mahkum edilmesinin gerçek nedeni olarak görmeye başladı.

İzolasyon.

Yayoi'nin çocukluğunda hissettiklerinin açtığı yara, kişiliğini önemli ölçüde bozmuştu. Ona göre, "hayatı yalnız yaşa" sözleri, kimsenin ona ihtiyacı olmadığı aşağılayıcı düşüncesiyle bağlantılıydı.

Başka bir deyişle...

Yaşamanın bir anlamı olmadığını düşünüyordu.

Yuzu zencefilli çayının yarısını içtiğinde, pencereden izlediği balıkçı teknelerinin lambaları giderek uzaklaşmış ve küçülmüştü.

Aniden, kapanan bir kitabın sesi duyuldu.

Yayoi başını sesin geldiği yöne çevirdi ve yaşlı beyefendinin sandalyeden kalktığını gördü.

“Şey...” Yayoi’nin sesi kendiliğinden ağzından döküldü. Yaşlı beyefendinin davranışlarında onun tepkisini fark ettiğine dair en ufak bir işaret bile yoktu. Sessizce masa ve sandalye arasından sıyrılıp girişin yakınındaki tuvalete doğru yürümeye başladı. Elbette, ayak seslerinden de hiçbir ses çıkmadı.

Aynı şekilde, tuvalet kapısı sessizce açıldı ve içeri girer girmez, kapı sessizce kapanınca adeta ortadan kayboldu.

Kitabın kapanma sesini duymamış olsaydı, Yayoi muhtemelen boş koltuğu fark etmezdi. Yavaşça tezgah taburesinden kalktı ve gözleriyle Kazu'yu işaret etti. "Şimdi yapabilir miyim?" diye gereksiz yere fısıldadı.

Kazu yaptığı işi bırakarak, "Evet," diye yanıtladı.

Kalp atışlarının hafifçe hızlandığını hissederken, Yayoi sakin ve acele etmeden sandalyeye doğru yaklaştı. Attığı her adımda tak tak sesi duyuluyordu. Ancak yaşlı beyefendi tuvalete giderken hiç ses çıkarmamıştı.

Birdenbire, "Gerçekten de bir hayalet," diye düşündüğünde tüyleri diken diken oldu.

Kazu, yanında duran Reiji'ye fısıldayarak, "Sachi'yi çağır," dedi. Sachi hâlâ alt kattaki oturma odasındaydı.

Yayoi, o genç kızı neden aradıklarını anlayamadı ama Reiji anlamış gibiydi. Basit bir "Tabii" cevabı verdi ve aceleyle merdivenlerden aşağı indi.

Ha?

Yayoi'nin dikkati Reiji'ye yönelmişken, aniden yanında bir tepsiyle Kazu'yu görünce irkildi. Şaşkınlığını dile getirecekti ama Kazu çoktan yaşlı beyefendinin kahve fincanını kaldırmıştı. Masayı sildikten sonra, "Lütfen oturun," diyerek Yayoi'ye sandalyeyi uzattı. Yayoi'nin cevabını beklemeden Kazu, boş fincanı alıp tezgaha geri döndü.

“Şey, peki,” diye yanıtladı Yayoi, özellikle kimseye hitap etmeden ve bedenini masa ile sandalye arasına kaydırdı.

Oturduğunda, sıradan bir sandalye olduğunu fark etti. Oturma yeri sertti ve çiçekli çizgilerle döşenmişti. Gerçekten de eski görünüyordu, İngiliz tarzı bir antika gibiydi. Aniden bir sarsıntı, elektrik çarpması gibi bir şey hissetmeyi bekliyordu. Ama öyle bir şey hissetmedi. Sandalye onu geçmişe geri götürecekti, bu yüzden gücünün açık bir işaretini hissedeceğini düşünmüştü - her ne olursa olsun. Ama hiçbir şey olmaması, sandalyenin büyülü bir yanı olmadığına dair şüphe duymasına neden oldu.

Yayoi'nin kafasında bu tür şüpheler dolaşırken, Kazu tezgahın arkasından seslendi: "Zaman sınırlaması olduğunu açıkladığımızı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Birazdan kızım kahvenizi hazırlayacak."

"Ha?"

"Geçmişe yolculuk yapabileceğiniz zaman, o fincanınıza kahve doldurduğu anda başlayacak ve kahve soğumadığı sürece orada kalabilirsiniz."

Yayoi bu beklenmedik ayrıntıyı anlamakta zorlandı.

“Bir dakika... kahve mi? Neden kahve?” Tatmin edici bir cevap istiyordu. “Ve diyorsunuz ki kahveyi kızınız mı dolduracak...? Neden siz değil...? İlla kızınız mı olması gerekiyor...? Bir şey daha, kahvenin soğuması için gereken süre biraz kısa değil mi...? Gerçekten mi...? Süre sınırı bu mu...? Eee...? Hı?” Yayoi aklından geçen her şeyi bir çırpıda sıraladı. Huzursuzluğu içinde çok önemli bir şeyi tamamen unutmuştu.

Çünkü kural bu...

Yayoi ne sorarsa sorsun, her seferinde aynı basit cevabı alırdı.

Çay veya kakao kahve yerine konulsa bile geçmişe dönmek mümkün değildi. Doğrusu, Kazu bile neden kahve olması gerektiğini bilmiyordu. Özel kahve çekirdekleri kullanmıyorlardı ki. Piyasada bulunan herhangi bir ticari kahve çekirdeği kullanılabilirdi. Kahveyi öğütmek için kullanılan alet için de özel bir gereksinim yoktu. Damlama veya sifonla demlenmesi fark etmeksizin, belirli bir demleme yöntemi de yoktu. Ancak, nesillerdir kullanılan gümüşten yapılmış bir miras olan çaydanlık gerekliydi. Başka bir çaydanlığın neden zaman yolculuğu sağlayan bir içecek hazırlayamadığı da bilinmiyordu. Yayoi buraya kadar gelmişti, bu yüzden "kural böyle" açıklamasını isteksizce kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Aşağıdan dönen Reiji, “Kazu,” diye seslendi. “Sachi birazdan burada olacak... şu anda giyiniyor.”

“Teşekkür ederim, Reiji,” diye yanıtladı Kazu ve başını öne eğmiş, beğenmediği açıklamadan dolayı hayal kırıklığına uğramış Yayoi'nin önüne geçti.

Kazu'nun bakışlarını fark eden Yayoi, "Ne?" diye sordu.

“Son bir önemli kural daha var...”

"Hâlâ daha fazla kural mı var?" diye hayretle sordu.

Kazu'nun yüz ifadesi daha da ciddileşti.

"Geçmişe döndüğünüzde, lütfen kahve soğumadan önce tamamını için," dedi sert bir şekilde. Ses tonu açıkça şunu ima ediyordu: Bunu mutlaka yapmalısınız.

“Hava soğumadan önce mi?”

"Evet."

Bu sefer Yayoi nedenini sormadı. Cevabın ne olacağını zaten biliyordu: Çünkü kural bu.

"Anladığım kadarıyla bu, kuralın bir parçası."

"Evet."

Fakat bu kural görünüşe göre önemliydi; bunu mutlaka yapması gerekiyordu.

“Diyelim ki...” Yayoi hâlâ tatmin olmamıştı. “Diyelim ki hepsini içmedim?” diye sordu, bu kuralı çiğnerse başına ne geleceğini gerçekten merak ediyordu.

“Eğer bardağın tamamını bitirmezseniz...”

"Eğer bardağın tamamını bitiremezsem?"

"O zaman bir hayalete dönüşeceksin ve o sandalyede oturmaya devam etme sırası sana gelecek."

Kazu'nun yüz ifadesi değişmemiş olsa da, söylediği sözler daha büyük bir ağırlık taşıyordu. Havadaki gerilim elle tutulur derecedeydi. Bu, eğer kahvenin tamamını içmezse öleceği anlamına gelmeliydi.

Ancak bu riskin büyüklüğüne rağmen, Yayoi bu kez ifadesiz kaldı. "Anlıyorum," diye kısaca yanıtladı.

Merdivenlerden yükselen ayak sesleri duyuldu ve Sachi göründü. Arkasından Nagare yavaşça onu takip ediyordu. Sachi şimdi bembeyaz bir elbise giymişti ve üzerine, Kazu'nun günün erken saatlerinde giydiği gibi, tam oturan, çocuk bedeninde, turkuaz renkli bir önlük takmıştı.

“Buradayım anne.” Sachi’nin yüzünde endişe veya stres belirtisi yoktu. Belki de ne yapması gerektiği aklında netti, ya da belki de sadece yedi yaşındaki haliydi.

Kazu başıyla onayladı. "Hazırlan," dedi ve kızını mutfağa gitmeye teşvik etti.

“Elbette.” Sachi aceleyle mutfağa girdi. Nagare de hazırlıklara yardım etmek için peşinden gitti.

Bu sırada Yayoi hiç kıpırdamıyordu. Sanki aklı başka yerlerdeymiş gibi sessizce boşluğa bakıyordu. Reiji, Yayoi'ye yan gözle bakarak Kazu'nun yanına gitti ve kulağına fısıldadı.

"Sence bu doğru mu?" diye sordu.

Reiji'nin Yayoi'den bahsettiğini anlayan Kazu, doğrudan cevap vermek yerine Yayoi'nin içtiği boş yuzu zencefilli çay bardağını getirdi.

“Normalde bir müşteri hayalet olma olasılığını öğrendiğinde, gözle görülür şekilde şok olur veya geçmişe dönme konusunda kararsız kalır. Bu,

geçmişe gitmenin faydalarına karşı böyle bir caydırıcı unsur oluşturmayan diğer kurallar gibi değil.”

Kazu, tezgahın arkasındaki küçük lavaboda bardağı yıkamaya başladı.

Reiji sözlerine şöyle devam etti: "Ama bir hayalete dönüşebileceğini duyduğunda, bunu tamamen kabullenmiş gibi görünüyordu..."

Kafenin her yerinde yankılanan tek ses, lavabodan akan suyun sesiydi.

Reiji sesini daha da alçalttı.

"Bu konuda içimde kötü bir his var."

Daha önce Yayoi'nin "Ölse daha iyi" dediğini duymuştu. Endişelenmemek zordu. Ama Kazu musluğu kapattı ve hiçbir cevap vermedi.

“Kazu...” diye seslendi Nagare mutfaktan. Aynı anda Sachi de göründü. Titrek ellerle, göz hizasında gümüş bir tepsi taşıyordu. Tepside gümüş bir çaydanlık ve bembeyaz bir kahve fincanı vardı. Boş fincan tabağında şıkırdayarak Sachi, Kazu arkasından takip ederken Yayoi'ye doğru ilerledi.

"Kazu, ben..." diye seslendi Reiji endişeyle.

Kazu, arkasına bile dönmeden, sert bir şekilde "Her şey yoluna girecek" diyerek sözünü kesti ve ona daha fazla bir şey söyleme şansı bırakmadı.

Sachi henüz yedi yaşında olduğu için tepsiyi tek eliyle dengeleyip diğer eliyle Yayoi'ye servis yapamıyordu. Bu yüzden Kazu ona yardım etmek için oradaydı.

Kazu tepsiyi tutarken Sachi iki eliyle bardağı Yayoi'nin önüne koydu.

“Kurallar açıklandı mı?” diye sordu Sachi, gümüş çaydanlığa uzanırken. Sachi, Kazu ve Yayoi arasındaki önceki konuşmadan habersizdi. Kuralları baştan açıklaması gerekip gerekmediğini soruyordu. Yedi yaşında olmasına rağmen, işini nasıl yapacağını zaten çok iyi biliyordu.

Kazu hafif bir gülümsemeyle, "Onları zaten açıkladık," dedi.

“Pekala o zaman.” Sachi, çaydanlığın sapını iki eliyle tutarak Yayoi’ye döndü. “Hazır mısın?”

“Evet,” diye yanıtladı gözlerini yere indirerek, sanki Sachi’nin doğrudan bakışlarından kaçınıyormuş gibi.

Hem Reiji hem de Nagare bu etkileşimi endişeli ifadelerle izliyorlardı. Ancak akıllarından geçen düşünceler tamamen farklıydı. Reiji, Yayoi'nin şu anki ruh hali göz önüne alındığında geçmişten asla geri dönmeyebileceğinden endişelenirken, Nagare ise Sachi'nin kahve doldurma görevleriyle ilgili kaygı duyuyordu. Sadece Kazu soğukkanlı ve sakin bir ifadeyle olanları izliyordu.

“Pekâlâ o zaman...” dedi Sachi, Kazu'ya dönüp gülümseyerek. “Kahve soğumadan önce.”

Yavaşça kahveyi bardağa dökmeye başladı. Çaydanlığın sapını iki eliyle tutmasına rağmen, ağzı hala biraz sallanıyordu, bu da çaydanlığın ağır olduğunu gösteriyordu. Çaydanlığın ağzına derinlemesine odaklanmış, hiçbir şeyin dökülmemesini umarak çok sevimli görünüyordu.

Çok tatlı.

Yayoi bile ondan büyülenmişti. O anda fincandan ince bir buhar bulutu yükseldi. Yayoi elinde fotoğrafı tutarken düşünceleri belirsizce dağılıyordu. Aniden, etrafındaki her şey parıldamaya ve dalgalanmaya başladı.

“Ah...” diye haykırdı Yayoi, vücudunun kahveden yükselen buharla birleştiğini fark ederek. Parıldayan ve dalgalanan etkiler çevresinde değil, kendisinde meydana geliyordu. Vücudunun yükseldiğini hissetti ve aynı anda, etrafındaki manzaralar da aşağı doğru düşmeye başladı. Bu akışın içinde, kafede geçmiş zamanlardan sahnelerin bir kaleydoskop gibi yansıtıldığını gördü. Gündüz geceye, gece gündüze dönüştü. Uzun bir zaman dilimi gibi görünen şey, anlar içinde aşağı doğru aktı.

Zamanda geriye gidiyorum.

Yayoi gözlerini yavaşça kapattı. Korku hissetmiyordu. Amacı onun için açıktı. Sadece tek bir önemli şey vardı. Kendi çektiği acıdan daha büyük bir acıyı nasıl yaşatabilirdi? Ne yaparsa yapsın, şimdiki acı gerçekliği değişmeyecekti. Bu yüzden bu bir intikamdı. Onu bu dünyada yalnız bırakan ebeveynleriyle hesaplaşması gerekiyordu.

Yayoi, velilerin okula davet edilip çocuklarını derste gözlemlemesinden nefret ederdi. Bu tür ziyaretlerin sıklığı okula göre değişirdi ve gittiği ilkokulda bu ziyaretler yılda üç kez yapılırdı. Genellikle, bu zaman geldiğinde, bir arkadaşı Yayoi'nin teyzesini fark eder ve "O senin gerçek annen değil, değil mi?" derdi. Bir keresinde, böyle bir yorum yapan bir çocukla kavga etmişti. Ancak onu çok daha fazla üzen başka bir şey vardı. Velilerin sınıfa ziyarete geldiği günlerde, arkadaşları "Anne babamın gelmesini istemiyorum. Çok utanç verici." diye şikayet ederlerdi.

Bu sözleri duymak ona ne kadar acı vermişti! Anne babasının yanında olması için her şeyi yapardı, ama onlar ondan alınmıştı ve bunu değiştirmek

için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Anne babası olmaması neden bu kadar zorluk ve keder getiriyordu? Bunu tüm hayatı boyunca taşımak zorunda kalacaktı.

Bu hayatta benim için hiçbir şey kalmadı.

Böylece, o andan itibaren Yayoi'nin kalbi karanlık bir karamsarlıkla doldu. Altıncı sınıfa başladığında, kalbindeki kızgınlık onu evde kontrolsüzce davranmaya itti. Babasının kız kardeşinin ailesi artık onunla başa çıkamadı ve bir çocuk yuvasına yerleştirildi.

Bundan sonra yalnızlığı onu daha da etkisi altına aldı. Kimsenin duygularını anlayamayacağı ve sonunda hayatını yalnız yaşamaktan başka çaresi olmadığı düşüncesini pekiştirdi. Ve işte bu kabuğun içine hapsoldu.

Ortaokulda okula gitmeyi bırakmaya başladı. Okula gittiği günlerde ise, anne babaları olan ve mutlu hayatlar yaşayan tüm arkadaşlarından giderek daha fazla rahatsız olmaya başladı. Arkadaşlarının anne babalarından bahsetmelerini duymak onu üzüyordu ve onlardan nefret etmeye başladı. Bu, çok acı verici bir durumdu.

Doğal olarak, yaşıtları gibi liseye gitmedi ve bunun yerine geçici işlerde çalışmaya başladı. Çocuk yuvasından da ayrıldı. Günlerini internet kafelerde geçirerek ve gecelerini de orada geçirerek, bir nevi internet kafe mültecisi oldu. Daha sıcak havalarda sokaklarda bile uyuyordu. Sert kaldırımda yatak yapmak zorunda kaldığı, soğuk havaya maruz kaldığı ve ağlayarak uykuya daldığı sayısız anı hatırlayamıyordu. Sürekli olarak ne için yaşadığını, bu kadar zorluğa katlanmanın sebebinin ne olduğunu merak ediyordu.

Yine de, böyle ölmek çok acınası görünüyordu. Bir noktada, anne babasının kalan tek fotoğrafının çekildiği kafeyi bulma arayışı, onun hayattaki tek amacı haline geldi.

Altı ay önce, bir internet sitesine yüklenmiş, bir kafenin tanınabilir iç mekanını gösteren bir fotoğrafa rastladı. Bu kafe, Hakodate şehrindeki Hakodate Dağı'nın yamacında bulunuyordu. Bu kafede geçmişe dönülebileceğine dair bir şehir efsanesi vardı.

Eğer bu doğruysa...

O zamana kadar Yayoi, ancak geçim masraflarını karşılayacak kadar çalışıyordu. Ancak altı ay boyunca, Hakodate'ye uçak bileti almak için her zamankinden daha çok çalıştı.

Keşke geçmişe dönebilseydim, keşke geri dönüp anne babamla tanışabilseydim...

Fotoğraftaki mutlu gülümseyen anne ve babasına baktı.

Çocuğunuzun bu kadar mutsuz olmasının tek sebebi sizsiniz, ikiniz de öldünüz!

Öfkesini haykırma isteğini bastırdı.

Hayatım bitti. Artık geri dönüş yok.

Onlara çektiği acının ve ıstırabın onda birini, hatta yüz分之一ni bile tattırabildikten sonra ölmek istedi.

Bunu yapmadan önce ölmek istemem!

Yayoi bugün de kafeyi ziyaret etti.

Gidiş-dönüş bileti almamıştı.

Bir an için, gözlerini kamaştıran bir ışıktan başka hiçbir şey hissetmedi. O zamana kadar çok hafif olan kol ve bacaklarındaki hisler geri dönmüştü. Elini kullanarak ışığı engellerken, yavaşça gözlerini açtı. Parlak beyaz bir ışık yayan bir pencere görebiliyordu. Artık simsiyah denizde yüzen balıkçı lambalarını göremiyordu. Şimdi, günün başlarında olduğu gibi, bulutsuz mavi bir gökyüzünün önünde Hakodate Limanı'nın sakin manzarasıyla karşı karşıyaydı.

Geçmişe döndüm.

Yayoi bir anda farkına vardı. Dünya geceden gündüze dönmüştü. Kazu ve diğerleriyle birlikte yanında duran Sachi adlı kız artık yoktu. Onların yerinde daha önce hiç görmediği insanlar oturuyordu. Yirmili yaşlarının sonlarında iki erkeğin yanı sıra, pencere kenarındaki koltukta oturan bir kadın da vardı. Ve tezgahın arkasında gülümseyen, Yayoi'nin fotoğrafındaki kadın, Yukari, küçük bir grupla ilgileniyordu.

Yukari'nin gözleri bir anlığına Yayoi'ye kaydı ve küçük bir onaylama işaretiyle dikkatini tekrar konuşmaya verdi.

"Peki? Komedi ikilinizin adını belirlediğinizi söylemiştiniz?"

"Karar verildi!" diye yanıtladı gümüş çerçeveli gözlük takan, kaslı bir adam.

"Adı ne?"

"PORON DORON!" diye bağırdı uzun boylu, ince ve tiz sesli arkadaşı.

Ha?

Bu isim Yayoi'yi şaşırttı. Tanıdığı bir isimdi. PORON DORON, son yıllarda hızla yıldızlığa yükselen popüler bir komedi ikilisiydi. Eğer baktığı

adamlar PORON DORON'u oluşturuyorsa, uzun boylu olan komik Hayashida, gözlüklü olan ise ciddi olan Todoroki olmalıydı. Yayoi bile onları duymuştu, sık sık komedi skeçlerinde ve televizyon programlarında yer alıyorlardı. Ama Yayoi'nin tanıdığı komedi ikilisi bu ikisi kadar genç değildi. Hiç şüphe yoktu; geçmişe yolculuk etmişti.

“PORON DORON...?” Yukari, ikilinin yeni kararlaştırdığı ismi usulca tekrarladı.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordular Todoroki ve Hayashida aynı anda, Yukari'ye dikkatle bakarak. Ona adeta hayranlık duyuyorlardı, sanki büyük kız kardeşleriymiş gibi ona saygı gösteriyorlardı. İkisi de nefeslerini tutarak beklediler.

“Harika bir isim!” diye haykırdı Yukari. “En iyisi! Kazanan! Altın madalya verirdim! Kesinlikle satacaksınız!”

İkilinin yüz ifadeleri birdenbire parladı.

“Başardık!”

“Ne büyük bir rahatlama!”

"Sizin hoşunuza gidecek bir şey bulmak için gece gündüz çalışıyoruz."

"Evet, evet."

İki adam gülümseyerek neşeyle el sıkıştılar.

“Ama güzel bir isim. Akılda kalıcı ve hoş. DORON DERON muydu?”

“PORON DORON!”

"Eh? Ha?"

İsim yanlıştı. Hatırlaması kolay olduğunu söylese de, hiç hatırlayamıyordu.

"Az önce bunun kazanan olduğunu söylüyordunuz!"

"Özür dilerim, özür dilerim," diye özür diledi Yukari, ellerini birbirine bastırarak.

Bunun üzerine Todoroki'nin omuzları kahkahadan titredi.

"Bizi neredeyse tamamen kandırmıştın, Yukari."

Hayashida abartılı bir iç çekişle, "Kesinlikle öyle yaptın," dedi.

"Yakında gitmeliyiz çocuklar," dedi arkalarından sessizce gözlemleyen bir kadın. Todoroki ve Hayashida'dan çok daha genç görünüyordu, ancak sakin tavrı ve güzel beyaz yüzü olgun bir hava uyandırıyordu. Zaman daralıyordu çünkü uçağa yetişmeleri gerekiyordu.

"Sen de bizimle mi geliyorsun, Setsuko?"

"Evet, elbette," dedi Setsuko adlı kadın, kararlı bir şekilde.

"O halde iyi şanslar."

“İşte bu saf insanlar şansa ihtiyaç duyacaklar.”

"Bize aptal demeye ne dersin..." diye şakayla karışık iç çekti Todoroki.

O anda Yukari, Yayoi'ye döndü.

"O halde gelecekten mi geldiniz?" diye sordu aniden.

Yukari, birkaç nezaket sözüyle başlamak daha geleneksel olurdu, ancak bunu tamamen atladı. Sanki bir anlığına kesintiye uğramış bir konuşmaya devam ediyormuş gibi konuştu.

"Şey, evet," diye yanıtladı Yayoi.

“Ah...” Todoroki ve diğer ikisi Yayoi'nin varlığını ilk kez fark etmiş gibiydiler. “Şey, uçağa yetişmemiz gerekiyor, bu yüzden...” Todoroki yanındaki büyük çantayı alırken aceleyle söyledi. Eğer Yukari ona bir kız kardeş gibi yakın olsaydı, kafenin kurallarını kesinlikle iyi bilirdi.

"Pekala o zaman. İyi şanslar. Seni destekleyeceğim."

Üçü de derin bir saygı duruşuyla eğilerek kafeden ayrıldı.

DA-DING-DONG

Yukari üçünü de umursamazca gönderdi, ama muhtemelen aklında Yayoi vardı. Yayoi'nin o sandalyede oturuyor olması, biriyle görüşmeye geldiği anlamına geliyordu. Ve zaman kısıtlıydı.

Yayoi'ye "Kimle görüşmeye geldin?" diye sormak yerine, "Komedyen olarak başarılı olmak için Tokyo'ya gidiyorlar," diye açıkladı.

"Bu onların hayali," diye ekledi, sanki kafenin müdavimlerinden biriyle konuşuyormuş gibi.

"Adınız ne?"

"Ha?"

"Adın. Bir adın var, değil mi? Bir adın?"

“Bu Yayoi.”

“Yayoi?”

"Evet."

Yukari göğsünün önünde dua eder gibi bir hareket yaparak, "Çok güzel bir isim," dedi.

Ancak, isminin övülmesi Yayoi'nin hoşuna gitmedi. Gözlerini kaçırdı ve yüzündeki ifade kayboldu.

"Sorun nedir?"

“Bundan nefret ediyorum. Bu isim...”

“Neden? Çok güzel.”

"Bunu bana veren anne babama karşı bir kin besliyorum."

Yayoi gerçekten de "kin" kelimesini kullandı. Ve bunu öyle rastgele söylememişti. Yine de Yukari telaşlanmadı. Tezgahın üzerine doğru eğildi.

"O halde sanırım öfkenizi anne babanızın üzerine boşaltmaya geldiniz?" diye sordu, gözlerinde derin bir merak parıltısıyla.

Bu kadın kim!

Yayoi, Yukari'nin cevabını beğenmemişti; bunun sebebi Yukari'nin Yayoi'nin gerçek niyetini doğru tahmin etmesi değil, ona sanki tuhaf bir yenilikmiş gibi bakmasıydı. Rahatsızlığını gizleyemedi.

“Bu kadar kötü mü?” diye sordu Yayoi savunmacı bir tavırla. Daha yeni tanıştığı biriyle tartışmaya girmenin anlamsız olduğunu biliyordu ama kendini durduramıyordu. Yukari ise Yayoi'ye ders vermeye hiç niyetli değildi. Yumruğunu sıktı ve havaya kaldırdı.

"İstediğinizi söylemekte sakınca yok! Sonuçta, ne söylerseniz söyleyin, geldiğiniz yerin geleceğini değiştirmeyeceksiniz," dedi omuz silkerek.

“Bu kadın kim...?” Yayoi düşünmeden aklından geçenleri söyledi. Dahası, asıl husumet beslediği kişiler orada bile değildi.

Belki de bir hata yaptım?

Geri dönmesi gereken günü düşünüyordu.

Düşününce...

Geri dönmek istediği güne nasıl döneceğine dair özel olarak bir soru sorduğunu hatırlamıyordu. Sadece fotoğrafı elinde tutmuş ve belirsiz bir şekilde, "Fotoğrafın çekildiği güne geri dönmek istiyorum" diye dilemişti.

“Eyvah...”

Yayoi, günün erken saatlerinde Nagare ve diğerlerinin yaptığı konuşmayı hatırladı. Nagare'nin karısı geçmişten geleceğe yolculuk ederken on yıl yolculuk etmeyi planlamıştı, ancak yıllar ve günün saatiyle ilgili bir karışıklık yüzünden on beş yıl sonrasına inmişti. O sırada konuşmayı tam olarak anlamamıştı, ama şimdi her şey anlam kazanmıştı ve daha da kötüsü, kalbine saplanan bir bıçak gibi hissettirmişti. Bu tür bir hata mümkün müydü?

Genç PORON DORON ikilisini göz önünde bulundurarak, yaklaşık yirmi yıl öncesine geri döndüğünü düşündü. Sorun şu ki, sadece gün değil, zaman da değişmişti.

Yayoi'nin zihninde belirli bir zaman dilimine dair hiçbir imge oluşmamıştı. Tek dileği, fotoğrafın çekildiği güne geri dönmekti. Bir gün yirmi dört saattir, oysa kahve on beş dakikada soğur. Eğer o on beş dakikalık süre içinde ailesiyle buluşamazsa, geçmişe boşuna geri dönmüş

olacaktı. Keşke fotoğrafın arkasına yazılmış bir tarih gibi, tam tarih ve saati bilseydi...

Bir dakika! Durun, durun, durun! Evet...

Yayoi aceleyle çantasının içini karıştırdı, fotoğrafı çıkardı ve baktı. Fotoğrafta her şey vardı. Kafenin saati fotoğrafta görünüyordu. Kendisini kucaklayan gülümseyen anne babasının ve Yukari'nin arkasında, büyük sarkaçlı saat duruyordu. Saat...

Yüz otuz.

Yayoi saate baktı. Saat...

Yüz yirmi iki.

Sekiz dakika önce! Sekiz dakika önce!

Yayoi, sıcaklığını kontrol etmek için ellerini kahve fincanının üzerine koydu.

Hava sıcak değildi.

Hava sıcak değildi ama soğumasına daha biraz zaman vardı. Rahat bir nefes aldı. Karşılaşması gereken kişiler yakında gelmiş olmalıydı. Ve gerçekten de, tam o anda...

DA-DING-DONG

Zil çaldı. Yayoi birden gerildi. Sonunda onlarla görüşebileceğim. Anne ve babasını canlı olarak görme düşüncesi bile nefesini hızlandırdı.

Sonunda onlarla görüşebilecek miyim?

Yıllarca hor gördüğü anne babasını sadece özlemle mi düşündü?

“Merhaba, hoş geldiniz... Aman Tanrım! Vay, vay, ne büyük sürpriz! Ne harika!”

Yukari, telaşlı bir sesle, kucağında bebek olan Miyuki Seto'yu ve kocası Keiichi'yi içeri davet etti. Miyuki'yi sıcak bir kucaklamayla sardı.

“Tebrikler! Bugün hastaneden taburcu oldun, değil mi? Bir şey söylemeliydin. Gelip seni alabilirdim... ha? Özel bir çaba gösterip uğradın mı? Ah, ama geldiğin için çok mutluyum! Daha mutlu olamazdım! Yarın dünyanın sonu gelse bile, çok mutluyum!” diye sevinçle sıraladı Yukari.

“Ah, Yukari, her zamanki gibi çok neşelisin,” diye gürledi Keiichi, geniş bir gülümsemeyle. Yanındaki Miyuki de mutlulukla ışıldıyordu. Fotoğraftaki halleriyle tıpatıp aynıydılar. Miyuki'nin kollarındaki bebek açık mavi bir bebek tulumuna sarılıydı.

Miyuki, Yayoi'nin boş boş baktığını fark etmiş gibiydi ve ona hafifçe başını sallayarak gülümsedi.

“Aaa, ne kadar tatlı bir şey, kız mı acaba?” Yukari elbise paketinin içine baktı.

"Evet."

“Acaba kime benziyor?” Yukari gözlerini Miyuki ve Keiichi arasında gidip getirdi.

"Annesine benziyor olmalı. Bana benzeseydi bu kadar sevimli olmazdı," diye yanıtladı Keiichi utangaç bir şekilde.

"Evet, kesinlikle."

"Hey! Benimle aynı fikirde olmak zorunda değilsin!"

"Özür dilerim, özür dilerim."

"Hadi..."

Kafede uyumlu ve mutlu bir atmosfer hakimdi.

Bütün bunlar ne?

Yayoi'nin kalbinde öfke birikmeye başladı.

Nasıl bu kadar mutlu görünebiliyorlar...?

Çocukluğunda hiçbir yere ait olmadığını hissettiği anılar bir anda zihninde canlandı.

Ölmenizin sorumlusu ikinizsiniz de...

Kuzenleri tarafından görmezden gelinmesi, ortaokulda devamsızlık yapması, lise eğitiminden mahrum kalması, gündelik işçi olarak geçirdiği hayatı... Bütün bunlar aynı anda zihninde dönüp duruyordu.

Bütün bu endişeler ve yetersizlik duygularıyla tek başıma mücadele ettim...

Yayoi'nin hissettiği tek şey öfke değildi. Aralarında sadece iki üç metre mesafe olmasına rağmen, kendi dünyası ile önündeki üç kişinin yaşadığı dünya arasında devasa bir uçurum hissediyordu; biri keder, diğeri mutluluk dolu bir dünya. Kendini yabancılaşmış, derin bir yalnızlığın içinde boğulmuş hissediyordu.

Kurallar gereği Yayoi koltuğunda oturmak zorunda kalmıştı ve bu durum onu daha da dışlanmış hissettirdi. İşler giderek daha da kötüye gitti.

Neden sadece ben talihsizliklerle karşılaşıyorum?

Anne ve babasının mutlu küçük ailesini görmek bile zordu. Omuzları titriyordu ve yere bakan gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Kendi mutsuzluğuna duyduğu basit bir üzüntüydü bu. Terk edilmenin yalnızlığı çok ağırdı.

İşte bu kadar, kahve soğuyup beni hayalete dönüştürse de olur, gelsin bakalım.

Tam bu düşünce aklıma gelir gelmez...

"Bir zamanlar, yalnız yaşamaktansa ölmenin daha iyi olacağını düşünmüştüm."

Gözyaşlarıyla dolu o kadın sesi Yayoi'nin kulaklarına ulaştı.

Ne...?

Bu, Yayoi'nin bugün kafeden ayrılırken söylediğiyle tamamen aynıydı. Ama şimdi konuşan Yayoi değildi.

DSÖ?

Sorusu retorik olsa da, bunu sadece tek bir kişi sorabilirdi.

Kesinlikle hayır...

Yukarı baktığında Keiichi'nin bebeği tuttuğunu, Miyuki'nin ise Yukari'ye dönük, başını derin bir reveransla eğdiğini gördü. Sesin sahibi Yayoi'nin annesi Miyuki'ydi.

Miyuki başını kaldırdı ve devam etti: "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum, Yukari."

"Teşekkür mü edeceksiniz?"

"Evet."

Yayoi, Miyuki'nin neden birdenbire böyle söylediğini anlamadı. Birkaç dakika önce hepsi çok mutlu görünmüyor muydu? Fotoğraf da herkesin imreneceği mutlu bir aileyi göstermiyor muydu?

Ne? Bu nasıl olabilir?

Yayoi'nin kulakları Miyuki'nin sözlerine kilitlenmişti.

“Anne babam ben dört yaşındayken hayatımdan kayboldu ve ondan sonra akrabalarım arasında elden ele dolaşırken kendime ait bir yer hissetmedim.”

Ha?

Yayoi kulaklarına inanamadı; annesinin çocukken terk edildiğinden hiç haberi yoktu.

“Ah, ne kadar korkunç.”

“Ortaokulu bitirdiğimde, amcam ve teyzem, eğer sorumluluklarımı yerine getirmezsem beni beslemeye devam etmek istemediklerini söylediler. Liseye gitmeme izin verilmedi, bu yüzden çalışmaya başladım. Ama her şeyde oldukça beceriksiz olduğumu kanıtladım ve iş hayatında ardı ardına başarısızlıklar yaşadım...”

"Hı hı."

“Meslektaşlarım tarafından zorbalığa uğradım ve alayları dayanılmaz hale gelince istifa ettim. Ailem yeterince dayanıklı olmadığımı iddia ederek beni evden kovdu.”

“Ne kadar korkunç.”

“Neden tüm bu korkunç şeyler sadece benim başıma geldi? Neden diğer insanlar mutlu yaşarken ben gittiğim hiçbir yerde doğru dürüst bir şans yakalayamadım? Bu beni o kadar üzdü ki, hayatta olmanın bir değeri olup olmadığını sorgulamaya başladım.”

Yukari, Miyuki'yi dinlerken gözlerinde yaşlar birikmeye başladı.

“Beş yıl önce, kış aylarında... iskelede durup suya atlamayı düşündüğüm o gün... eğer bana seslenmeseydin, Yukari...”

"Evet, o günü hatırlıyorum..."

"Keşke seninle hiç tanışmasaydım ya da bu kafeyi hiç bulmasaydım."

"Seni buraya ben getirdim, değil mi? Evet, hatırlıyorum."

"Sanırım mutluluğumu asla bulamazdım."

"Hadi ama."

"Çok teşekkür ederim," dedi Miyuki, başını bir kez daha derinden eğerek.

Yayoi kulaklarına inanamadı. Bunu ilk defa duyuyordu. Tıpkı kendisi gibi, Miyuki de küçük bir kızken ailesinden ayrılmıştı. O da ortaokuldan sonra çalışmaya başlamıştı. Çok acı çekmişti; çok mücadele etmişti. Hatta ölmeyi bile istemişti.

Ancak, buna rağmen...

O, Yayoi'den farklıydı. Yayoi şikayet ve memnuniyetsizlikle dolu bir hayat sürerken, Miyuki mutluluğu sıkıca yakalamıştı.

Ne oldu? Onunla Miyuki arasında ne fark vardı? Yayoi kadınların sohbetine o kadar dalmıştı ki nefes almayı bile zar zor hatırlıyordu.

"Başını kaldır," dedi Yukari.

Miyuki yavaşça ayağa kalkarak karşılık verdi. Yukari ona sıcak bir gülümsemeyle bakıyordu.

“Pes etmediğiniz ve asla vazgeçmediğiniz için kendinizle gurur duymalısınız. Azminiz gerçekten etkileyiciydi. Bu sihirle olmadı! O gün size seslendiğimi hatırlıyor musunuz? Hayatınız birdenbire kendiliğinden değişmedi, değil mi? Sorunlarınızın hiçbiri birdenbire kendiliğinden çözülmedi, değil mi? Ama siz geleceğe baktınız ve azimle devam ettiniz. Bugün sahip olduklarınıza sahip olmanızın nedeni, kendinize mutlu olmanız gerektiğini söylemekten asla vazgeçmemenizdir.”

Miyuki, Yukari'nin söylediklerinin hepsini onaylayarak dinliyordu. Gözlerinden kalın damlacıklar halinde yaşlar süzülüyordu.

"Öyleyse, başınızı kaldırın. Gururla durabilirsiniz. Çünkü şu an sahip olduğunuz mutluluğu siz elde ettiniz."

“Pekala,” diye yanıtladı Miyuki, başını kaldırdı ve göğsünü öne çıkardı. Ardından gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Evet, evet, bu çok hoş bir ifade. Görmek istediğimiz şey bu. Gülümsemek önemli.” Yukari de memnun bir şekilde gülümsedi.

“Ah!” Yukari, sanki bir şey hatırlamış gibi elini hızla indirdi. “Bebeğin adı ne?”

“Ah, söylemedik mi?” Miyuki döndü ve bebeği tutan Keiichi'ye baktı. Miyuki bebeği Keiichi'nin kollarından aldı. Yayoi bunu duymadan da anlamıştı zaten.

"Yayoi" dedi Miyuki.

Benim adım.

“Yayoi...”

Annemin bana verdiği isim.

Uzun gibi görünen ama muhtemelen sadece bir saniye süren bir sessizlik anında, Yayoi gözlerini Yukari'ye dikti.

“Gerçekten mi? Adın Yayoi mi?” diye mırıldandı. “Harika bir isim, değil mi?” Bebek Yayoi'nin yanağını nazikçe okşadı.

Bebek Yayoi yüzünü buruşturdu ve mutlu bir şekilde gülümsedi.

GONG

Bu kafedeki sarkaçlı saat, yarım saati uzun süre yankılanan alçak tonda bir çanın tek bir vuruşuyla duyuruyordu. Saat bir buçuktu. Yayoi fotoğraftaki saate baktı.

Keiichi çantasından bir fotoğraf makinesi çıkardı. "Bu anı ölümsüzleştirmek için bir fotoğraf çekmemde sakınca var mı?" diye sordu burnunu çekerek.

“Evet, elbette. Şey, bakalım...”

Yukari kamerayı alıp Yayoi'nin yanına yürüdü.

"Ha?"

Hazırlıksız yakalanan Yayoi'nin gözleri faltaşı gibi açıldı.

Yukari, kamerayı ona uzatarak, "Lütfen fotoğrafımızı çeker misin?" diye sordu.

“Ah! Şey...” Başını çevirdiğinde, Miyuki ve Keiichi onu büyük bir merakla izliyorlardı.

“Teşekkür ederiz, minnettarız.” Miyuki gülümsedi ve başını eğdi.

"Pekala... tamam."

Yayoi, Yukari'nin kamerasını aldı ve vizörden baktı.

"Şey..." diye nefes nefese kaldı.

Aynı kompozisyon...

Miyuki, kucağında bebek Yayoi ile ortada duruyordu; Keiichi ve Yukari ise iki yanında yer alıyordu. Arkalarında, saat 130'u gösteren büyük sarkaçlı saat ve pencereden içeri süzülen parlak ışık vardı. Gözlerinin önünde, resim her zaman ve sonsuza dek baktığı fotoğrafa çok benzemeye başladı.

Parmak ucunu kameranın deklanşör düğmesine koydu.

"Sanırım sadece nişan alıp ateş etmem gerekecek?"

“Evet, sorun olmaz,” diye yanıtladı Yukari. Vizördeki Miyuki, Yayoi'ye gülümsedi.

Şey...

O anda Yayoi bir şey fark etti.

Anne ve babası öldüğünden beri bu fotoğrafa bakıp kendini yabancılaşmış, bir seyirci gibi, sahnenin dışında kalmış gibi hissediyordu. Ama bu yanlıştı. O da sahnenin bir parçasıydı. Annesinin kollarında sımsıkı duruyordu; hatta gülümsüyordu. Bu mutluluk hem anne babasına hem de kendisine aitti.

"Pekala, başlayalım."

Gözleri bulanıklaşıyordu ve hiçbir şey göremiyordu.

“'Gülümseyin' deyin...”

Yayoi sessizce düğmeye bastı.

"Teşekkür ederim," dedi Miyuki.

Yayoi bakışlarını kaçırarak, "Sorun değil," diye yanıtladı. Tek kelime etmeden kamerayı tekrar Yukari'ye çevirdi.

"Şikayetini dile getirmemekte bir sakınca görmediğinden emin misin?" diye fısıldadı Yukari, yarı alaycı bir ifadeyle. Belki de Yukari, Yayoi'nin kiminle görüşmek için zamanda geriye yolculuk yaptığını tahmin etmişti.

Biraz hayal kırıklığına uğramış olsa da, "Evet, iyiyim," diye yanıtladı. Kahve fincanına uzandı. Neredeyse soğumuştu.

Belki ben de pes etmeyip hayattan vazgeçmeseydim...

Kahveyi tek nefeste içti.

Çevresi dalgalı bir hal aldı ve vücudu parıldamaya başladı. Baş dönmesi hissetmeye başladı. Vücudu buhara dönüştü ve havada bir girdaba kapıldı.

Miyuki ve diğerlerinin yükselen bedenine baktıklarını anlayabiliyordu. Onlarla bir daha asla karşılaşamayacaktı. Bilinci giderek azalırken, "Anne! Baba!" diye bağırdığını fark etti. Belki de sözleri onlara ulaşmıştı...

Bir sonraki anda, kendini yine pencereden dışarıdaki minik balıkçı teknesi lambalarına bakarken buldu. Gündüzden geceye, işte böyle. Kafe şimdi lambanın gölgesinden yayılan turuncu bir renkle örtülmüştü.

“Ahh...”

Geri dönmüştü. Miyuki ve diğerleri artık kafede değildi. Onların yerinde, endişeyle ona bakan Sachi vardı. Etrafında daha geniş bir çember oluşturacak şekilde Kazu, Nagare ve Reiji duruyordu.

Bu bir rüya değil...

Elindeki fotoğrafta, vizörden gördüğü Miyuki'nin gülümseyen yüzü vardı.

Bu bir rüya değildi...

Duygularına yenik düşen Yayoi gözlerini kapattı ve omuzları titredi.

GONG

Saat sekiz buçuk diye çaldı. Yayoi, siyah giysili yaşlı beyefendinin tuvaletten döndüğünü ve yanında durduğunu birden fark etti.

“Ah...” Yayoi aceleyle sandalyeden kalkıp yaşlı beyefendiye yerini geri verdi.

“Affedersiniz ki...” Yaşlı beyefendi kibarca başını salladı ve hiç ses çıkarmadan masa ile sandalye arasına oturdu.

Kazu, Yayoi'nin kullandığı bardağı kenara alıp yaşlı beyefendiye yeni bir kahve ikram ederken, "Nasıl geçti?" diye sordu.

“Ben, şey...” Elindeki fotoğrafı kaldırdı. “Görünüşe göre yalnız değilmişim,” diye yanıtladı. Rahatlamış ifadesi, nemli göz bebekleriyle keskin bir tezat oluşturuyordu.

“Öyle mi?” diye kayıtsızca yanıtladı Kazu. Onun asla geri dönmeyeceğinden çok endişelenen Reiji, dramatik bir rahatlama nefesiyle en yakın sandalyeye oturdu.

Reiji'nin ne hissettiğinden habersiz olan Yayoi, çevik bir şekilde kasaya doğru yürüdü.

"Ne kadar?" diye sordu neşeyle.

Ama Kazu yerinden kıpırdamadı.

Kazu, Reiji'den daha çok kasaya yakındı. Normalde böyle durumlarda kasaya doğru giderdi ve bugün de öyle yapardı. Ama bunun yerine Kazu,

zaman yolculuğu koltuğunun önündeki yerinden kıpırdamadan, hareketsiz bir şekilde durdu.

Böyle anlarda hızlı tepki veren Reiji, hemen ayağa kalkıp kasaya doğru yönelmeye karar verdi. Ancak Kazu ona durması için işaret etti.

Kazu ne düşünüyor?

Reiji boynunu eğdi.

Kazu, Yayoi'ye "Sanırım daha fazlasını göreceksin" dedi ve Yayoi sandalyede oturan yaşlı adama döndü.

O anda...

Yaşlı beyefendinin bedeni aniden buhara dönüştü ve hayali bir girdaba çekiliyormuş gibi tavana doğru yükseldi. Buharın altından, üzeri kirle kaplı bir kaban giyen bir kadın belirdi. Yaşlı beyefendinin bir anda bu kadınla yer değiştirmesi, inanılmaz bir sihirbazlık gösterisi gibiydi.

Bu tür olaylara alışmış olan Kazu ve Nagare hiç etkilenmediler. Sachi ise sanki gerçekten bir sihir gösterisi izliyormuş gibi büyülenmişti. Reiji'nin buna ilk kez şahit olması değildi belki, ama Yayoi'nin geçmişten döndükten hemen sonra gerçekleşmesine duyduğu şaşkınlığı gizleyemedi.

"Hı?" Yayoi, kasanın önünde dururken, gözlerinin önündeki durum karşısında şaşkınlık içinde kaldı.

"Burası nerede...?"

Kadının sesi boğuk çıkıyordu. Kafeye şöyle bir göz gezdirdiğinde, solgunluğunun sadece o anın şokundan kaynaklanmadığı anlaşıldı. Yüzü solgun, dudakları morarmıştı ve gözlerinde hiçbir ışıltı yoktu. Aslında o kadar güçsüz görünüyordu ki, kendi haline bırakılsa hayatta kalması bile şüpheli olurdu. Giysileri sanki sayısız kez düşmüş gibi toz içindeydi ve ayakları üzerinde dengesiz görünüyordu.

"Anne..." diye birden söyledi Yayoi.

O kelimeyi söylese de, gerçek olduğuna inanamıyordu. Sandalyede beliren kadın Yayoi'nin annesi Miyuki'ydi. Ancak gözlerinin önündeki Miyuki, birkaç dakika önce geçmişte karşılaştığı kişiden tamamen farklıydı. Miyuki'nin güçlü varlığı kaybolmuştu. O kadar kırılgan görünüyordu ki, sanki birkaç saniye içinde yok olabilirdi.

"Annen mi?" Reiji de durumu anlamakta zorlanıyordu.

Sadece Kazu sakinliğini korudu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu Miyuki'ye.

Soru sorma tonu, herhangi bir günde herhangi bir müşteriye karşı kullanacağı tondan pek farklı değildi. Miyuki, kayıp bir yavru köpek gibi

gözlerle Kazu'ya baktı ve çok kısa bir süre duraksadı.

"Emin değilim," diye yanıtladı.

Olan bitenden kendisi bile habersizmiş gibi davranıyordu.

“Kafedeki bayan bana seslendi... Beni şu sandalyeye oturttu ve bir fincan kahve ikram etti. Sonra başım döndü... ve ne olduğunu anlamadan önce...”

Miyuki kendini orada otururken buldu. Nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Kafe aynı görünse de, önünde duran kadının neden ortadan kaybolduğunu ve yerine daha önce hiç görmediği bir grup insanın geldiğini anlamakta güçlük çekiyordu.

Miyuki'nin kafasının karışık olduğunu hisseden Kazu, daha yavaş ve nazik bir ton seçti. "Kafedeki bayan sana bir şey açıkladı mı?"

Örneğin kurallar gibi.

Kazu, birkaç dakika önce olan bir şey hakkında soru soruyordu, ama Miyuki yine de cevap vermeden önce duraksamak zorunda kaldı.

"Bana gözlerimi yavaşça kapatmamı ve görmek istediğim geleceği hayal etmemi söyledi." Konuşması tutarsızdı.

"Görmek istediğiniz gelecek bu muydu?" diye araya girdi Nagare.

Orada bulunan herkes Miyuki'nin geçmişten geldiğini zaten anlamıştı. Ama nedense Nagare, "görmek istediğin gelecek" sözlerini duyduğunda tepki verdi. Birini geleceğe göndermek için bu sözler çok belirsizdi. Ve bu emirleri veren kadının kafe sahibi, annesi Yukari olduğu açıktı.

Her zamanki gibi özensiz açıklamalar yapıyor, diye homurdandı Nagare içinden.

"Bu açıklama çok saçma," diye düşündü Reiji de. Reiji'nin burada çalışmaya başladığında kuralları Yukari yerine kendisinin açıklamaya başlamasının sebebi buydu ve muhtemelen bu yüzden daha önce kuralları bu kadar kapsamlı ve detaylı bir şekilde açıklamıştı.

"Başka ne?"

Kazu'nun sorusuna karşılık Miyuki, önündeki kahve fincanına bakarak, "Bunun dışında..." dedi. "Bana kahve soğumadan önce hepsini içmemi söyledi."

"Söylediği tek şey bu muydu?" diye sordu Nagare bu kez.

"Evet."

“İnanılmaz.” Nagare, beyaz saçlarla kaplı başını kaşıdı. Bu tür bir açıklama yaparken ne düşünüyordu? Koşullar ne olursa olsun fark etmez. Birini bu kadar az uyarı ve hazırlıkla geleceğe göndermek inanılmazdı. Çok sorumsuzdu! Tokita ailesinin bir üyesi olarak ve dolayısıyla Yukari'yi

yakından tanıyan Nagare, onun sorumsuz davranışlarından dolayı çok sinirlenmişti. Ancak, şimdi Miyuki'nin önünde bu konuda bu kadar sinirlenmenin bir anlamı yoktu.

Miyuki'nin yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı.

"Burası neresi?"

Sorusu, bulunduğu yerle ilgili değildi. Açıkça neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu. Kazu ne demek istediğini anladı. Buranın zamanda ileri veya geri yolculuk yapabileceğiniz bir kafe olduğunu basit ve anlaşılır bir şekilde açıkladıktan sonra, "Bence burası sizin şimdiki zamanınızdan onlarca yıl ileride. Görmek istediğiniz gelecek olmalı," diye sonuçlandırdı.

Kazu, Miyuki'nin inanıp inanmamasına bırakarak, kelimelerini özenle seçmeye veya süslemeye çalışmadan, olduğu gibi anlattı.

Elbette Miyuki buna hemen inanmadı.

“Gelecek mi?” Miyuki’nin kafası şüphelerle doldu. Bu kadın beni neden buraya gönderdi ki?

Miyuki daha sonra kasanın karşısından kendisine bakan bir kadını fark etti. Miyuki o kadının kızı olduğunu bilmiyordu. Bilmesi mümkün değildi. Ama Yayoi, Miyuki'yi annesi olarak tanıdı. Ancak Miyuki'nin görünüşünden, henüz doğum yapmadan önce tanıdığı anlaşılıyordu.

Yayoi nasıl tepki vereceğini bilemedi. Ama yine de konuşmayı başlatması gerektiğini hissetti.

"Şey, eee, ben..." diye başladı tereddütle ve kısık bir sesle.

Ama orada durdu. Ne diyeceğini bilemedi. Kendini tanıtmalı mıydı, tanıtmamalı mıydı? Karar veremedi.

Miyuki'nin perişan haline doğrudan bakmanın onun için çok acı verici olması da durumu daha da kötüleştiriyordu. Elbette, geçmişte bu hikayeyi duymuştu: Miyuki'nin topluma ilk girişinin nasıl başarısızlıkla sonuçlandığını, iş hayatında nasıl sürekli başarısızlıkla karşılaştığını ve tüm umudunu kaybedip kendini körfeze atmaya çalıştığını.

Ama durumun bu kadar kötü olacağını hayal bile etmemişti. Miyuki'nin şu anki haline bakınca, Yayoi kendi çektiği sıkıntıların Miyuki'nin yaşadıklarıyla kıyaslandığında çok daha hafif kaldığını düşünmeden edemedi. Hiçbir kıyaslama yoktu. Yayoi, Osaka'dan Hakodate'ye uçak bileti için para biriktirebilmişti, yiyecek için yeterli parası vardı ve başkalarının önünde utanmayacak kadar yeterli kıyafeti vardı.

Bunu şununla karşılaştırın...

Göğsü sıkışmış gibi hissediyordu. Bir şeyler söylemek istese de, doğru kelimeleri bulamıyordu.

Yayoi'nin yaşadığı zorluk, Miyuki'nin kasanın karşısından Yayoi'ye nazik bir sesle "İyi misin?" diye sorması sırasında yüz ifadesine yansımış olmalıydı.

Yayoi bu sözleri duyduğu anda ani bir pişmanlık hissetti.

Ne kadar aptal bir kızmışım ben? Gerçekten geçmişe dönüp şikayet etmek mi istiyordum? Bu ne kadar aptalca bir şey? Sonuçta sadece kendimi düşünüyordum. Ne kadar acınası, çok acınası...

Yayoi sessizce kendini eleştirirken, Miyuki merakla onu izliyordu.

"O..."

Kazu, garip sessizliği bozdu.

"Kızınız," dedi ve yavaşça Miyuki'nin yanından ayrıldı.

Yayoi hareketsiz kaldı.

Ancak...

Muhtemelen bir başkasının söylemesini bekliyordu. Her halükarda, kendisi bunu söylemekten tamamen acizdi. Kazu, Yayoi'nin kalbinden geçen birçok duyguyu şüphesiz algılamıştı.

Yayoi ve Miyuki göz göze geldi. Kazu'nun sözlerinden şaşkına dönen Miyuki de Yayoi'ye baktı.

Kısa bir sessizliğin ardından Miyuki fısıldadı: "Benim...?"

Yayoi'nin gözlerinde yaşlar birikti. Eğer bu bir cevap olarak nitelendirilebilirse, o zaman cevap vermişti.

"Benim..."

Sonra aniden Miyuki iki eliyle yüzünü kapattı ve omuzları titreyerek ağlamaya başladı.

“Ha? Ne? Bu nasıl olabilir?”

Yayoi kendini Miyuki'nin oturduğu sandalyenin önüne doğru koşarken buldu. Yakından baktığında, Yayoi Miyuki'nin kemikli bileklerini ve eski püskü paltosunu fark etti ve bu durum kalbini burktu.

"Anne...?" diye seslendi Yayoi titrek bir sesle.

"Her şeye son vermeye karar vermiştim."

Yayoi geçmişte onun sebebini duymuştu. Ama yine de bir şey onu sormaya itti. "Neden?"

Çünkü benim için artık hiçbir umut kalmamıştı...

Hakodate Körfezi'nin kış sularına atlamaya hazırdı. Ama tam o kritik anda Yukari oradan geçiyordu. Miyuki'nin ne düşündüğünü anında anlayan

Yukari, ona seslenmişti. Sonra da onu sandalyeye oturtmuştu...

"Hanımefendi bana görmek istediğim bir geleceği hayal etmemi söylediğinde... Ben de 'Gerçekleşmeyecek bir rüyayı hayal etsem daha iyi olur' diye düşündüm..."

Miyuki yavaşça başını kaldırdı.

“Bu yüzden kendi çocuğumun mutlu yüzünü görmek istedim...”

Miyuki'nin bu sözleri söylemesini dinleyen Nagare, Yayoi'yi izledi.

"Anlıyorum... Bu, kızının kafede olduğu bugün ortaya çıkmasının nedenini açıklıyor," diye mırıldandı kısık bir sesle, gözlerini kısarak.

Ancak Nagare'nin zihni karmakarışıktı.

Bu, onların geleceğe yolculuk etme konusundaki geleneksel düşüncelerinden tamamen farklıydı. Aklında şüpheler kaldı. Geleceğe gidip, tanışmak istediğiniz kişiyle bu kadar kolay bir şekilde karşılaşabilir miydiniz?

Ancak tüm tereddütlerine rağmen, şu anda önemli olan gözlerinin önündeki anne-kız ikilisiydi. Büyük bir çaba sarf ederek kendisine uymayan duygularını bastırdı ve Yayoi ile Miyuki için olayların nasıl geliştiğini gözlemlemeye odaklandı.

Yayoi, Miyuki'ye bir adım daha yaklaştı.

“Bu bir rüya değil.”

“Bu bir rüya değil, anne. Şu an, 27 Ağustos 2030, saat 83—” Yayoi fotoğrafta görünen saate baktı “—31.”

“2030?”

“Bu yıl yirmi yaşıma girdim, beni dünyaya getirdiğiniz için size minnettarım...”

"BEN...?"

“Çok, çok mutluyum! Bakın şu şık kıyafetlerime. Aslında Osaka'da yaşıyorum. Hakodate'de sadece tatil için bulunuyorum.”

“Osaka?”

“Evet. Harika bir şehir. Hakodate de elbette güzel. Yemekler lezzetli ve Osaka halkı nazik ve komik. Biliyorsunuz, her zaman şakalaşıyorlar, her şeyi bir espriye dönüştürüyorlar.”

"Gerçekten mi?"

"Ayrıca, gelecek yıl evleniyorum."

Yalan.

"Evli?"

"Yani, ölmenize izin yok!"

Yayoi gözyaşlarını kaç kere silse de, gözyaşları bir türlü akmaya devam etmedi.

“Ölürsen, tarihi değiştireceksin! Eğer beni dünyaya getirmezsen, mutluluğum hiç var olmamış olacak.”

“Ha? Ama, şey...”

Kurallar gereği, mevcut gerçeklik değişemez.

Reiji, Yayoi'nin bu konudaki yanlış anlamasını düzeltmek için tam araya girecekken Kazu elini onun üzerine koyarak onu durdurdu.

"Bırak gitsin," diye fısıldadı Nagare.

Aslında kurallar gereği mevcut gerçeklikte hiçbir şey değişemezdi. Miyuki ölmeyecekti; yalnız yaşamak zorunda kalacak bir kızı olacaktı. Bunların hiçbiri değişmeyecekti. Zorbalığa uğrama ve hoş olmayan düşüncelerle işkence görme gerçeği değiştirilemezdi. Yayoi doğacaktı ve bu mevcut gerçeklik onu bekleyecekti.

Ancak şu an için Miyuki bu konuda bilgilendirilmemişti. Geleceği bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

“Anlıyor musun? Yaşamak zorundasın...”

Senden nefret etsem de, beni yalnız bıraktığın için seni hor görsem de, şimdi senin mutluluğunu diliyorum.

Bu nedenle Miyuki'nin ölmesini istemiyordu.

"Lütfen benim hatırım için yaşa."

Ben de çok çalışacağım.

Bu, dürüst gerçekti.

"Sen ne diyorsun?"

Yayoi, Miyuki'ye en harika, en ışıl ışıl şekilde gülümsedi. Artık geçmişinden nefret eden ve annesiyle babasına kin besleyen aynı Yayoi Seto değildi.

Miyuki hafifçe başını salladı.

“Pekala,” diye yanıtladı. Ellerini Yayoi’nin yanağına doğru uzattı. “Kızımın yüzüne bir bakayım...”

Yayoi, Miyuki'nin yanaklarını okşayabilmesi için önce bir, sonra iki adım daha yaklaştı.

Miyuki, başparmaklarıyla Yayoi'nin gözyaşlarını nazikçe sildi.

"Şimdi anlıyorum..."

"Hı hı."

"Annen pes etmeyecek, bu yüzden artık ağlamana gerek yok."

"Hı hı."

Yayoi, ellerini Miyuki'nin ellerinin etrafına sardı.

Bu rahatlatıcı sıcaklığı hayatımın geri kalanında hatırlayacağım.

Ona artık ağlamaması söylenmişti ama Yayoi'nin gözlerinden yaşlar durmadan akıyordu. Birlikte geçirdikleri bu zaman asla yeniden yaratılamazdı ve sadece belirli bir süre devam edebilirdi.

“Kahve soğuyacak.”

Bu tavsiyeyi, Nagare'nin kollarında kıvrılmış ve uykulu bir şekilde gözlerini ovuşturan Sachi verdi.

“Ah...” Yayoi, birdenbire hatırlamış gibi başını kaldırdı. “Kahveni soğumadan içmek zorundasın, değil mi?” Keşke biri bunun böyle olmadığını söylese diye düşündü, ama Kazu sessizce cevap verdi.

"Evet, doğru." Yaşadıkları şeyin ne bir rüya ne de bir fantezi olmadığını doğruluyordu.

Yayoi dudağını ısırdı. Miyuki kuralları pek iyi anlamadığı için Yayoi, asıl dünyasına güvenli bir şekilde dönebilmesi için kahvesinin tamamını bitirmesi gerektiğini açıkladı. Miyuki aynı açıklamayı Yukari'den de duymuştu. Veda etmek üzücü olsa da, hemen kabul etti.

"Teşekkür ederim," dedi Miyuki ve kahvesini bitirdi.

"Anne..."

“Ah, neredeyse unutuyordum...” Miyuki’nin bedeni solmaya başlamıştı.

"Adınız..."

"Ha?"

“Bunu hiç sormadım...”

“Yayoi.”

“Yayoi...?”

"Evet."

Miyuki'nin bedeni buhara dönüştü.

“Yayoi... Ne güzel bir isim...”

"Anne!"

Buhar yukarı doğru yükseldi...

“Yayoi, teşekkür ederim...”

...ve sanki tavana doğru çekiliyormuş gibi ortadan kayboldu.

Aşağıdan, siyah takım elbiseli yaşlı beyefendi, hiçbir şey olmamış gibi davranarak yeniden ortaya çıktı.

Kafe, uyuyan Sachi'nin nefes alışverişlerinden başka hiçbir ses duymuyordu.

Gece için kalan işleri bitiren Reiji, eve gitmeye hazır bir şekilde mutfaktan çıktı. Kazu da önlüğünü çıkarıyordu.

"Teşekkür ederim, Reiji," dedi takdirle.

"Ha? Ne için?"

"Kuralların neredeyse tamamını açıkladınız..."

"Sorun değil. Yukari kahveyi doldururken, açıklamaları genellikle ben yapardım."

Miyuki bunun iyi bir örneğiydi. Yukari ona sadece "Görmek istediğin geleceği hayal et" ve "Kahve soğumadan iç" demişti. Eğer bu özensiz değilse, hiçbir şey değildi.

Nagare, özür dilercesine başını eğerek, "Sana çok sorun çıkarmış olmalı," diye düşündü.

"Doğrusu, buraya başladığımda tamamen çaresizdim," diye düşündü Reiji, buruk bir gülümsemeyle.

Yukari, Nagare ve diğerleri iki ay önce Tokyo'dan gelene kadar kafeyi çoğunlukla kendisi işletiyordu, Reiji ise yarı zamanlı olarak ona yardım ediyordu. Nagare, annesinin yokluğunda kafeyi yönetmeyi bir şekilde kendine görev edinmişti çünkü Yukari'nin Amerika'ya ani gidişinden bir şekilde sorumlu hissediyordu. Şimdi ise Yukari'nin özgür ruhlu ve spontane doğası için tekrar özür diliyordu.

"Ama dürüst olmak gerekirse, bu gece beni gerçekten korkuttu."

“Neden?” diye sordu Nagare başını yana eğerek.

“Yayoi adlı kadın yenilmiş görünüyordu. Geçmişe dönmeden önce intihara meyilli gibiydi.”

“Madem öyle dedin...”

"Ve Kazu, günümüze geri dönmeme ihtimalinden hiç etkilenmemiş olsa da, onun zamanda geriye yolculuk yapmasına izin vermekte bir sakınca görmedi."

"Şimdi geriye dönüp baktığımda, bunu planlamış olabilirdi..." diye düşündü Nagare.

“Kuralları defalarca açıkladım. Ama nadiren biri gerçekten geri dönmeye karar veriyor. Bu yüzden, belki de bir müşterinin geçmişe dönme isteğini asla reddetmemeniz gerektiğine dair bir kural olması gerektiğini düşündüm.”

"Hayır, böyle bir kuraldan hiç haberim olmadı."

“Ama eğer yoksa, neden...?”

İkisinin konuşmasını dinlerken Kazu, gece lambaları hariç kafenin tüm ışıklarını kapatmıştı. Her yer loş bir sepya renginde kalmıştı.

“Fotoğraftan anlayabiliyordum...”

Kazu, pencereden yüzen balıkçı teknelerinin lambalarına bakarken konuştu.

"Ha?"

"Hâlâ çok güzel durumdaydı."

“Fotoğraf mı? Ha? Ne demek istiyorsun?”

"Fotoğraf neredeyse yirmi yıl önce çekilmişti, ancak özenle korunmuştu."

"Anladım," diye mırıldandı Nagare usulca, sanki onun ne dediğini anlamış gibi.

“Bekle, anlamadım.” Reiji başını salladı ve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

“Hadi ama, bir düşün...” Kazu, kafenin girişine doğru yavaşça yürümeye başladı. “Eğer gerçekten anne babasından nefret etseydi, sence de şimdiye kadar yırtıp atmış olmaz mıydı?”

Kapıyı açtı.

Hakodate'nin yaz gecesi esintisi serinleticiydi.

OceanofPDF.com

ii
Komedyen

Hakodate'de yaz çok çabuk geçiyor.

İlk bir iki yaprak düştükten kısa bir süre sonra, Hakodate Dağı aniden sonbahar renkleriyle alev alev yanar. Bu mevsimde, Daisan Regalia Yokuşu adı verilen eğimli bir sokak, yol kenarındaki dağ külü ağaçlarının egzotik sonbahar yapraklarıyla bezenmiş, güzelce döşenmiş kaldırımlarıyla turistleri akın akın kendine çeker ve tüm bunlar uzak bir diyarın havasını yaratır.

Hakodate Limanı'na ve engin mavi gökyüzüne bakan büyük pencereli Café Donna Donna'nın camından da sonbahar gelmişti. Bu panoramaya yayılan kızıl ve altın sarısı yapraklar, kafenin atmosferine süzülerek ona oldukça romantik bir hava katıyordu.

Belki de bu yüzden, tezgahın başında oturan Nanako Matsubara, "Bu kadar çok çift görüyorum" diye düşünüyordu.

Bugün Pazar günüydü. Her zamankinden iki kat daha fazla müşteriyle kafe son derece hareketliydi. Ancak, müşterilerin çoğu turist olduğundan, buranın geçmişe yolculuk yapabileceğiniz bir kafe olduğunu kaç kişinin bildiği merak konusuydu.

Çiftlerin arasında, yüz hatlarını avcı şapkası ve güneş gözlüğüyle gizleyen, kırklı yaşlarının sonlarında, uzun boylu bir adam da vardı. Bugün, kafeye üst üste üçüncü ziyaretiydi. Her gün kafe açılır açılmaz gelir ve akşam kapanana kadar orada vakit geçirirdi. Onda bir gariplik olduğunu söylemek abartı olmazdı.

Karşısındaki sandalyede oturan Sachi, okuduğu "Yüz Soru" kitabına dalmıştı. Kazu tezgahın arkasında meşguldü ve Dr. Saki Muraoka, Nanako'nun yanında öğle yemeği yiyordu. Normalde, Sachi'nin bu garip adama bu kadar yakın olması yetişkinlerde alarm zillerini çaldırırdı, ancak kimsede bir şüphe belirtisi yoktu. Çünkü üç kadın da adamın geçmişi ziyaret etmeye gelen bir müşteri olduğunu varsayıyordu. Davranışlarına bakılırsa, ya kafeyle ilgili söylentilerin doğru olup olmadığını ve gerçekten geçmişe yolculuk edip edemeyeceğini belirlemeye çalışıyordu ya da

kuralları zaten biliyordu ve sadece sandalyenin boşalmasını bekliyordu. Kafe, onun gibi birçok şüpheli müşteri görmüştü. En son olarak yazın son günlerinde, ölen ebeveynlerini arayan bir kadın önce sabah kafeyi ziyaret etmiş, sonra da o akşam tekrar gelmişti.

Yakındaki genel hastanede psikiyatrist olan Saki, öğle yemeğini yerken adamı gözlemledi ve kararsız kişilik özellikleri sergilediği sonucuna vardı. Ancak tavırları tehlikeli bir kişi olduğunu düşündürmüyordu. Belki de sandığından daha zeki olan Saki, bunu fark etmiş ve onunla konuşarak Yüz Soru kitabındaki soruları yüksek sesle okuyordu.

“Elli yedinci soru.”

"Tamam aşkım."

Nanako bu konuşmayı dinliyordu. Kazu'ya, "Yeni favorisi gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?" dedi. Nanako, Yüz Soru oyunundan bahsediyordu, ancak Sachi'nin davranışlarına bakılırsa Kazu, Sachi'nin güneş gözlüklü ve sorularını ciddiyetle yanıtlayan adama ilgi duyduğunu fark etti.

"Diyelim ki evlilik dışı bir ilişkiniz var..."

“Evlilik dışı ilişki mi? Bu oldukça zor bir soru gibi görünüyor.”

Elbette Sachi, evlilik dışı ilişkinin ne olduğunu bilmiyordu. O sadece bu kitap aracılığıyla tanıştığı bu yeni kişiyle etkileşimden keyif alıyordu.

"Öyle olduğunu söyle."

“Pekala.” Güneş gözlüklü adam bu soruları hiç de eğlencesiz bulmuyor gibiydi.

Sachi sorusuna devam etti.

“Dünya yarın sona erse, ne yapardınız?”

1. Kalan zamanınızı eşinizle geçirirsiniz.

2. Bu süreyi, evlilik dışı ilişki yaşadığınız erkek veya kadınla geçirirsiniz.

"Hangisi?"

Adam başını yana eğerek mırıldandı: "Hım, eğer 'iki' diye cevap verirsem, sanırım itibarımı zedeleyeceğim."

Adam Nanako ve diğerlerine baktı. Seçimi nedeniyle sert bir şekilde yargılanma korkusu, Sachi'den ziyade, açıkça Sachi'nin yakın çevresinden

olan Nanako ve Saki'nin görüşleriyle ilgili gibiydi. Sorunun niteliğine bağlı olarak, diyaloglar genellikle aynı kalıbı izliyordu.

"Öyleyse, ikinci numara mı?" diye sordu Nanako, alay etme fırsatını hemen sezerek.

“Bunu söylemiyorum. Hiç eşim olmadı, bırakın ilişki yaşamayı.”

"Bu yaşta hâlâ bekar mısın?" diye takıldı Saki. Her zaman böyle dobra bir kadındı.

“Doktor Muraoka...” diye araya girdi Nanako, Saki'nin kaba davranmış olabileceğini sezerek.

"Sanırım kaderim bu..." dedi.

"Ama sen iyi birine benziyorsun," diye karşılık verdi.

"Bunu sık sık duyuyorum," diye yanıtladı.

Saki utanmadan alay etmeye devam etti ve adam kaçamaklı ve diplomatik bir şekilde cevap verdi. Yeni arkadaşının ilgisini kaybettiği için sabrı tükenen Sachi araya girdi.

"Hangisi?" diye ısrarla sordu.

“Ah, özür dilerim, benim hatam... şey, o zaman ‘bir’i seçiyorum.”

“Doktor Saki?”

Sachi, adamın neden "birini" seçtiği konusunda en ufak bir merak duymadı. Hemen sorgusunu Saki'ye yöneltti.

“‘İki’yi seçiyorum.”

"Ha?"

Saki'nin cevabı Nanako'da şaşkın bir tepkiye neden olmuştu. Saki'nin "iki"yi seçeceğini beklemiyordu.

“Ne? Bu kadar şok edici mi?”

"Şey, eee, sadece beklenmedik bir şeydi, hepsi bu..."

"Neden?"

“Ah...elbette...biliyorsundur...” Nanako düşüncelerini dile getiremedi. Saki'nin tam tersi görüşteydi.

"Bence senin karakterini sorguluyor."

Adam, Nanako'nun kekelediği sırada sohbete gelişigüzel bir şekilde müdahale etti. Nanako'nun düşüncelerini dile getirdi ve bu da Nanako'nun kafasını karıştırdı.

“Hayır... Bunu hiç kastetmedim...” diye itiraz etti elini sallayarak.

“Neden ‘iki’yi seçtim diye soruyorsunuz?”

Saki, Nanako'nun sormak istediği soruyu dile getirme görevini üstlendi.

“Eğer ‘iki’yi seçmeseydim, bir ilişkim olmuş olmasının ne anlamı kalırdı ki?”

O, sadakatsizliği savunmuyordu. Sadece, eğer bilerek bu kadar kınanan bir şeyi yapmayı seçmiş olsaydı, dünyanın ertesi gün sonu gelse bile gizli sevgilisini seçeceğini söylüyordu. Bunun doğru şey olduğunu söylemiyordu, sadece kişisel görüşü buydu.

Ancak bunu duyan Nanako, "Ha... Anladım," diye yanıtladı.

“Sonraki soru.”

"Tamam, hazır," diye yanıtladı adam Sachi'nin neşeli sesine.

“Elli sekizinci soru.”

"Tamam aşkım."

"Diyelim ki gizli bir çocuğunuz var..."

"Bir başka çetrefilli soru."

Adam şakağını kaşıdı.

“Dünya yarın sona erse, ne yapardınız?”

1. Bu, içinizdekileri dışa vurmak ve her şeyi itiraf etmek için son şansınız olduğu için, eşinize itiraf edersiniz.

2. Bunu sır olarak saklarsın ve sonuna kadar bir yalancı olarak kalırsın.

“Peki, hangisi?”

"Hmm..."

Adam kollarını kavuşturdu ve bir kez daha düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. Başından beri hiçbir sorunun cevabı kolay değildi ve hiçbir soru aynı değildi: Sadece bir kişiyi kurtaracak bir odaya girecek miydi, ödünç aldığı bir şeyi iade edecek miydi, bir düğün töreni düzenleyecek miydi ve benzeri. Sorular önemsizdi, ancak çoğu insanların ertelemeye meyilli olduğu konularla ilgiliydi. Her soruyu dünyanın yarın sona ereceği varsayımıyla başlatarak, kitap okuyucularını iki seçenekten birini seçmeye zorluyordu: yap ya da yapma.

Bu, Shakespeare'in Hamlet oyunundaki ünlü repliğe benziyordu: "Olmak ya da olmamak, işte mesele bu."

Bu replik, amcası babasını öldüren Hamlet'e aitti. Sahnede Hamlet intikam almayı düşünüyor, yapıp yapmamak konusunda büyük bir ikilem yaşıyordu. Açgözlülüğe kapılan amca, kendi kardeşini zehirlemiş, tahtı gasp etmiş ve kardeşinin dul eşini, yani Hamlet'in annesini, metresi yapmıştı. Bu hikâyedeki amcanın tamamen kötü olduğu açıktı. Ve eğer Hamlet, bu gerçeğin tamamen farkında olarak, tereddüt etmeden hemen intikamını alsaydı, kimseye mutsuzluk getirmezdi. Ancak Hamlet kararsızdı. Ne yapmalıydı? Bir hayaletin sözlerine inanmalı mıydı? Bu yanlış mı olurdu? Gerçekten de kafa üstü bir kavgaya mı atılmak istiyordu? Ve hiçbir şey yapmazsa vicdan azabı çekebilir miydi? Başka bir deyişle, hikâyenin özü Hamlet'in kararsız karakterinde yatıyordu.

Bu kayıp ruh hali içindeyken, en çok sevdiği kadın Ophelia'yı kaybeder, masum insanların ölümüne sebep olur, arkadaşları onu öldürmek için plan yapar ve annesi zehirlenir. Hikayenin sonunda hem Hamlet hem de amcası ölmüş, hatta ülke bile yıkılmıştır. Oyun, dört saati aşkın süren destansı bir uzunluğa sahiptir. Ancak, oyunun özüne inmek için oyunu çözdüğünüzde, bunun bir bireyin "yapmalı mı yapmamalı mı" sorusu üzerinde tereddüt etmesiyle ilgili olduğunu söyleyebilirsiniz.

Elbette, Nanako, Saki ve adam, Yüz Soru'nun okuyucuyu nasıl büyük, dönüm noktası niteliğinde kararlar almaya ittiği konusunda hiçbir şey düşünmüyorlardı. Sadece dünyanın sonunun geldiği varsayımsal bir senaryoda son seçimi yapma kavramıyla oynuyorlardı.

Sachi, Hamlet gibi kararsız olan güneş gözlüklü adama, "Kararsızlık kendini yok eder," diye uyardı. Shakespeare'in tüm eserlerini okumuş olan dahi çocuk Sachi, muhtemelen aralarında Yüz Soru'nun basit bir eğlence kitabından daha fazlası olduğunu sezen tek kişiydi.

DA-DING-DONG

Zil çaldı.

"Geri döndüm."

Kapıdan içeri giren bir müşteri değil, Reiji'ydi. Elinde tekerlekli bir el valizi vardı. Omzunda bir sırt çantası, elinde ise hediyelik eşyalarla dolu bir kağıt torba taşıyordu.

"Reiji! Tekrar hoş geldin!" Sachi'yi selamladı.

"Merhaba Sachi," diye karşılık verdi Reiji ve ardından mutfağa doğru yürüdü.

Mutfakta Nagare, Reiji'ye, "Tokyo'dan yeni gelmiş olmalısın. Kafeye gelmeden önce biraz dinlenebilirdin," dedi.

“İyiyim. Bugün Pazar ve kalabalık daha da artacak.”

Nagare, Hakodate'ye sadece iki ay önce gelmişti ve sonbahar yapraklarının renk değiştirdiği turizm sezonunda kafenin ne kadar kalabalıklaştığından habersizdi. Tokyo'daki Funiculi Funicula, dar bir ara sokağın sonunda bulunan bodrum katındaki bir kafeydi, bu yüzden tatil sezonu olsun ya da olmasın her zaman sakindi. Müşterilerinin çoğu müdavimlerdi. Zaten sadece dokuz sandalyesi vardı - aslında zaman yolculuğu yapan sandalyeyi saymazsak sekiz.

Ancak Hakodate'de Nagare kendini en yoğun sezonun içinde buldu. Kafe, dış terastaki oturma yerleri de dahil olmak üzere on sekiz kişiyi ağırlayabiliyordu. Bu oturma yerlerinin hepsi de dolabilirdi. Fazladan bir çift el teklifini geri çevirmesi neredeyse imkansızdı.

Reiji mutfaktan önlüğünü giymiş, tepside iki parfe taşıyarak geri döndü.

"Hediyelik eşyalar nerede?" diye sordu Nanako.

“Bunu sonra yapalım...” dedi Reiji, parfe servis etmek için terasa çıkarken. Yılın bu zamanında bile, öğlen vakti terasta oturmak için hava hala çok soğuk değildi. Böylesine güzel bir günde, teras özellikle güzeldi; sonbaharın renklerinin tadını çıkarırken oturmak için ideal bir yerdi. Parfeleri servis ettikten sonra, Reiji geri dönmeden önce müşterilerle sohbet etmek için durdu; muhtemelen Hakodate'de görülecek en iyi yerleri tavsiye ediyordu.

"Seçmeler nasıl geçti?"

“Ah, fena değil, bu sefer materyalime daha iyi tepki verdiler,” diye gururla yanıtladı Reiji, Nanako'nun sorusuna. O, hevesli bir komedyendi ve zaman zaman sahneye çıkmak için bir fırsat yakalayıp seçmelere katılmak

için Tokyo'ya giderdi. Ancak bugüne kadarki tüm girişimleri başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Saki de onun çabalarından haberdardı. "Hâlâ Tokyo'ya gidip seçmeleri geçme umuduyla paranı boşa mı harcıyorsun?" diye iç çekerek mırıldandı.

“Paramı çöpe atmıyorum! Bu bir yatırım! Geleceğime yatırım yapıyorum!”

“O hayalden vazgeçmenin zamanı gelmedi mi? Reiji, kabullen, yeteneğin yok!”

Böyle zamanlarda bile Saki lafını esirgemezdi. Aksine, en uzun süredir tanıdığı kişilere karşı daha sert davranırdı.

Ancak Reiji hiç etkilenmedi.

“Bu hiç doğru değil!”

Saki, Reiji'nin öz değerlendirmesinin sonuçlarla çeliştiğini ima ederek, "Hadi ama, gözlerini aç," diye yalvardı.

Nanako da söze karıştı: "Doğru. O kadar yetenekli değilsin."

"Hey!" diye azarladı Reiji, komik ve ciddi tavrıyla sanki "Siz de bana karşı birleşmeyin!" der gibiydi.

Ancak Nanako henüz sözünü bitirmemişti. "Ama ne olursa olsun pes etmemek yetenek ister."

"Bu bana hiç de iyi hissettirmiyor."

Nanako cesaret vermek istemişti ama sözleri karşılık bulmadı.

Bu konuşmayı defalarca yapmışlardı. Saki'nin, Reiji'nin komedyen olma hayalinden vazgeçmesinin daha iyi olacağına dair inancında samimi olduğundan şüphe yoktu. Ancak Reiji, onun söylediklerini şaka olarak algıladı. Sonuçta, hayallerinin peşinden koşan bir adam için bu tür sözler, ördeğin sırtından su gibi akıp giderdi.

Reiji, Sachi'nin elinde Yüz Soru adlı kitabı tuttuğunu fark etti.

"Hangi soruya kadar geldiniz?"

"Elli sekiz."

"Gizli çocuğu olan mı?"

Reiji soruları ezbere biliyordu.

Saki'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hepsini mi öğrendin?" diye çığlık attı.

"Bu tür şeyleri ilk okumadan sonra hatırlayabiliyorum."

"Bence komedinin dışında da bu yeteneğin işe yarayacağı başka iş alanları var."

“Yeter artık!”

Eğer Reiji tartışmaya orada ve o anda son vermeseydi, Nanako da "Kesinlikle!" diyerek Saki'nin tarafına oyunu koyardı.

Yetişkinler arasındaki bu konuşma Sachi'nin hiç ilgisini çekmedi.

"Hangisi?" diye sordu Reiji'ye.

“Biraz düşüneyim...”

Reiji, soruyu son yanıtladığında bir karar vermiş olmalıydı. Ama Sachi'nin hoşuna gitmesi için soru üzerinde kafa yoruyormuş gibi yaptı. Bu konuşmanın Sachi'nin en çok hoşuna giden kısmının bu olduğunu biliyordu. Tam o sırada Reiji'nin gözleri güneş gözlüklü adama takıldı. Aynı anda adam şüpheli bir şekilde yüzünü iki eliyle kapattı.

"Bay Hayashida mı?"

“Ah, şey...”

"Sen PORON DORON adlı komedi ikilisinden Hayashida'sın!"

"Hayır, ben sadece yanlışlıkla girdiğiniz bir Amerikan dükkanıyım," diye yanıtladı adam ve ardından "Ah, yakalandınız!" diye haykırdı.

Adamın adı Kohta Hayashida'ydı. Son birkaç yılda hızla ün kazanan bir komedyendi. Reiji'nin sorusuna verdiği anlık yanıt, popüler bir PORON DORON skeçinin son espri noktası oldu.

“Gerçekten senmişsin! İşte sevdiğim o tuhaf, anlaşılmaz saçmalık! Oyunu ele verdin. Sen PORON DORON’un...” Reiji aniden sesini alçalttı. Kafe müşterilerle doluydu. “Kohta Hayashida!” diye fısıldadı Nanako ve Saki’ye yüksek sesle.

Reiji'nin heyecanına rağmen, ikisi de yerinden kıpırdamadı. Nanako şaşkınlıkla başını yana eğerek, konuşmada neden "Amerikan dükkanı" ifadesinin geçtiğini merak etti.

Reiji, dile getirilmemiş sorusuna cevap olarak şunları açıkladı: "Biz 'pirinç' kanji karakterini 'Amerika' yazmak için kullanıyoruz, değil mi? Yani, bir dükkânın tabelasında 'pirinç' ve 'dükkan' kanji karakterlerini görüp, pirinç almak umuduyla dükkâna girseniz ama Amerikan malları bulsanız, bu bir kimlik yanılgısı olurdu, değil mi? Bana sadece bunu anlatmaya çalışıyordu... Neyse, bu bir kelime oyunu."

PORON DORON'un komedi tarzının en önemli özelliği, kimsenin anlamayacağı, ancak açıklandığı takdirde anlaşılabilecek bir kelime oyununu anlatmanın absürtlüğünde yatıyordu.

“Ah... Anladım.”

"Madem öyle dedin, yüzün bana tanıdık geldi..."

Reiji'nin açıklaması hem Nanako'nun hem de Saki'nin kafa karışıklığını tatmin edici bir şekilde gidermişti, ancak ikisi de pek şaşırmış görünmüyordu. Belki de ikilinin diğer üyesi Todoroki olsaydı, daha coşkulu olabilirlerdi. Todoroki ikisi arasında daha popüler olanıydı. Ancak Reiji'nin gözünde hem Todoroki hem de Hayashida hayranlık uyandıran komedyenlerdi ve heyecanı doruktaydı.

"Komedyen Büyük Ödülü'nü kazanmanızdan dolayı tebrikler! Her şeyi biliyorum. Todoroki beş yıl önce sizin kazanacağınızı söylemişti. Gerçekten inanılmaz. Ah, imzanızı alabilir miyim?"

“Şey, eee...”

“Ah, özür dilerim. Heyecanlandım. Gizliliğinizi hak ediyorsunuz. Aslında komedyen olmak benim de hayalim. Vay canına. Sizi gördüğüme çok sevindim...”

Coşkulu Reiji ile sessiz Nanako ve Saki'yi karşılaştırdığımızda, aradaki fark daha belirgin olamazdı. Ancak, aralarında yakışıklı bir idol olsaydı, durum muhtemelen tersine dönerdi.

“Ama...” diye mırıldandı Nanako birden; bir şey hatırlıyor gibiydi. “PORON DORON Grand Prix'yi kazandıktan sonra Todoroki birdenbire ortadan kaybolmamış mıydı?”

"Ha?" Reiji'nin tepkisi anında oldu.

“Evet,” diye mırıldandı PORON DORON’dan Hayashida. Sesi kırık ve güçsüz geliyordu. Gözlerindeki şokun boyutu güneş gözlüklerinin ardında gizliydi, ancak önceki neşeli halinden eser kalmamıştı. Reiji, davranışının ne kadar düşüncesizce olduğunu fark ederek utançtan büzüldü.

Birkaç hafta önce PORON DORON'dan Todoroki'nin kaybolduğu haberleri manşetlere taşındı. Bazı makaleler, en olası nedenin parasal sorunlar olduğunu öne sürdü ve Komedyen Büyük Ödülü'nden kazandığı on milyon yenlik ödül parasını alıp kaçtığına dair söylentiler yayıldı. Kimse gerçeği bilmiyordu.

“Burada olmanızın bir sebebi var, değil mi?”

Soruyu soran Kazu'ydu. Hayashida'nın üç gündür kafeye boşuna geldiğini kimse düşünmemişti. Amacı geçmişe dönmek olmalıydı. Bunun ortağının kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu tahmin etmek kolaydı.

Bir teslimiyet ifadesiyle Hayashida güneş gözlüğünü çıkardı. "Buraya gelebileceğini düşünmüştüm, bu yüzden bekliyordum."

"Kaybolan o adam için mi?"

Hayashida, bakışlarını aşağıda tutarak Kazu'nun sorusuna "Evet" diye yanıtladı.

"Neden?"

Bu, Doktor Saki Muraoka'nın sorusuydu. Kayıp ortağı Todoroki'nin buraya geleceğini düşünmesine neyin sebep olduğunu merak ediyordu.

"Setsuko'yla buluşmaya."

"Peki o kim?" diye sordu Saki.

“Eşi. Beş yıl önce vefat etti.”

Yani Hayashida, beş yıl önce ölen karısı Setsuko ile buluşmak için artık kayıp olan Todoroki'nin buraya gelmesini bekliyordu. Ama eğer durum böyleyse...

Todoroki de bu kafenin söylentilerinden haberdar mı acaba?

Eğer öyle olursa, Hayashida neden Todoroki'nin geleceğini düşünüyor?

Todoroki'nin kaybolması ile beş yıl önce ölen karısı arasında bir bağlantı var mıydı?

Peki Hayashida neden Todoroki'yi bekliyordu?

O dönemde Saki ve Reiji'nin kafasını kurcalayan sorular bunlardı. Hayashida daha sonra yavaş yavaş bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye başladı.

“Todoroki ve Setsuko ile bu kasabada birlikte büyüdüm. İlkokuldan beri çok yakın arkadaşız.”

Yerli olduklarının ortaya çıkması, zaman yolculuğu kafesi ve kuralları hakkında bilgi sahibi olmalarının daha az tuhaf görünmesini sağladı. Belki de kafenin sahibi ve şu anda Amerika'da bulunan Yukari için tanıdık yüzlerdi.

Hikayesini anlatmaya devam etti.

“Setsuko, küçüklüğümüzden beri komediye bayılıyordu. Bizi Tokyo'ya gidip komedyen olmaya teşvik eden de oydu.”

Sachi, tıpkı kitaplarını okurken olduğu gibi, hiç kıpırdamadan, dikkatle Hayashida'nın anlattıklarını dinliyordu.

“Hiçbir bağlantımız yoktu ve geçimimizi sağlamakta gerçekten zorlanıyorduk. Oraya ilk taşındığımızda, üçümüz de bu küçücük tek odalı daireye sıkışmıştık. Todoroki ve ben senaryolar yazıp seçmelere katılırdık ama hep reddedilirdik. Tek kazancımız, eğer buna kazanç denebilirse, asgari performans ücretleriydi...”

“Affedersiniz...” Hayashida’nın hikayesi, yakındaki bir müşterinin araya girmesiyle kısa bir süreliğine kesildi. Reiji isteksizce kalkıp ona yardımcı olmaya gitti. Hayashida’nın gözleri Reiji’yi takip etti, ancak o yine de hikayesine devam etti.

“Geçim masraflarımızı karşılamak için Setsuko gündüzleri özel ders veriyor, geceleri de Ginza'da hosteslik yapıyordu. O süre boyunca ev işlerimizi yürütüyor ve bize destek oluyordu. Bütün bunları, Todoroki'nin komedyen olarak bir hayat sürmesini sağlamak için yaptı.”

Fedakâr bir Setsuko imajı artık çizilmişti. Açıkçası, bunu zorlandığı için yapmamıştı. Todoroki'nin -Hayashida'nın sözlerini ödünç alacak olursak- bir komedyen olarak hayatına devam edebilmesi için o da başarı umudunu paylaşmış olmalıydı.

“Todoroki’nin komedyen olarak başarıya ulaşma hayali, Setsuko’nun da paylaştığı bir hayaldi.”

Elbette, başarılı bir komedyen olmak Hayashida'nın da hayali olmalıydı.

“Beş yıl önce, PORON DORON sonunda gece geç saatlerde yayınlanan bir televizyon programında düzenli bir yer edindi ve Todoroki, Setsuko'ya evlenme teklif etti. Biz de o programın düzenli oyuncuları olduk, ama hâlâ fakirdik, bu yüzden düğün töreninden vazgeçtiler. Setsuko'nun o zaman ne kadar mutlu olduğunu hâlâ hatırlıyorum. Ama...”

Hayashida'nın sözleri boğazına takıldı. Herkes ne olduğunu biliyordu, ancak o bunu dile getirememişti. Setsuko ölmüştü.

“Ah, zavallı Setsuko, çok erken öldü...”

Nanako gözlerini kaçırdı.

“‘Sırada Komedyen Büyük Ödülü var...’ Bunlar Setsuko'nun son sözleriydi.”

Reiji, müşteriyle ilgilendikten sonra sessizce geri dönmüştü. Söylenen her şeyi bilmesi mümkün olmasa da, yüz ifadesi hâlâ konuşmaya dalmış olduğunu gösteriyordu.

"Anlıyorum..." diye mırıldandı Saki, her şeyi bilen bir doktor edasıyla.

Eğer sevgili eşinin son dileği Komedyen Büyük Ödülü'nü kazanmak olsaydı, iki ay önce bunu gerçekleştirdiğinde Todoroki, kendisini

destekleyen şeyi kaybetmiş olurdu. Derin bir keder içinde, eşinin dileklerini yerine getirme arzusu ne kadar güçlenirse, hissettiği kayıp duygusu da o kadar büyük olurdu. Bu büyüklükteki bir kayıp, Hayashida'nın hayranlıkla izleyen seyircisi için akıl almazdı.

"Buna tükenmişlik sendromu diyebilirsiniz... Komedyen Büyük Ödülünü eline alana kadar, amansız bir başarı hırsıyla yanıp tutuşuyordu. Ama onu kazanınca, böylece Setsuko'nun son hayalini gerçekleştirince, çöktü. Her gün kendini alkole boğdu."

Tükenmişlik sendromu bazılarına göre bir tür depresyondur. Ancak depresyon stres, yorgunluk veya kaza ya da kayıp gibi büyük bir şokla başlarken, tükenmişlik sendromu kişinin tüm çabalarının boşuna olduğu düşüncesiyle ortaya çıkar. Genellikle kişinin kendini tamamen bir faaliyete, genellikle işine adamasına rağmen hayatın beklendiği gibi gitmediği bir zamanda ortaya çıkar.

Ancak bu terim, Japonya'da sıklıkla elit sporcuların büyük etkinliklerin ardından yaşadıkları olumsuz psikolojik durumları anlatırken kullanılır. Bu sporcular, hayatlarının en büyük hedefine ulaşmanın ardından bir boşluk hissi yaşarlar ve bir sonraki büyük meydan okumayı belirleyemezler.

Hayashida, Todoroki'ye tükenmişlik sendromu atfederken ikincisini kastediyordu. Komedyen Grand Prix'i Todoroki'nin hayat boyu hedefiydi. Onun için her şey demekti. Komedi ortağı olarak Hayashida bunu en net şekilde görmüştü. Todoroki'nin ortadan kaybolmasının, Grand Prix zaferinin tetiklediği tükenmişlik sendromundan kaynaklandığına inanıyordu.

Hayashida şimdi çaresiz görünüyordu. Todoroki'nin içinde bulunduğu durumu tespit etmiş olsa da, nasıl yardım edebileceğini bilmiyordu. Yüzü, üzüntüden değil, çaresizlikten kaynaklanan bir hayal kırıklığı duygusuyla biraz buruşmuştu.

"Peki Todoroki'nin şimdi buraya geleceğini neden düşündün?" diye sordu Nanako.

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum," diye ekledi Saki.

Sanki bu soruyu önceden tahmin etmiş gibi, Hayashida hemen el çantasından bir kartpostal çıkardı ve Nanako'ya uzattı.

“Bu dört gün önce geldi.”

Kartpostalda, Amerika'nın uçsuz bucaksız Anıt Vadisi manzarası önünde bir kadının fotoğrafı vardı. "Ah," diye hayretle haykırdı Nanako.

Kartpostalı Reiji'ye ve diğerlerine gösterdi.

“Yukari?”

Reiji'nin sesi, kafedeki müşterilerin dikkatini çekecek kadar yüksekti.

"Şey, affedersiniz."

"Sus be aptal," diye alay etti Nanako, mahcup Reiji'nin omuzlarına vurarak.

"Ah, öyleymiş! Ne güzel bir gülümseme. Keyif alıyor gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?" diye kaygısızca düşündü Saki.

Yukari, kayıp babasını bulmak için bir çocuğa yardım etmek üzere Amerika'ya gitmişti. Fotoğrafta, kameraya mutlu bir şekilde poz verip parmaklarını barış işareti şeklinde kaldırmasından, neşeli ve yolculuğunun tadını çıkarıyor gibi görünüyordu.

Reiji, "Bunu Nagare'ye göstermesek en iyisi olur herhalde," diye düşündü. Nanako ve Saki de aynı fikirdeydi.

Ancak Hayashida'nın onlara göstermek istediği şey, kartpostalın arkasına yazılan mesajdı:

Komedyen Büyük Ödülü'nde 1 numara olduğunuz için tebrikler! Birincilik ödülü! Ne büyük bir başarı! Eminim Setsuko da sizin için çok mutlu olurdu.

Grand Prix zaferinin üzerinden neredeyse iki ay geçmişti. Bir şekilde zaferlerinden haberdar olmuş ve kartpostalı göndermiş olmalıydı. Kartpostal Hayashida'ya ancak dört gün önce ulaşmıştı. Setsuko'dan bahsetme şekli samimiydi ve Yukari'nin üçüyle de yakın arkadaş olduğunu düşündürüyordu.

Hayashida, dalgın dalgın bir şekilde hiçbir yere bakmadan, aniden açıklamaya başladı.

“Kartpostalı görür görmez bu kafeyi hatırladım...”

Hayashida ev adresine gönderilen bir kartpostal alıyorsa, Yukari ile üçü arasında yıllar içinde hiçbir iletişim olmamış olması mümkün değildi. Bu nedenle, kafenin kendisini unutmuş olması pek olası görünmüyordu. Muhtemelen kafenin zaman yolculuğu özelliğini hatırlamaktan bahsediyordu.

“Todoroki de benzer bir kartpostal almış olmalı. Yani, biliyorsunuz işte...”

"Todoroki'nin de kafe hakkındaki söylentileri hatırlayıp, ölen karısıyla buluşmak için buraya geleceğini mi sandınız?"

Hayashida, Kazu'nun sorusuna net bir kesinlikle "Evet" diye yanıtladı.

Todoroki'nin kesinlikle geleceğine olan inancı sarsılmaz görünüyordu.

DA-DING-DONG

"Merhaba, hoş geldiniz," diye seslendi Reiji, zilin çalmasıyla içgüdüsel olarak.

Kazu, hareketli kafeyi sessizce gözlemlerken, son müşteriyi tanıdı.

"Reiko mu?" diye mırıldandı.

Reiko Nunokawa zaman zaman kafeyi ziyaret ederdi. Kız kardeşi geçen yıl turizm sezonunun en yoğun olduğu dönemde kafede yarı zamanlı çalışmıştı. Solgun bir teni ve hafif bir kırılganlığı olan Reiko içeri girdi ve etrafına yavaşça göz gezdirdi, hemen oturma niyeti göstermedi.

"Reiko mu?" diye sordu Reiji, şaşkınlıkla. Reiko'yu da iyi tanıyordu.

Reiko, onun adını çağırmasına en ufak bir tepki vermedi.

"Yukika nerede?" diye mırıldandı güçsüz bir sesle.

Kime sorduğu belli değildi. Kimseyle göz teması kurmuyordu, daha ziyade pencereden dışarıdaki sonbahar yapraklarına boş boş bakıyordu.

"Ha?" Nanako, şaşkınlıkla Reiji'ye döndü.

Uygun bir yanıt bulmakta zorlanan Reiji, yavaşça ona yaklaştı.

“Ah... Şey...” diye mırıldandı, şakağını kaşıyarak.

Sonra, birdenbire...

Kazu, "Henüz gelmedi," dedi.

Reiko Kazu'ya döndü. Ardından gelen garip sessizlik, gerçekte olduğundan çok daha uzun sürmüş gibi geldi.

“O zaman daha sonra tekrar gelirim,” dedi. Ardından, yavaşça geri dönerek kafeden çıktı.

DA-DING-DONG

Görünüşü ve gidişi bir anda olup bitti ve Reiji ile Nanako şaşkınlık içinde birbirlerine bakakaldılar.

Saki, bu duruma hiç şaşırmamış gibi görünen tek kişiydi. Ayağa kalktı ve öğle yemeği için tezgâhın üzerine yedi yüz elli yen bıraktı.

“Teşekkür ederim,” dedi ve sanki Reiko’nun peşinden koşuyormuş gibi dükkandan çıktı.

DA-DING-DONG

Kazu, sanki hiçbir şey olmamış gibi kayıtsızca karşılık vererek Saki'nin gidişini izledi ve "Önemli değil," dedi.

“Kazu, iki ay önce Yukika'nın...” diye fısıldadı Nanako, şaşkın bir ifadeyle, son sözleri duyulmuyordu.

"Evet."

“Ama sanki daha sonra gelecekmiş gibi anlattın. Neden yalan söyledin?” diye sordu Reiji tedirgin bir şekilde. Kazu ve Saki'nin davranışlarından bir şeylerin ters gittiğinden şüpheleniyordu.

“Şimdi bunu tartışmayalım...”

Kazu, Reiji'nin sorusunu geçiştirerek dikkatini tekrar Hayashida'ya çevirdi.

"Affedersiniz." Reiji, Hayashida'dan özür dileyerek başını eğdi.

"Hayır, bunu hiç önemseme."

Hayashida'nın söyleyecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Aksine, rahatlamış görünüyordu. Muhtemelen bıraktığı izlenim konusunda sonsuz bir endişe içindeydi. Güneş gözlükleriyle son derece şüpheli görünerek, sabahtan akşama kadar kafede oyalanmıştı. Tüm bu süre boyunca, her an ihbar edileceği konusunda soğuk bir içgüdü beslediğinden hiç şüphesi yoktu. Ama şimdi her şeyi itiraf ettiğine göre, omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissediyordu.

“Sanırım bugünlük bu kadar,” dedi ve ayağa kalktı. Öğlen yoğunluğu yaklaşıyordu ve kafenin yakında çok kalabalık olacağının farkındaydı.

Kasa başında dururken kartını uzattı. "Todoroki gelirse, lütfen o sandalyeye oturmadan önce benimle iletişime geçin," diye rica etti.

Onu uğurlamaya gelen Sachi, gözden kayboluşunu izlerken küçük elini hüzünle salladı.

Hayashida ayrıldıktan kısa bir süre sonra öğle yemeği yoğunluğu başladı. Buna rağmen, personel her şeyi kontrol altında tutuyordu. Nanako, kasaya bakarak onlara yardım etti ve Kazu ile Reiji'ye müşterilere hizmet etmek için daha fazla zaman kazandırdı. Mutfakta ise Nagare tek başına mücadele ediyordu ve Sachi onu yorulmadan destekliyordu. "Yapabilirsin. Devam et!"

Turistik bir mekanda öğle yemeği aceleyle yenir. Heyecanlı gürültü yaklaşık bir buçuk saat sürdü ve öğleden sonra sadece birkaç çift kaldı, pencereden dışarıyı seyrederken keyifle içkilerini yudumluyorlardı. Reiji ve Nanako tezgahta mola verirken Kazu konuştu.

“Doktora göre...” diye başladı. Herkes Saki'den bahsettiğini biliyordu. Kazu, öğle yemeğinden hemen önce kesilen konuşmaya devam ediyordu. Reiko kız kardeşini sorduğunda, Kazu Yukika'nın henüz kafeye gelmediğini söyledi. Ama Yukika iki ay önce ölmüştü. Reiji ve Nanako bunu biliyordu ve Kazu'nun neden yalan söyleme gereği duyduğunu anlamakta haklıydılar.

Kazu, "Reiko, Yukika'nın ölüm haberini henüz kabullenemedi," diye açıkladı.

Reiko'nun ölen kız kardeşini aramak için etrafta dolaşması düşüncesi herkesi derinden etkiledi.

"Ah hayır, ne kadar üzücü," dedi Reiji kederli bir şekilde.

Nanako nefes nefese kaldı ve eliyle ağzını kapattı. Söyleyecek söz bulamıyordu.

"Bu yüzden Saki benden Reiko'nun söylediklerine karşı çıkmamaya elimden geldiğince gayret etmemi istedi."

Açıklamasını yaptıktan sonra Kazu, yapmakta olduğu işe geri döndü.

Gün batımında

Güneşin batışı nedeniyle kafenin içi tamamen turuncu bir renge bürünmüştü. Müşteri sayısındaki mevsimsel artış genellikle öğle yemekleriyle sınırlıydı ve yılın bu zamanında bile kafe oldukça sakindi.

Mola veren Nagare, "Ha?" diye bağırdı.

Reiji'nin az önce söylediklerine karşılık veriyordu: "O senin karın! Onu bir kez daha görmek istemiyor musun?"

Nagare, konuşmanın nasıl bu noktaya geldiği konusunda hiçbir fikre sahip değildi.

"Geçen gün Nanako bana tam da bu soruyu sordu..."

"Öyle mi? Ah."

"Bunun neden bu kadar çok tartışılan bir konu olduğunu anlayamıyorum."

"Şöyle söyleyeyim, Tokyo'daki kafede olsaydınız, eşinizi on dört yıl sonra ilk kez görebilirdiniz..."

Reiji, yaz sonundaki olaya atıfta bulunuyordu. Nagare'nin karısı Kei'ye doktoru doğumdan sonra uzun süre yaşayamayacağını söylemişti ve kızını görmek için geçmişten gelmişti. Zamanlama, Yukari'nin aniden Amerika'ya yaptığı seyahatle tam olarak örtüşüyordu, bu yüzden Nagare yönetici olarak görev yapmak üzere Hakodate'ye gelmiş ve Kei'yi kaçırmıştı. Zamanlama berbattı, ancak on dört yıl sonra karısını görme şansı olduğu için Reiji, Nagare'nin o gün neden Tokyo'ya dönmediğini sormak istedi.

Ancak Nagare için cevap basitti.

“Geleceğe benimle buluşmak için gelmedi. Kızıyla, Miki ile buluşmak için geldi.”

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. Bu onun için hassas bir nokta değildi. Üzerinde durulacak bir şey yoktu. Olay bu kadar basitti ve Nagare, her şeyi olduğu gibi söyleyen bir adamdı.

"Ancak..."

Reiji memnun kalmadı.

"Ne?"

"Onu on dört yıl sonra görme fırsatınız oldu."

“Evet, öyle yaptım...”

“Onunla tanışmayı çok istememiş miydin?”

“Evet, ama beni görmeye gelmedi, Miki'yi görmeye geldi...”

Konuşma tam bir döngüyü tamamlamıştı.

Nagare gerçek düşüncelerini dile getiriyordu. Ve verebileceği tek cevap da buydu. Reiji'nin on dört yıl sonra Kei'yi görmeyi özlemiş olabileceği düşüncesine neden bu kadar takıntılı olduğunu anlamıyordu.

“Peki, o zaman Nagare, geçmişe dönüp tanışmak istediğin biri var mı?” Reiji, soru sorma tarzında farklı bir yaklaşım deniyordu.

"Tanışmak istediğim biri var mı?"

"Evet."

Nagare kollarını kavuşturdu ve düşünürken zaten dar olan gözlerini daha da kıstı. Sonra bir süre sonra, "Hım. Hayır. Kimse yok," diye mırıldandı.

“Peki neden?”

"Neden?"

Daha da önemlisi, neden bunu sormak istiyor?

Nagare başını yana eğerek bunu düşündü.

Ama olan olmuştu. Reiji'nin niyetini anlayamasa da, ciddi bir cevap vermeye çalışması gerektiğini hissetti.

“Şey...”

Ama ne diyeceğini bilemedi.

"Peki, yani diyorsunuz ki, zamanda geriye gitme imkanınız olmasına rağmen, geriye gidip eşinizi görmeyi hiç düşünmediniz mi?"

"Sormaya çalıştığınız şey bu muydu?"

"Evet."

"Doğrusu, bunu hiç düşünmemiştim."

"Gerçekten mi?"

Bu, Reiji'nin istediği cevap değildi.

"Aslında aklınızda ne var?"

Bu sefer başını yana eğen ve yüzünde karmaşık bir ifade taşıyan Reiji oldu. "Bugün daha önce gerçekleşen konuşmada Hayashida, Todoroki'nin kafeye geleceğini düşündüğünü söyledi..."

“Evet, tamam. Ne olmuş yani?” Nagare konuşmaya bizzat şahit olmamıştı ama her şeyi duymuştu. Yine de Reiji'nin ne demek istediğini anlamamıştı.

“Todoroki’nin ölen karısını görmek istemesi, normal bir duygu değil mi?”

"Evet, elbette."

“Ama Hayashida’nın kafede Todoroki’yi beklemesi garip değil mi?”

“Ne?” Nagare, Reiji’nin ne demek istediğini anlamıyordu. “Muhtemelen sadece Todoroki’yi bulmak istiyor. Şu anda kayıp, değil mi?”

“Ama bu insanı düşündürmüyor mu?”

"Ha?"

"Yani, eğer durum böyleyse neden Todoroki'nin evinin önünde beklemeyelim ki?"

“Neden mi? Sanırım kaybolduğu için.”

"Todoroki'nin evini ziyaret etmesini beklemiyorsa, onun da kartpostalı gördüğünü neden düşünsün ki?"

"Ah..."

Reiji tahminlerini geliştirmeye devam ediyordu. Belki de kendi dedektiflik çalışmasının verdiği hazla biraz fazla sarhoş olmuştu.

“Belki de kaybolmasıyla ilgili haberler, Todoroki'nin tüm iş taahhütlerini terk etmesinden kaynaklanmıştır. Yani, televizyonda bu kadar tanınan birinin böyle ortadan kaybolması gerçekten mümkün mü? Eminim polis devreye girseydi onu kolayca bulurlardı. Bu yüzden bunu anlayamıyorum.”

“Neyi anlayacağım?”

Nagare, tıpkı Sherlock Holmes'ün Watson'ı gibi, Reiji'nin çıkarımları için oldukça iyi bir fikir alışverişi platformu haline gelmişti bile.

“Hayashida’nın davranışı.”

"Hayashida'nın mı?"

“Yani bir düşünün. Eğer sadece Todoroki'yi bulmak isteseydi, yapması gereken tek şey evinin önünde beklemekti. Hakodate'deki bu kafede beklemesi neden bu kadar önemli?”

"Todoroki'nin buraya geçmişe dönüp karısıyla buluşmak için geleceğini düşündüğü için mi böyle düşünüyor?"

"Bu, üç gün boyunca kafemizde gözetleme yapmak için geçerli bir sebep gibi görünmüyor."

"Ha? Bunu mu ima ediyorsunuz acaba...?"

“Kesinlikle.” Reiji’nin gözleri parladı. “Hayashida’nın Todoroki’nin geçmişe dönmesini engellemek için mutlaka bir sebebi olmalı.”

“Onu durdurmak için bir sebep mi? O sebep ne olabilir ki?”

"O..."

Reiji durakladı ve Nagare nefesini tutarak bekledi.

"...Bilmiyorum."

“Ah, hadi ama!” Nagare, uzun uzadıya anlatılan bir fıkranın hayal kırıklığı yaratan son cümlesini duymuş gibi, hayal kırıklığıyla dizlerinin üzerine çöktü.

"Üzgünüm."

"Ne saçmalıyorsun?"

Reiji başını kaşımaya başladı.

“Peki, diyelim ki Kazu senin geçmişe dönmeni engellemek istiyor, bunu neden yapsın ki?”

“Kazu neden beni durdursun ki?”

“Yani, varsayımsal olarak.”

"Bence onun hiçbir sebebi olmazdı."

"Hiçbiri?"

"Oldukça düşük bir ihtimal. Geçmişte hiçbir müşterinin ziyaretini engellemeye çalışmadı. Ve benim ziyaretimi engellemek istemesinin nedenini de anlayamıyorum."

“Anladım...”

Hayal kırıklığına uğramış Reiji'nin omuzları düştü. Ama yüz ifadesindeki bir şey, söyleyecek daha çok şeyi olduğunu gösteriyordu. Nagare bile bunu anlayabiliyordu.

"Hadi, söyle artık. Ne var?" diye sordu Nagare, gözlerinin içine bakarak.

"Doğrusu hiçbir fikrim yok, ama belki de ortada müstehcen bir şeyler dönüyordu..."

"Müstehcen" kelimesinin aniden ve hiç beklenmedik bir yerden gelmesi oldukça şaşırtıcıydı.

"Ha?"

"Ya Todoroki, Hayashida ve Setsuko bir tür aşk üçgeninin içinde olsalardı?"

“Ah... kesinlikle olamaz.” Nagare yutkundu.

“Ama bunu tamamen dışlayamazsınız, değil mi?”

Reiji'nin ses tonu biraz ısrarcıydı. Nagare ise gizli işler hakkında konuşmaktan rahatsızlık duyuyordu. Yapabildiği tek şey parmağıyla alnındaki teri silmek oldu.

Reiji devam etti.

"Ya Hayashida'nın, Todoroki'nin Setsuko'yu tekrar görmeye gitmesi durumunda tehlikeye girecek bir sırrı varsa?"

“Bir sır mı?”

"Evet."

"Ne gibi?"

"Beğenmek..."

DA-DING-DONG

“Merhaba, hoş geldiniz...”

Ah...

Kapı zilinin çalmasına neden olan müşteriyi görünce Reiji yutkundu. Çünkü kapıdan içeri giren, PORON DORON'un Todoroki'sinden başkası değildi.

“…gel.” Utangaçlığını olabildiğince gizlemeye çalışarak, Todoroki'yi bir satıcının gülümsemesiyle karşıladı.

Todoroki gri, tasarımcı markalı bir takım elbise giymişti. Uzun ve sıska Hayashida ile karşılaştırıldığında, yanlardan oldukça dolgun görünüyordu. Saçları televizyonda göründüğü gibiydi, düzgün ve yerinde duruyordu.

Bitkin, yenilmiş bir adam bekliyordum...

Hayashida'nın anlattıklarını dinledikten sonra Reiji, Todoroki'yi en iyi ihtimalle dağınık saçlı ve eski püskü kıyafetli, en kötü ihtimalle ise elinde 1,8 litrelik bir sake şişesiyle sarhoş bir halde dolaşırken hayal etmişti.

Reiji onu bir masaya yönlendirmeye çalıştı, ancak Todoroki eliyle bir hareket yaparak reddetti. Kendi başına tezgâha doğru ilerledi ve taburelerden birine oturdu.

"Dondurmalı soda," dedi tezgahın arkasında duran Nagare'ye.

Dondurmalı soda mı?

Bu da Reiji'nin kafasında canlandırdığı Todoroki imajıyla yine uyuşmuyordu.

“Hemen geliyorum.” Nagare başını salladı ve mutfağa doğru ilerlerken Reiji'ye baktı. Gözleri sanki bir şeyler anlatıyordu; beklenmedik derecede normal görünüyor...

Akşam yavaş yavaş yaklaşıyordu. Güneş henüz tamamen batmamıştı ama gökyüzü çoktan lacivert bir renge bürünmüştü.

Kırmızı sonbahar yaprakları ve lacivert gökyüzü. Melankolik ama güzel.

Kafenin iç ışıkları kasten kısılmıştı.

Müşteriler yavaş yavaş hesaplarını ödeyip ayrıldılar. Bu sırada Todoroki sessizce pencereden dışarı bakıyor ve dondurmalı sodasını yudumluyordu.

"Yukari buralarda mı?" diye sordu aniden.

Soru Reiji'ye yöneltilmişti.

"Üzgünüm?"

Reiji ani gürültüye hazırlıksız yakalandı ve Todoroki'nin sorusunu doğru düzgün duymamıştı.

“Yukari, işletme sahibi...”

Reiji, mutfaktan dışarı çıkıp olup bitenleri kontrol etmeye gelen Nagare ile bakıştı.

"Bugün izin mi alıyor?"

Görünüşe göre Todoroki, durumdan habersiz bir şekilde Yukari'yi bekliyordu.

Reiki, Todoroki'ye bir adım daha yaklaştı.

“Yukari şu anda Amerika'da.”

“Amerika mı?” Todoroki şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı. “Neden orada?”

Reiji, Nagare ile tekrar bakıştı.

“Şey, bu genç adam, kafenin söylentilerini duyduktan sonra Amerika'dan buraya geldi. Sonra Yukari, kaybolan babasını bulmaya çalışacağını açıkladı...”

Çocuk, artık hayatta olmayan babasıyla buluşmak için geçmişe dönebileceğini düşünmüştü, ancak babası kafeye hiç gelmediği için bunu başaramamıştı. Çocuğun umutsuz ve kederli halini gören Yukari, olaya kayıtsız kalamazdı.

“Sonra da Amerika'ya gitti mi?”

"Evet."

"İşte tanıdığım Yukari bu." diye güldü.

Onun içtenlikle kükremesi, daha önceki tasvirlerde anlatılan, saklanan bir adam imajından oldukça farklıydı.

“Ah, ne yazık. Bu kartpostalı aldım ve onu görmeye geldim...”

Hayashida'nın elinde tuttuğu kartpostalın aynısını o da kaldırdı.

Tahmin edildiği gibi, arka planda Amerika'nın uçsuz bucaksız Monument Valley'i (Anıt Vadisi) gösteren fotoğraftı.

“Sadece turistik bir geziye çıkmış olduğunu düşünüyordum. Ama bu onun karakterine hiç de yabancı değil. Eğer birinin zor durumda olduğunu görürse, onu görmezden gelip geçip gidemez. Yardım etmek onun doğasında var...”

Todoroki gülümsedi. Buruk bir gülümsemeydi ama buruk değildi. Aslında oldukça hoş bir gülümsemeydi.

"Evet, öyle," diye onayladı Reiji.

“Peki, ne zaman dönecek?”

“Hiçbir fikrimiz yok. Ara sıra telgraf gönderiyor, hepsi bu.”

“Telgraf mı? Hâlâ varlar mı?”

"Evet."

“Pekala, anlıyorum... Sanırım geçmişe dönmek mümkün değil...”

Hayal kırıklığı içinde son sözlerini uzatarak söyledi.

Reiji, "Tahmin ettiğim gibi," diye düşündü. Todoroki geçmişe dönmek için gelmişti. Ancak niyetleri hala bilinmiyordu. Kartpostalı tezgâhın üzerine bırakan Todoroki, hesabı istedi ve oturduğu yerden kalktı.

GONG

Saat beş buçuk oldu. Todoroki, kasaya doğru yürürken saate baktı.

“Aslında geçmişe dönebilirsin,” dedi Nagare, Todoroki’nin arkasından. Todoroki arkasını döndüğünde, ışıklandırılmış sonbahar yapraklarının fonunda devasa bir siyah gölge gördü.

"Geri dönebileceğimi mi söylüyorsunuz?" diye sordu umutlu bir ifadeyle.

"Yapabilirsiniz."

"Aranızda Yukari'den başka Tokita ailesinin başka bir üyesi daha mı var?"

"Kafe hakkında oldukça bilgili görünüyorsunuz."

"Evet, bu kafe çocukluğumdan beri hayatımın bir parçası oldu."

"Gerçekten mi?"

Yukari'nin yerine kahveyi kimin servis edeceği gibi ayrıntıları sormadı. Todoroki için geçmişe dönebilmek önemli olan kimin olduğu değildi.

“Sanırım bugün tuvalete gitmedi?” diye sordu, sandalyede oturan siyah giysili yaşlı adama dönerek. Yaşlı adam ise hiç tereddüt etmeden kitabını okumaya devam etti.

"Hayır, henüz değil."

"Pekala, o zaman."

Todoroki tezgahına geri döndü ve bir dondurmalı soda daha sipariş etti. Todoroki'yi fark eden birkaç müşteri ona yaklaştı. Komedyen, hayranlarıyla konuşarak ve hatta imza vererek onlara gereken ilgiyi gösterdi. İlgiden rahatsız görünmüyordu ve istendiğinde neşeli bir şekilde en iyi esprilerini yaptı.

Reiji bile, "Bu gerçekten saklanan birinin davranışı mı?" diye merak etti.

Bu sırada bir müşteri ayrıldı, ardından bir diğeri ve sonunda güneş tamamen battıktan sonra sadece Todoroki kaldı. Reiji, aydınlatmayı akşam havasına uygun hale getirdi.

"Güzel," dedi Todoroki hayranlıkla.

Dışarısı ışıklandırılmıştı ve tavandan sarkan abajurlar hafif bir ışık titremesi yaratıyordu. Yazın gece manzarası balıkçı teknelerinin lambalarının titrek ışığıyla aydınlanırken, sonbahar mevsiminde ise parıldayan sonbahar yapraklarının büyüleyici aydınlatmasıyla karşılanıyordu. Kafe her mevsim için farklı bir görünüme sahipti. Kafe bu düzenlemeyi sadece birkaç yıldır kullanıyordu, bu yüzden Todoroki bunu ilk kez görüyordu.

Reiji, Todoroki ile yalnız kaldıklarında, "Ölen karınla buluşmaya mı gidiyorsun?" diye sordu. Todoroki'nin yüzünde kısa bir anlık şaşkınlık belirdi, ancak anında kayboldu.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu usulca karşılık olarak.

“Öğle yemeğinde, Hayashida...”

Todoroki'nin duyması gereken tek şey buydu.

"Anlıyorum," dedi, Reiji'nin sözünü keserek, sanki her şeyi anlamış gibi. Sonra bir süre sessiz kaldı. Birkaç dakika sessizce başını aşağıya eğdikten sonra, Todoroki başını kaldırmadan konuştu.

"Başka ne söyledi?" diye sordu Reiji'ye.

"Muhtemelen buraya, vefat eden eşinizle buluşmak için zamanda geriye gitmek üzere geleceğinizi söyledi."

"Başka bir şey?"

"Hayır, özellikle değil."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Ardından Todoroki tekrar sustu. Bu sırada ne Reiji'ye ne de Nagare'ye bakarak pencereden boş boş dışarı baktı. Sonra tekrar konuştu.

"Uzun zamandır hedefimiz buydu," diye mırıldandı. Sesi o kadar alçaktı ki, kafede başka müşteriler olsaydı muhtemelen onu duymazlardı.

"Sanırım Komedyen Grand Prix'inden bahsediyorsunuz?"

"Evet," diye yanıtladı, sol yüzük parmağındaki yüzükle özlemle oynarken.

“Bu, bizim hayalimizden çok, karım Setsuko'nun hayaliydi...”

Çok parlak olmayan, sade bir yüzüktü.

"Kazandığımızdan beri tek istediğim, yüzündeki mutluluğu görmekti. Bu beni çok huzursuz etti. Aniden ortadan kaybolmam bir sürü dedikoduya yol

açtı. Ama işlerimle o kadar meşguldüm ki, herkesten tamamen kaybolmak buraya gelmenin tek yolu gibi geldi bana..." dedi kimseye yöneltilmemiş, utangaç bir gülümsemeyle.

Bunu duyan Reiji, az önce müstehcen ilişkiler hakkında spekülasyon yaptığını hatırladı ve birden utanç duydu.

Aşk üçgeni—ne düşünüyordum ben?

Reiji, Nagare'nin gözlerinin içine bile bakamıyordu.

“Anladım... Özür dilerim...” dedi, kimseye özel olarak hitap etmeden ve başını öne eğdi.

Todoroki, Reiji'nin neden özür dilediğine dair hiçbir fikre sahip değildi. Umursamıyor gibiydi de. Sadece üstünkörü bir şekilde başını salladı. Sonra cebinden parlak altın bir madalya çıkardı. Komedyen Büyük Ödülü'nün kazananına verilen madalyaydı bu.

“Eşime durumu bildirdikten sonra işe dönmeyi planlıyorum. Yani...”

Geçmişe dönmek istediğini söylüyordu.

"Elbette."

Bu, Reiji'nin vereceği bir karar değildi; o sadece Todoroki'nin geçmişe dönüşünü kolaylaştırma arzusunu sözlerle ifade ediyordu. Elbette, onunla birlikte dinleyen Nagare de Reiji ile aynı fikirdeydi ve itiraz etmedi.

Peki Hayashida neden Todoroki'nin gelmesini beklemek için bu kadar zahmete girmişti?

Her soruya cevap verilmedi.

Reiji kendi kendine, "Muhtemelen önemli bir şey değildi," diye düşündü. Belki de tek yapılması gereken Todoroki'nin yerini bulmaktı. Yine de müstehcen bir sebep uydurduğu için utanan Reiji, aklına bir anlığına gelen şüpheyi bastırdı.

Ardından, hemen sonrasında Todoroki, "Hey, Hayashida'ya mesaj atacağım," dedi ve telefonunu çıkarıp bir mesaj yazıp gönderdi.

Hayashida, Todoroki ortaya çıkarsa kendisiyle iletişime geçilmesini istemişti. Dolayısıyla, Todoroki'den doğrudan haber alması elbette sorun olmazdı.

İşler yolunda gidiyor gibiydi.

Reiji rahatladı.

O anda...

Kanat.

Kitabın kapanma sesi tek bir anlama geliyordu. Siyah giysili yaşlı adam sandalyeden kalktı, kapalı kitabı kolunun altına sıkıştırdı. Sırtını gerdikten

sonra çenesini içeri çekti ve son derece dik bir duruşla tuvalete doğru yürümeye başladı. Ayak seslerinin duyulması gereken yerde sessizlik vardı. Tuvaletin kapısına ulaştığında, kapı sessizce kendiliğinden açıldı ve adam içeri girerek yok oldu. Tuvalet kapısı kapandı.

Todoroki, Reiji ve Nagare, bu sahne yaşanırken gözlerini dikmiş bir şekilde bakıyorlardı.

Sandalye boştu.

Todoroki sandalyeye oturup kahvenin doldurulmasını bekleseydi geçmişe dönebilirdi. Ama uzun bir süre sessiz ve hareketsiz kaldı.

Reiji sessizliği bozdu.

"Sachi'yi arayacağım," dedi Nagare'ye ve bodruma inen merdivenlere doğru yöneldi.

Nagare arkasından seslendi, "Kazu'yu da mutlaka ara."

Reiji kendi kendine başını salladı ve merdivenlerden aşağı indi.

Todoroki ancak o zaman kendine geldi. Muhtemelen Reiji'nin odadan çıktığını o zamana kadar fark etmemişti bile.

Todoroki, Nagare'ye bakarak, "Orada oturabilir miyim?" diye sorar gibiydi.

"Hadi bakalım," diye yanıtladı Nagare.

Todoroki'nin boş sandalyeye doğru ilerlerken yüzündeki gerginlik, Nagare'ye bir şeyi hatırlattı.

Bu "bir şey", birinin ölmüş kız kardeşiyle, ölmüş arkadaşıyla, ölmüş annesiyle veya ölmüş eşiyle buluşmak üzereyken yaşadığı tereddüttü.

Bu duygular ne kadar değerliyse, yönelim bozukluğu hissi de o kadar güçlü olur. Bunun sebebi basitti. Zamanı geri çevirip en çok sevdiğiniz kişiyle karşılaşabilirsiniz, ama ölümü geri çeviremezsiniz. Kural buydu. Ne kadar uğraşırsanız uğraşın, bugünü değiştiremezsiniz.

Todoroki'nin durumunda ise, karısının hayattayken hiç görmediği, uzun zamandır özlediği Komedyen Büyük Ödülü zaferini bildirecekti. Karısına bu sevinci yaşatmak istiyordu. Todoroki için bu, sevgili karısı Setsuko'nun neşeli yüzünü izlerken hissettiği en büyük mutluluk anı olacaktı. Haberi Setsuko'yu da büyük bir sevinçle dolduracaktı.

Ancak birlikte geçirecekleri zaman çok kısa sürecekti; sadece kahve soğuyana kadar. Sonra Todoroki geri dönmek zorunda kalacaktı. Eğer bunu başaramazsa, o sandalyede oturan hayalet olacaktı. Geçmişe yolculuk etmek için, bu kabullenişle o sandalyeye oturmak gerekiyordu. Bu nedenle, o sandalyeye doğru ilk adımı atmak en zoruydu.

Ayak sesleri duyuldu ve Reiji göründü.

"Hemen geliyorlar."

Reiji, Todoroki'nin çoktan sandalyede oturmuş olacağını varsaymıştı. Todoroki'nin henüz tezgah taburesinden kalkmadığını görünce, gözleri rahatsız bir şekilde etrafta dolaştı. Belki de bu bakıştan etkilenen Todoroki, sonunda tezgah taburesinden kalktı ve onu geçmişe götürecek sandalyeye doğru yavaşça yürümeye başladı.

Kazu ve Sachi alt kattan çıktılar. Kazu uzun kollu kot gömlek ve siyah pantolon giymişti; önlüğü yoktu. Sachi ise yakası ve manşetlerinde fırfırlar olan sevimli uzun kollu çiçekli elbisesinin üzerine turkuaz bir önlük giymişti.

Kazu, sandalyenin önünde duran Todoroki'ye, "Hikayeni duydum," dedi.

"Yani, Yukari'nin yerine kahveyi sen mi yapacaksın?"

Kadının kendisine kahve koyacağından oldukça emindi. Ancak kadın "Hayır" diye cevap verince şaşkına döndü.

“Öyle mi? O zaman kim?”

Kazu, "Kahveyi kızım dolduracak," diye bilgilendirdi ve yanındaki Sachi'ye baktı.

"Benim adım Sachi Tokita," dedi Sachi, Todoroki'ye resmi bir şekilde eğilerek.

Todoroki bir an şaşırdı, ama sonra hatırladı: Tokita ailesinin kadınları yedi yaşından itibaren kahve dökebiliyorlarmış. Bunu ona çok uzun zaman önce Yukari söylemişti. Anladım, diye düşündü. Bu çocuk kahve dökecek.

"İçeceğini dökmeni dört gözle bekliyorum," dedi sırıtarak. Sachi de karşılık olarak gülümsedi.

Kazu, "Gidip hazırlanmanız gerekiyor," dedi.

“Ah, doğru,” diye yanıtladı ve mutfağa koştu. Nagare doğal olarak onu takip etti.

Kadının mutfağa doğru kayboluşunu izledikten sonra, Todoroki sonunda masa ile sandalye arasına kayarak oturdu. Çocukluğunda sık sık bu kafede vakit geçirirdi, ancak bugün ilk kez sandalyeye oturuyordu. Bu yeni bakış açısından kafeyi inceledi ve bu nadir deneyimi içine sindirdi.

“Eşin de buraya sık sık gelir miydi?” diye sordu Kazu. Setsuko’dan bahsetmesi, ilk kez tanışmış olsalar da durumdan haberdar olduğunu söyleme şekliydi. Todoroki mesajı aldı.

“Evet, beş yıl önce, ölümünden hemen önce, Hakodate’deki evine geldiğini ve Yukari’ye yeni yıl dileklerini iletmek için kafeye uğradığını

duydum,” diye yanıtladı. Aklında belirli bir tarih vardı.

"Yani o gün mü?"

"Evet, planım bu."

Setsuko beş yıl önce öldü. Todoroki, Setsuko'nun ölümünden önce kafeyi ziyaret ettiği saati tam olarak biliyordu. Kazu'nun açıklama yapmasına gerek yoktu.

Sachi tepsiyi taşıyarak geri döndü. Son birkaç aydır Kazu ve Reiji ona tepsiyi nasıl taşıyacağını öğretiyorlardı. Her gün pratik yapıyordu ve giderek daha iyi hale geliyordu. Ama yine de kahve fincanını Todoroki'nin önüne koyarken beceriksiz görünüyordu.

"Kurallar size anlatıldı mı?" diye kibarca sordu.

Sachi'nin yüzündeki gerginliği fark eden Todoroki gülümsedi.

“Sorun yok. Ben de eskiden bu kafede çalışıyordum. O yüzden endişelenmeyin.”

Bu doğru muydu, değil miydi? Zaten önemli değildi; etraftaki herkes onun bunu karşısındaki kızı rahatlatmak için söylediğini görebiliyordu. Sachi, Kazu'ya baktı, yüz ifadesi devam etmenin uygun olup olmadığını açıkça gösteriyordu.

Kazu gülümseyerek cevap verdi ve Sachi'nin ifadesi yumuşadı. Henüz yedi yaşındaydı. Gergin hissetmesi son derece doğaldı.

Sachi elini nazikçe gümüş çaydanlığın üzerine koydu. "Şey," dedi, söyleyeceklerine hazırlanırken sözü elinde tutmak için.

“Kahve soğumadan önce.”

Bu sözler sessiz kafede yankılanırken, Sachi fincana kahve doldurmaya başladı. Yavaşça ve sessizce, gümüş demliğin dar ağzından akarak fincanı yavaş yavaş doldurdu; sayısız provasının karşılığını almış gibiydi.

Todoroki, önündeki manzarayı izlerken, bu kafenin söylentisini ilk duyduğu günü hatırladı.

“Geçmişe zaman yolculuğu yapabiliyor musun? İmkanı yok! Ama şimdiyi değiştiremiyorsun? Bunun ne anlamı olurdu ki?” Çocuk halinin söylediği ilk şey buydu. Elbette, bu sözleri söylediğinde, kendisinin gerçekten geçmişe dönmeyi hiç düşünmemişti.

Şimdi hatırlıyorum da, Setsuko da oradaydı. "Ne harika!" diye bağırmıştı ve gözleri parıldıyordu...

Nostalji ve tuhaflık iç içe geçti ve Todoroki kendini kıkırdarken buldu. Hemen ardından, bedeni bir buhar bulutuna dönüştü, yükseldi ve tavanda kayboldu. Her şey çok hızlı oldu.

DA-DING-DONG

Tam o anda zil yüksek sesle çaldı ve Hayashida öfkeyle kafeye daldı. İçeri girer girmez, Todoroki'nin kaybolduğu sandalyeye doğru koştu.

"Gen!" diye bağırdı. Gen, Todoroki'nin gerçek adıydı.

"Hayaşida mı?"

Reiji ve Sachi'nin gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

“Nerede o? General nerede?”

"Hı?" Reiji, Gen'in Todoroki'nin adı olduğunu biliyordu, ancak Hayashida'nın öfkesinin ortasında kalan Reiji şaşkına dönmüştü.

“Eğer Todoroki’yi kastediyorsanız, o az önce ölen karısıyla buluşmak için geçmişe gitti...”

Hayashida, Reiji'nin gömleğinin önünden tutarak, "Bunu yapmasına neden izin verdin?" diye sordu.

“Bay Ha-Hayashida mı?”

Sachi, Hayashida'nın öfkesinden korkarak Kazu'nun arkasına saklandı.

Ah...

Hayashida, Reiji'nin ne kadar korktuğunu görünce aniden küçüldü ve gömleğini bıraktı. Ama yine de, kalbinin hızla çarpmasını bu kadar çabuk durduramadı. Nefes alışverişini kontrol altına almak için derin bir nefes aldı.

Reiji donakalmıştı. Hayashida'nın yüz ifadesini incelerken, "Ne-ne oldu?" diye sordu.

Hayashida'nın gözleri sandalyeye sabitlenmişti.

"Tek yön gidiyordu. Geri dönmeyecek..." diye mırıldandı güçsüzce.

“Ha?” Nagare’nin kısık gözleri kocaman açıldı.

Reiji, Hayashida'nın öyle söylemesi yüzünden Todoroki'nin geri dönmeyeceğini kabullenemiyordu. Reiji'nin gözünden Todoroki, yaşama isteğini kaybetmiş biri gibi görünmüyordu.

Ama eğer Hayashida'nın bunca zamandır kafede beklemesinin sebebi buysa, her şey yerli yerine oturmuş gibiydi. Hayashida, Todoroki'nin intihar etmesini engellemeyi amaçlıyordu.

“Ama Todoroki, Komedyen Grand Prix'indeki zaferini bildireceğini ve geri döneceğini söyledi...”

Bunu gerçekten de söylemişti. Todoroki'nin söylediklerinin hepsini hatırlayan Reiji, Todoroki'nin geri dönmeyeceği düşüncesinin, Hayashida'nın beklerken biriktirdiği aşırı endişeden ibaret olduğunu umuyordu. Ancak Hayashida, Reiji'nin sözlerini duyunca derin bir iç çekti.

"Geri dönmeyecek."

"Neden böyle diyorsunuz?" diye sordu Nagare.

Hayashida telefonunu cebinden çıkardı ve aradığını bulduktan sonra telefonu onlara çevirdi.

Ekranda sadece bir satır görünüyordu.

Üzgünüm, gitmem gerekiyor. Lütfen kalan işleri tamamlayın.

Bu, Todoroki'nin Reiji'nin önüne gönderdiği mesaj olmalıydı. Mesajda Todoroki'nin geri dönme niyetinin olmadığı açıkça belirtiliyordu.

“Böyle bir şey nasıl olabilir...?”

Reiji nefesini tuttu ve boş sandalyeye baktı.

Todoroki, Hayashida ve Setsuko aynı okula başvurmuşlardı. Hayashida ve Setsuko başarılı öğrencilerdi, ancak Todoroki öyle değildi. En zeki olmasa da tamamen beceriksiz de değildi. Notları orta-yüksek seviyedeyken, Hayashida ve Setsuko'nun notları her zaman çok yüksek seviyedeydi. Ortaokulda üçü de Hakodate Ulusal Teknoloji Enstitüsü'ne girmek istiyordu. Hakodate şehrindeki tek ulusal teknoloji koleji olduğu için Teknoloji Koleji olarak biliniyordu. Çoğunlukla endüstri ve mühendislik alanlarında beş yıllık programlar sunuyordu, ancak denizcilik çalışmaları beş yıl altı ay süren bir programdı.

Bu, Todoroki ve Hayashida'nın komedyen olmaya karar vermelerinden önceydi. Teknik Kolej nispeten özgür bir ortama sahipti ve mezunlarının iş bulma oranı yüksekti. Hokkaido'daki 486 lise arasında yirmi birinci, Hokkaido'nun on beş devlet teknik lisesi arasında ise birinci sırada yer alan bu okula girmek zor olarak biliniyordu. Öğrencilere gelecek beklentileri hakkında dürüst tavsiyeler verilen, sınıf öğretmenleriyle yaptıkları bire bir görüşmede, üç öğrenciden sadece Todoroki'ye kesin bir dille başarısız olmaya mahkum olduğu söylendi.

Ancak Todoroki kaybetmekten nefret ediyordu ve "Eğer denesem her şeyi başarabilirim" diye ilan etti.

Hayashida, üçünün de aynı okula gidecek olması durumunda, soğukkanlılıkla, "Belki de Gen'in seviyesine uyum sağlamalıyız" diye önerdi.

Ama Setsuko kararlıydı. "Gen, bunu başarabilecek yeteneğe sahipsin!" diyerek cesaretlendirdi.

Bu, her şeyi belirledi. Todoroki, hayatı buna bağlıymış gibi ders çalışmaya başladı. Setsuko ona motivasyon desteği sağlarken, Hayashida da ona nasıl ders çalışacağını öğretti. Sınav gününden önceki bir ay boyunca, her gün yedi saatten fazla yoğun bir şekilde çalıştı.

Teknik Kolej giriş sınavının yapıldığı gün Hakodate'ye yoğun kar yağdı.

Ama Hakodate gibi karla kaplı bir kasaba için bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Sınavlar iptal edilmemişti. Sessizce, kar durgun havayı kaplayarak dünyayı bembeyaz bir örtüyle örttü. Üçü birlikte sınav salonuna geldiler, herkes tamamen hazırdı. Hatta Todoroki bile önceki sınav denemelerinde zar zor geçmeyi başarmıştı.

"Gen, bu çabanla girememen için tanrılar tarafından lanetlenmiş olman gerekir," dedi Setsuko ve ona sınavı geçtiği için bir tılsım hediye etti.

"Merak etmeyin, bolca hazırladım."

Todoroki göğsünü kabarttı. Hayatında hiç böyle ders çalışmamıştı. Belki de ders çalışmaktan zevk bile alabilirim... diye düşünmüştü bir gün. Ama sonunda sınavı geçemedi. Teknik Kolej'e gitme girişiminde başarısız olan tek kişi oydu. Ona çok destek veren diğer ikisini hayal kırıklığına uğrattığı için kendini kötü hissetti, ama pişmanlık duymadı. Elinden gelenin en iyisini yapmıştı ve bu ona bir başarı hissi vermişti. Söylediği hiçbir şey, sınavdan kaldığı gerçeğini değiştiremezdi. Geçtiği için mutlu olması gereken Setsuko ise hayal kırıklığı gözyaşları döküyordu.

"Sanırım tanrılara rüşvet vermeyi unutunca böyle oluyor," diye şaka yaptı Todoroki ve kahkahalarla gülmeye başladı. Ulusal teknik koleje giremeyen Todoroki, tek başına bir devlet lisesine gitti.

O bahar, yeni öğrenci oryantasyon töreni günü, Todoroki gözlerine inanamadı. Setsuko onun sınıfındaydı.

"Sen nesin...?"

Setsuko, Teknik Koleji'ni reddetmiş ve Todoroki ile aynı devlet lisesine gitmeye karar vermişti. Tesadüf eseri, onunla aynı sınıfa denk geldi.

"Sanırım tanrılara iyi bir rüşvet verince böyle oluyor," dedi Setsuko gülerek. "Görünüşe göre sonsuza dek birlikte olacağız, değil mi?"

Evet, sonsuza dek birlikte olacağız...

Beş yıl önce

Tarih 3 Ocak'tı. Kafenin büyük penceresinden görünen manzara tamamen karla kaplıydı. Güneş yeni batmıştı ve gökyüzünün koyu mavisi karda yansıyarak kobalt mavisi bir dünya yaratmıştı. Körfez Bölgesi'ndeki sokak lambaları turuncu renkte parlıyordu. Bu, Hakodate kışının en güzel zamanıydı. Kafenin kapanış saati altıydı ve Yeni Yıl dönemi nedeniyle müşteriler çoktan gitmişti. Kafede sadece Yukari, Setsuko ve yaşlı beyefendi kalmıştı.

Sandalyede birinin belirmesi her zaman son derece ani olurdu. Kafenin ziyaretçilerinin çoğu turist olduğundan, her müşteri kafenin zaman yolculuğu yapan sandalyesinden haberdar değildi. Girişe yakın oturan yaşlı beyefendi aniden buharla kaplandığında ve altından farklı bir kişi çıktığında, şaşkın müşteriler sık sık "Ne oldu?" diye bağırırlardı. Ama Yukari her zaman sakinliğini korurdu.

“Herkes bunu eğlenceli buldu mu?” diye sorar ve etrafındaki tüm müşterilere az önce bir sihir gösterisine tanık olduklarını açıklardı. Hatta bir müşteri alkışlayıp bunu ayrıntılı bir performans olarak nitelendirebilirdi. Ancak, biri numaranın sırrını sorarsa, Yukari hiçbir ayrıntıyı açıklamamaya özen gösterirdi...

O gün de yaşlı beyefendi aniden buharla kaplandı. Bu, Yukari için elbette özel bir şey değildi ve Setsuko da bunu daha önce birçok kez görmüştü. Ancak Setsuko buharın altından kimin çıktığını görünce çığlık attı.

“Gen?”

"Merhaba," diye yanıtladı elini hafifçe kaldırarak.

Todoroki'nin aniden ortaya çıkmasının sebebini anlayamayan Setsuko, yardım için Yukari'ye baktı. Yukari hemen yüz ifadesini değiştirdi ve Todoroki'nin oturduğu sandalyeye doğru yürüdü.

"Sizi görmek ne güzel, General. Ne kadar iyi görünüyorsunuz! Sizi televizyonda izliyordum. Harikasınız, harikasınız!" dedi, elini neşeyle tutarak.

Todoroki doğal olmayan bir şekilde tepki verdi. "Teşekkür ederim."

Ardından, Yukari'nin söylediklerine yapmacık cevaplar verdiği kısa bir konuşma yaşandı. İkisi arasındaki bu diyalog, Setsuko'nun araya girmesine kadar devam etti.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ne?"

“Ne demek istediğimi anlıyorsun. Seni birdenbire böyle görmek ne kadar şaşırtıcı, biliyor musun?” Yanaklarını öfkeyle şişirdi.

"Sanırım öyle, ama size önceden kesin bir şey söyleyemem, değil mi?"

“Pekala, sanırım öyle değil...”

Todoroki'nin söyledikleri doğruydu. Cevap veremeyen kız dudaklarını büzdü.

"Gelecekten mi geldin?" diye sordu Yukari.

"Şey, evet."

“Bir şey mi oldu?”

Bu kısa karşılıklı konuşmadan bile, davranışlarında karanlık ve rahatsız edici bir şey vardı; belki de bunu sadece yakın bir arkadaş fark edebilirdi. Setsuko endişeli bir ifadeyle yüzüne baktı.

Todoroki'nin bakış açısından, ölmüş olması gereken karısı tam önündeydi. Kendini şaşkın ve kafası karışmış hissediyordu, bu da yüzüne düzgünce bakmasını zorlaştırıyordu.

Setsuko...

Dikkatli olmazsa, gözlerinde biriken sıcaklığa yenik düşebilirdi. Gözyaşları onun öldüğünü ele verebilirdi, bu yüzden gözlerinden kaçmalarına izin veremezdi.

“Şey, son zamanlarda kendin hakkında, ‘Çok yaşlanıyorum, çok yaşlanıyorum,’ diyorsun, yani...” diye yalan söyledi Todoroki.

"Benim mi var?"

"Bu konuda çok endişelendin, ben de sana geçmişe gidip gerçekten yaşlanıp yaşlanmadığını kontrol edeceğimi söyledim."

"Buraya özellikle benim için mi geldiniz?"

"Pes etmedin. 'Yaşlandım, yaşlandım,' deyip durdun. Ne yapabilirdim ki?"

“Ha? Gerçekten mi? Şey, özür dilerim sanırım...”

"Hadi ama, özür dilemenin bir anlamı yok, değil mi?"

"Sanırım öyle değil."

“Aman Tanrım!” dedi ve ikisi birlikte güldüler. Setsuko için bu sıradan bir konuşmaydı ama Todoroki için beş yıldır ilk kez onunla birlikte güldüğü

an olmuştu. Yukari onları dikkatle izliyordu.

"Kuyu?"

"Ne?"

“Buraya kontrol etmek için geldiniz, değil mi?”

"Ah, evet."

“Peki, sonuç ne? Demek yaşlanmışım, öyle mi?”

Setsuko öne eğildi. "Daha yakından bak," dedi ve yüzünü onun yüzüne iyice yaklaştırdı.

"Kuyu?"

"Hiç yaşlanmamışsın."

"Doğrusu?"

"Evet."

Todoroki'nin anılarında yaşayan Setsuko, o yılın baharında ölmüştü. Bu yüzden elbette yaşlanmamıştı.

"Evet!" diye bağırdı doğal bir sevinçle.

"Peki, ben kaç yaşındayım?"

"Ha?"

“Kaç yıl sonra yaşlandığımdan endişelenmeye başlayacağım?”

"Beş yıl sonra, beş."

Kollarını kavuşturdu ve mırıldandı.

"Bu durumda kırk üç yaşındasınız demektir, değil mi?"

"Evet."

"Sanırım biraz yaşlanmışsın."

"Sus artık."

“A-ha-ha.”

Bu sefer sadece Setsuko neşeyle güldü.

Bu ona şunu hatırlattı...

Bir gece televizyon programında düzenli bir yer kaptıktan sonra evlenme teklif ettiği günden sadece dokuz gün geçmişti; o gün Noel günüydü.

"Senden böyle romantik bir evlilik teklifi gelmesi çok hoştu," diye takılmıştı.

"Sus artık," demişti yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Gülümseyerek ve sevinçle ona söylemişti.

"Henüz kararsız değilim, ama cevap vermeden önce anneme ve babama evlenme teklif ettiğinizi söylemek istiyorum. Bu yüzden bunu bana bırakın, tamam mı?"

Ardından hemen Hakodate'ye uçak bileti rezervasyonu yaptı.

Todoroki, ancak 4 Ocak'ta Tokyo'ya döndüğünde cevabını aldı. O gün yarındı.

“Setsuko sevgilim...”

Onların etkileşimini uzaktan izleyen Yukari, Setsuko'ya seslendi. O anda Setsuko'nun yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Evet biliyorum."

Todoroki'ye döndü ve bir süre dudağını ısırdı. Sonra güçlü bir nefes verdi.

"Peki, asıl neden geldin?" diye sordu Todoroki'ye hüzünlü bir gülümsemeyle.

Ani soru karşısında gözlerini kırpıştırdı.

"Ne?"

"Numara yapmayı bırak."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

“İyi haberler getirmeye geldiniz, değil mi?”

Kollarını kavuşturdu ve Todoroki'ye küçümseyerek gülümsedi.

"Ha?"

“Ne? Yanılıyor muyum?”

"Şey, hayır. Yanlış değil."

"Peki o zaman, dinleyelim."

Konuşma tarzı tamamen Setsuko'ya aitti. Todoroki'yi çok iyi tanıyordu ve aklından geçen her şeyi anlıyordu. Ve bu her zaman böyle olmuştu. Todoroki onun söylediklerine karşı çıkamazdı.

Yumuşarmış gibi görünerek, "Komedyen Büyük Ödülü..." diye mırıldandı.

"Ne? Gerçekten mi?"

"...kazandık."

“VAYYY ...

Setsuko'nun çığlığı odanın her yerinde yankılandı.

Neyse ki kafede başka müşteri yoktu. Ama olsaydı bile, tepkisi aynı olurdu.

“Şşş...”

“VAYYYY!”

“Şşş...”

“VAYYYY!”

“Şşş!”

Setsuko neşeyle odanın içinde koşuştururken Todoroki sandalyesine yapışmış kalmıştı. Sandalyeden kalkarsa zorla orijinal zamanına geri dönecekti. Bu da yapmak istediği şeyi kesinlikle mahvedecekti. Setsuko koşmaktan yoruldu ve Todoroki'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. Yorgunluktan nefes nefese kalmış bir halde, doğrudan Todoroki'nin yüzüne baktı.

"Ne?"

“Tebrikler.” Setsuko’nun gözleri parıldadı.

"Ah, evet."

"Gerçekten çok sevindim. Mutlu haberler arasında bundan daha güzel bir şey olamaz."

“Şimdi abartıyorsun.”

"Ben ciddiyim..."

"Ah."

"Hı hı."

Todoroki, onun evlenme teklif ettiği zamankinden daha mutlu olduğunu gördü. "Bu iyi bir şey," diye düşündü.

Yani, sonuç olarak onu böylesine mutlu bir halde gördüğüm için hiç pişman değilim.

Todoroki, geçmişe vardığından beri ilk kez gülümsedi.

Şimdi...

"Huzur içinde ölebilirim."

Konuşan kişi Todoroki değil, Setsuko'ydu.

Ha?

Kadının ne dediğini anlamadı. Ama kadının ne demek istediği herkes için anlaşılmaz değildi...

Yukari gözlerinden yaşlar süzülürken, "Setsuko canım..." dedi birden.

"Neden bahsediyorsun?"

"Sanki hiç ölmemişim gibi davranmayı bırakın."

Todoroki yutkundu.

"Ölmeseydim, bana bu haberi vermek için geçmişe dönmenize gerek kalmazdı."

"HAYIR."

“Sorun yok. Yalan söylemeyi bırakabilirsin.”

"BEN..."

"Bakın, hasta olduğumu zaten biliyorum. Çok uzun süre yaşayamayacağım söylendi..."

“Setsuko...”

“Evlenme teklifini aldığında çok mutlu oldum ama ne yapacağımı bilemedim. Annemle babama danışamadım. Durumumu duymak onları çok üzecekti. Bu yüzden Yukari'ye başvurdum...”

Todoroki, buraya geldiği anda ikisinin de dehşete düşmüş ifadelerini hatırladı. Yukari daha sonra Todoroki ile konuşmaya başlamışken, Setsuko bir süre ona sırtını dönmüştü. İşte o zaman öleceğini anladı ve bunu kabullendi.

“Teşekkür ederim. Bana bunu söylemeye geldiğin için çok mutluyum. Dürüst olmak gerekirse, bu tür bir mutluluğu bir daha asla yaşayacağımı hayal etmemiştim. Ağlamana gerek yok,” dedi Setsuko, Todoroki'nin gözlerinden süzülen yaşları sevgiyle silerek.

"Bak, kahve soğuyacak."

Todoroki şiddetle başını salladı.

"Sorun nedir?"

Setsuko ona büyük bir sevgi ve endişeyle bakıyordu.

"Geri dönmeyi planlamıyorum."

“Neden böyle diyorsun? Komedyen Büyük Ödülünü yeni kazandın. Daha çok iş alacaksın. Artık başını öne eğip bu fırsatı değerlendirmenin zamanı geldi. Tokyo'ya gitmenin sebebi şimdiki zaman için değilse neydi?”

“O zamanlar oradaydın...” diye mırıldandı. “O ışıl ışıl yüzünü görme fırsatım oldu.”

Çift, kederlerine yenik düştü, gözyaşları masaya döküldü.

Kırk üç yaşındaki adam omuzları titreyerek ağlamaya başladı.

Birkaç kez pes etmeyi düşünmüştü.

Otuzlu yaşlarının ortalarında, acınası derecede düşük performans ücretlerinden dolayı hayal kırıklığına uğradığı ve sürekli diğer oyuncularla

kavga ettiği bir dönem vardı. Her gün, işi için malzeme yazmaya odaklanıyordu. PORON DORON'dan daha sonra sahneye çıkan genç komedyenler, ondan önce televizyonda yer buldular. Her günü endişe ve stresle geçiyordu.

O günlerin her birinde ona destek olan Setsuko'ydu. Todoroki'nin yüzü asık olduğunda, Setsuko her zaman gülümseyerek onu cesaretlendirirdi. Ve Todoroki yine hatırlardı: "Onu mutlu etmek için çok çalıştım."

Ama Setsuko artık ortada yoktu.

"Bu işe çok emek verdim çünkü sen oradaydın."

İşte şimdi her şey bitti...

"Biliyorum."

Ha?

"Beni gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Her zamanki gibi, dünyanın derdinden uzak, gülümsüyordu.

"Bu yüzden mi ben öldükten sonra bile çalışmaya devam ettin?"

“Komedyen Büyük Ödülünü kazanmak senin hayalindi...”

"Kesinlikle öyleydi."

"Bu yüzden tek odak noktam Komedyen Büyük Ödülü'nü kazanmaktı. Hayatımın tek amacı buydu."

"Ve siz de mücadeleye devam edebilirsiniz, değil mi?"

Todoroki başını salladı.

"Neden?"

"Sen gittikten sonra, yaşayacak bir şey kalmadı artık."

Kontrolsüzce ağlamaya başladı.

Ama Setsuko ona sevgiyle gülümsedi. Adam onun için çok değerliydi.

"Ama ben hâlâ buradayım," diye nazikçe hatırlattı ona.

"Her zaman yanında olacağım," dedi hiç tereddüt etmeden.

“Ölsem bile, beni unutmadığınız sürece, her zaman kalbinizde olacağım. Ben öldükten sonra bile çalışmaya devam etmenizin sebebi, hâlâ kalbinizde olmamdı, değil mi?”

Kalbimde mi?

“Öldükten sonra da devam etmeniz harika olurdu diye düşünüyorum. Bu beni gerçekten mutlu ederdi. Sonuçta, ölü halime mutluluk getirebilecek tek kişi sizsiniz.”

...ölülere mi?

"Seni tüm hayatımla seviyorum, Gen."

BEN...

"Ben gittikten sonra her şeyin bittiğini söylemenize izin vermeyeceğim."

...sen öldüğünde her şeyin bittiğini sanmıştım.

"Yani, bunu benim için yapmaya devam edebilirsiniz, değil mi?"

Todoroki bir çocuk gibi hıçkırarak ağlıyordu.

Her şey ölümle bitmiyor.

Düşününce, hayatının ne kadarını Setsuko'nun isteklerini yerine getirmeye adamıştı?

Yüzde on mu? Belki de sadece yüzde birdi.

Bunu tüm hayatı boyunca yaptığını söyleyemezdi.

Hayatını yarıda bırakmaya niyetliydi.

Setsuko ile birlikte hayatını heba etmeye niyetliydi.

Ona bunu anlatmaya çalışıyordu.

Ve şimdi bunu fark etti.

Eğer merhum eşini mutlu etmek istiyorsa, bu hayatta mücadele etmek zorunda kalacak.

"Hadi bakalım, içmeye başlayın..."

Setsuko kahve fincanını ona doğru itti. Kahve yakında soğuyacaktı.

Todoroki gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırdı ve bardağa uzandı.

“Teklifini yarın kabul edeceğim. Erken ölerek seni yalnız bırakacağımı bildiğim için bunu yapmaktan kaçınıyordum. Ama şimdi söylemek istediğim her şeyi söyledim.”

"Ah..."

Sırtını dikleştirdi ve göğsünü kabarttı.

"Ölene kadar beni mutlu etmek için çalışacaksın, anladın mı?"

"Tamam, yapacağım," diye yanıtladı ve kahveyi tek nefeste içti.

“Öyle yap.” Setsuko’nun gözlerinden yaşlar süzüldü.

Göz hizasındaki her şey çarpıtıldı, dalgalandı ve etrafındaki manzara tavana doğru girdap gibi dönmeye başladı. Todoroki buhara dönüşüp yükselmeye başlarken, Setsuko ona yukarıdan baktı. Bu bir veda zamanıydı.

"Beni sonsuza dek unutmayın."

“Çağların sonu mu?”

"Çünkü sevgim her türlü kin ve nefretten daha derindir."

"Pekala, tamam."

"Beni görmeye geldiğiniz için teşekkür ederim."

“Setsuko...”

Todoroki tavana doğru çekildi.

"Seni seviyorum! Gen!"

Setsuko o kadar yüksek sesle bağırdı ki, sesi tamamen bozuldu.

Ardından kafeye yeniden sessizlik çöktü. Todoroki ortadan kaybolduktan sonra, siyah takım elbiseli yaşlı beyefendi yeniden ortaya çıktı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi kitabını okuyordu.

Setsuko, Todoroki ile ilk tanıştığı günü hatırladı. Bu olay, sınıfların değişmesi sonucu ilkokulda beşinci sınıfa, hiç tanımadığı sınıf arkadaşlarıyla başlamasından kısa bir süre sonra gerçekleşmişti. Birdenbire zorbalığın hedefi haline gelen Setsuko, tüm erkek çocuklar tarafından "Mikroplu Setsuko" olarak çağrılmıştı. Yardım eli uzattığında bile kimse onunla arkadaş olmak istememişti. Hatta bir çocuk, dokunduğu şeyin kirli olduğunu söylemişti. O günler genç Setsuko için çok kötü günlerdi.

Ardından Todoroki, Setsuko'nun sınıfına transfer edildi. İnsanları güldürme konusunda yetenekliydi ve kısa sürede sınıfın popüler çocuklarından biri oldu. Ancak bu, Setsuko'nun zorbalığa uğramasını engellemedi.

Bir çocuk Todoroki'ye, "Ona dokunurken dikkatli ol; mikroplarını kaparsın," dedi.

Setsuko'nun verecek bir cevabı yoktu. Zorbaların çemberi işte böyle büyüyordu. Birini kan kurbanı yaparak bağ kurma süreci gibiydi. Setsuko kaderini kabullenmiş ve bu yeni çocuğun da hizaya geleceğini ummuştu. Eğer onlara karşı gelirse, çemberden dışlanacaktı.

Ama Todoroki farklıydı.

“Ah, umurumda değil. Böyle sevimli bir mikrop kaparsam, çirkinliğimden kurtulabilirim.” Bu esprisi anında kahkahalara neden oldu. Bu, diğer çocukların Setsuko'ya zorbalık yapmasını engellemedi, ancak onun dünyası büyük ölçüde değişti. Setsuko'ya karşı sevgi besleyen sadece Todoroki'ydi. Biri “Onun mikroplarını kaptım” diye bağırıp sonra da başkasına atmaya kalksa, Todoroki “Bana ver! Ben alırım!” diye bağırarak

herkesi güldürürdü. Setsuko, mikroplar veya başka şeyler hakkında konuşarak onunla alay edenlere aldırış etmeyi bıraktı, çünkü Todoroki'nin ona yardım etmek için orada olacağını biliyordu. Setsuko'nun ondan hoşlanmaya başlaması uzun sürmedi.

O sıralarda, duydukları bir söylenti üzerine bu kafeyi ziyaret etmeye karar verdiler. Orada farklı bir sınıfta olan Hayashida ile tanıştılar.

Bu, Setsuko'nun en kıymetli anılarından biriydi.

"Yukari," diye seslendi arkasındaki Yukari'ye.

"Hmm?"

"O zaman iyi iş çıkardım, değil mi?" diye sordu omuzları titreyerek. "Ben..."

"Kendinizi iyi tuttunuz. Harika bir iş çıkardınız, değil mi?"

"Hı hı."

Işıklandırılmış sonbahar yaprakları tıpkı bir ateşin alevlerine benziyordu. Hayashida'nın Todoroki'nin geri dönmeyeceğini söylemesinin ardından Reiji'nin yüzü bembeyaz oldu.

"Üzgünüm, Todoroki'nin geçmişe tek yönlü bir yolculuk yapmayı planladığını hiç tahmin etmemiştim."

Reiji bunun bir özürle çözülebilecek türden bir sorun olmadığını biliyordu, ama sunabileceği tek şey özür dilemekti.

"Hayır, benim de hatam var, düzgün açıklamalıydım."

Reiji'nin yüzündeki solgunluk, durumu çok ağır atlattığını açıkça gösteriyordu. Hayashida da daha açık sözlü olmamasından pişmanlık duyuyordu. Her halükarda, suçlama zamanı değildi. Sachi endişeyle Reiji'nin yüzüne baktı.

Atmosfer işte bu kadar ağırdı.

Kazu, Reiji'ye nazikçe, "Sorun olmayacak," dedi. Ardından düşüncelerini açıkladı.

“Bugün erken saatlerdeki konuşmayı duyduğumda, Hayashida'nın Todoroki'nin geçmişe dönmesini engellemek için geldiğini anladım. Ayrıca Todoroki'nin de geçmişten dönme niyetinde olmadığını fark ettim.”

Kazu'nun Todoroki'nin geri dönmek istemeyeceğini tahmin ettiğini söylemesi üzerine Reiji, "Ha?" diye haykırdı.

Hayashida, inanmaz bir şekilde öfkeyle, "Öyleyse neden gitmesine izin verdin?" diye sordu.

Ancak Kazu sakindi ve soğukkanlı bir ifadeyle onun bakışlarına karşılık verdi.

“Şey, size bir şey sormak istiyorum,” diye başladı. “Sanırım karısı Setsuko da kuralları biliyordu, değil mi?”

"Evet elbette..."

"Setsuko, sevdiği birinin koltuğa oturup kahvenin soğumasını beklemesine izin verecek biri olamazdı herhalde, değil mi?"

“Şey, o...”

Hayashida, Setsuko'nun kesinlikle sessizce izleyip Todoroki'nin böyle bir şey yapmasına izin vermeyeceğini biliyordu. Ama Todoroki beklenmedik bir şey yapabilirdi. Ya umutsuz önlemler alıp, örneğin kahveyi kasten dökerse ne olurdu?

"Ancak..."

“Sorun yok. Bakın...”

Kazu konuşurken gözlerini sandalyeye dikti. Aniden bir buhar bulutu yükseldi. Bir kavanoz suya düşen boya damlası gibi sandalyenin üzerinde dağıldı, insan figürüne dönüştü ve Todoroki'ye evrildi.

"Gen, dostum!" diye seslendi Hayashida.

Todoroki cevap vermek yerine, omuzları titreyerek mırıldandı: "Ahmak, sesin çok yüksek!"

Kısa süre sonra yaşlı beyefendi tuvaletten döndü ve Todoroki'nin yanına geldi. "Affedersiniz, sanırım o benim koltuğum," diye kibarca belirtti.

“Özür dilerim...” Todoroki burnunu temizlemek için derin bir nefes aldı ve aceleyle sandalyeden kalktı. Yaşlı beyefendi memnun bir şekilde gülümsedi ve hiç ses çıkarmadan masa ile sandalye arasına oturdu.

"General!" diye tekrar seslendi Hayashida.

"Sonunda geri döndüm," dedi Todoroki, sesi biraz utanmış bir şekilde.

"Evet," diye yanıtladı Hayashida.

"O gitti diye her şeyin bittiğini söylememe izin vermedi."

Adını söylemesine gerek yoktu, ama kimden bahsettiği açıktı.

"Öyle mi?" Hayashida'nın yanakları gevşedi.

"Aferin Setsuko," diye düşünüyor olabilir.

Todoroki gözlerini Hayashida'dan kaçırdı.

"Neyse, daha önce gönderdiğim mesajı silebilirsiniz," dedi çekingen bir şekilde.

"Çok dengesizsin."

"Evet, özür dilerim."

Ardından her iki adam da böyle bir kargaşaya neden oldukları için kafe çalışanlarının hepsinden özür diledi.

"Yukari döndüğünde ona selamlarımızı iletin lütfen," dediler ve kafeden ayrıldılar.

Dünya yakında PORON DORON'un yeniden aktif olduğunu görecek gibi görünüyor.

Kazu, hiçbir şey olmamış gibi davranarak, gece için ortalığı toplama işini Reiji ve Nagare'ye bıraktı ve Sachi ile birlikte akşam yemeği hazırlamak için aşağı kata indi.

Reiji'nin ten rengi normal, sağlıklı haline geri dönmüştü.

"Kazu her zaman doğruyu görüyor gibi," diye iç geçirdi Reiji, az önce yaşanan olayları hatırlayarak.

Yaz sonundaki fotoğraf olayıyla birlikte, geçmişe dönen Yayoi'nin duygularını çözmüştü. Kazu'nun kafede geçirdiği birkaç ay boyunca, Reiji onun algılama yeteneğinden çok etkilenmişti.

Bu sırada Nagare derin düşüncelere dalmış görünüyordu. Reiji, onun elindeki işte ilerleme kaydetmediğini fark etti ve bu durum ona biraz garip geldi. "Ne oluyor?" diye sordu.

Nagare, oldukça ciddi bir ifadeyle Reiji'ye döndü. "Bunu çok düşündüm..." diye mırıldandı, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

"Neyi düşündün?" Reiji başını yana eğdi.

“Onu görmeyi hiç istemeyeceğimi düşünmemin sebebi...” Reiji’nin sorusundan doğan o akşamki konuşmaya atıfta bulunuyordu. Reiji ona, “On dört yıl sonra onu görme şansın oldu. Onunla görüşmeyi özlemedin mi?” diye sormuştu.

Reiji başlangıçta sormuş olsa da, konuşma bittiği için konuyu bir kenara bırakmıştı. Ancak Nagare, soruyu cevaplayamadığı için sürekli olarak üzerinde düşünmeye devam etmişti.

"Bu, Todoroki'nin az önce söylediği gibi."

"Ha? Ne dedi o?"

Nagare kendi kendine, "Onun gitmesiyle her şeyin bittiğine dair bir şey söylemesine izin vermezdi," diye mırıldandı.

“Ah, evet, doğru.”

"Ben de öyle düşünüyorum," diye mırıldandı. "Ölümün son olduğunu hiç düşünmedim."

Sözlerini düşündü ve sonra devam etti. "O her zaman içimde. İkimizin de içinde yaşıyor..." "İkimiz" derken elbette kendisini ve kızı Miki'yi kastediyordu.

GONG, GONG, GONG, GONG...

Tam zamanında, saat altıyı gösterdi. Zil sesleri, Nagare'nin sözlerine nasıl cevap vereceğini bilemeyen Reiji'nin duygularını adeta yansıtıyormuş gibiydi.

Çan sesleri sustuktan sonra Nagare, gözlerini her zamankinden daha sıkı kapatarak, "Şimdi bunu söylediğim için utanıyorum," dedi.

"Evet," diye yanıtladı Reiji.

"Sanki hiç söylememişim gibi davranın."

"Tamam aşkım."

Hem Nagare hem de Reiji temizliğe devam ettiler. Alev gibi sonbahar yaprakları, sanki onları işlerinde teşvik edercesine hışırdıyordu.

OceanofPDF.com

iii
Kız Kardeş

Ben yokken kafeye göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim.

Yukari Tokita'nın Amerika'ya gitmeden önce Nagare Tokita'ya bıraktığı mektupta böyle yazıyordu. Kafeyi ziyaret eden bir çocuğun babasını bulmaya gitmişti. İnsanlara karşı duyduğu ilgi ve şefkat nedeniyle, başkalarındaki sıkıntı belirtilerini görmezden gelememişti.

Birkaç yıl önce, Hakodate'de tatilde olan Okinawalı bir kadın tesadüfen kafeye rastladı ve geçmişe dönebileceğini öğrendi. Yukari'ye, aniden okul değiştiren yakın bir çocukluk arkadaşıyla buluşmak için zamanda geriye gitmek istediğini söyledi. Yukari nedenini sorduğunda, kadın arkadaşı ayrılmadan hemen önce kavga ettiklerini ve arkadaşına karşı bu kadar kırıcı davrandığı için uzun zamandır pişman olduğunu açıkladı.

Ne yazık ki, kafenin kurallarını, özellikle de kafeyi daha önce hiç ziyaret etmemiş biriyle tanışmanın imkansız olduğunu henüz öğrenmemişti. Dahası, sandalyeden kalkamayacaktı ve geçmişe dönüş süresi kahvenin soğumasıyla sınırlıydı. Kuralları duyunca kadın umutsuzca omuzlarını düşürdü. Pişmanlığının ona yıllarca acı çektirdiği açıktı.

Bu tür konuşmalar Yukari'nin zayıf noktasıydı. Kadının iletişim bilgilerini istedi; daha sonra Okinawa'ya birkaç kez gitti ve çeşitli ağları kullanarak kadının yakın arkadaşını aramaya başladı.

Yukari'nin stratejisi, sosyal ağ hizmetleri (SNS) üzerinden yardım aramaktı. Kendisi SNS hakkında pek bir şey bilmiyordu, ancak Tokyo'daki Café Funiculi Funicula aracılığıyla, dünyaca ünlü bir oyun şirketinde çalışan Goro Katada ve bir zamanlar geçmişe dönmüş olan eski sistem mühendisi Fumiko Katada (evlilik öncesi soyadı Kiyokawa) ile tanışıyordu. Yukari, metodolojiye dair bazı fikirler de dahil olmak üzere, onların iş birliğini aradı.

Bir fikir, kayıp arkadaşı bulmak için tamamı kadınlardan oluşan YouTuber ekibi Humble Divulgers ile iş birliği yapmaktı. Humble Divulgers kabul etti ve bir milyondan fazla kişiden oluşan geniş izleyici kitlesi aracılığıyla videolarında bir çağrı yaptılar. Bu gerçekten işe yaradı;

arkadaş Hiroşima'da bulundu ve ikili on yılı aşkın bir süre sonra yeniden bir araya geldi.

Görünüşe göre arkadaşı da, ailevi nedenlerle aniden taşınmak zorunda kalmadan önce aralarında yaşanan kavgadan uzun zamandır pişmanlık duyuyordu. Ancak hiçbir şey söylemeden aniden ayrıldığı için, aralarında kırgınlık olacağını düşünmüş ve bu da onunla tekrar iletişime geçmeyi düşündüğünde hep onu durdurmuştu.

İnsanların gerçek duyguları her zaman göz önünde olmaz. Karşıdaki kişi hiçbir şey düşünmüyor olabilir, ancak karşıdakinin ne hissettiğini sormadan varsayma eğilimi vardır. Yukari ise, tam tersine, olan biteni kendi gözleriyle görmek için müdahale etmeye istekli, "yap ve gör" tipinde bir insandı.

Karşıdaki kişi ona karışmaması konusunda uyarıda bulunsa bile, bunu karışmaması gerektiği şeklinde yorumlamazdı. Olağanüstü bir azmi vardı. Genel olarak, ancak üç farklı durumda kendisine söylenildikten sonra geri adım atardı. Müdahalesinin istenmediğini anlaması bu kadar uzun sürdü.

Amerikalı çocuk da bir istisna değildi. Ancak bu sefer, Okinawa'daki arayışında farklı bir yaklaşım benimsedi. Çocuğun kayıp babasını, en son görüldüğü yeri takip ederek bulmaya karar verdi. Dolayısıyla, bu "bir süre"nin ne kadar uzun olduğu Yukari için bile bilinmiyordu.

Kafeye Yukari'den bir kartpostal daha gelmişti.

Dönüşüm biraz zaman alacak.

"Hepsi bu kadar mı?" diye alay etti Doktor Saki Muraoka, Nagare'nin elindeki kartpostala bakarken. Hastanedeki vardiyası bitince sivil kıyafetlerini giymişti.

"Evet," diye yanıtladı Nagare tarafsız bir şekilde.

"Bir bakıma şaşırtıcı değil, ama buna ne diyebilirsiniz ki?"

Yukari'nin sorumsuzluğuna en çok şaşıran kişi, akrabası olmayan Saki'ydi.

"Bu tam bir Yukari tarzı," diye belirtti Reiji Ono kayıtsızca.

Aslında Reiji, kafede geçirdiği uzun süre boyunca Yukari'nin umursamaz ve tasasız davranışlarına Nagare'den daha çok şahit olmuştu ve sanki bu tür şeylere oldukça alışkınmış gibi konuşuyordu.

Akşam saat beşti. Sadece Saki, bir çift ve Reiko Nunokawa oradaydı. Reiko, kız kardeşinin yoğun tatil sezonunda kafede çalışması nedeniyle düzenli olarak gelmeye başlayan bir müşteriydi.

"Dr. Muraoka..." diye seslendi Reiji kısık bir sesle.

"Ne?"

“Reiko’yu bugün buraya getirmeye neden karar verdiniz?”

"Anlam?"

“Sonuçta, Yukika...”

Reiji cümlesini yarıda kesti. Reiko'nun kız kardeşi Yukika'ya dört ay önce ömrünün kısa olduğu söylenmişti ve sonra o da ölmüştü. Hastalığın kimsenin duymadığı, anlaşılması güç bir adı vardı ve nedeni bilinmiyordu. Bu hastalık vakaları Japonya'da nadir görüldüğü için, yerleşik bir tedavi bulunamamıştı.

Reiko, yaşadığı şoktan dolayı uyuyamıyordu ve zaman zaman, sanki onun ölümünü inkar ediyormuş gibi, Yukika'yı aramak için kafeye geliyordu. Reiji, Reiko'yu iş yerinde birkaç kez bu halde görmüştü.

Yukika hayattayken iki kız kardeş çok yakındı. Onları birlikte gördüğünde her zaman gülümsüyor ve neşeli oluyorlardı. Ama Reiko'nun yüzünde şimdi böyle bir neşenin izi bile yoktu. Reiji, Reiko'yu bu halde kafeye getirmenin ona nasıl bir fayda sağlayabileceğini anlayamıyordu. İşini yaparken Reiko'yu her gördüğünde, son derece rahatsız hissediyordu. Onu böyle görmek işte bu kadar acı vericiydi.

Saki kısaca, "Bugün farklı," dedi ve konuşmayı sonlandırdı.

Pencerenin dışında hava kararmaya başlamıştı. Işıklandırılmış sonbahar yaprakları parlak kırmızı renkte parlıyordu. Saki'nin yanındaki tezgah taburesinde, Sachi Tokita, Yüz Soru adlı kitabı tutarak oturuyordu. Sachi kitaba gerçekten çok düşkündü ve her fırsatta sorular soruyordu. Nagare ve Saki, Yukari'nin gönderdiği kartpostal hakkında konuşmaya başlayınca bir an için sözü kesildi.

DA-DING-DONG

"İyi akşamlar." Bu Nanako Matsubara'ydı.

"Bu Nanako!"

Sachi'nin gözleri parladı. Sorularını sorabileceği bir kişi daha bulduğu için çok mutluydu.

"Merhaba, hoş geldiniz," diye selamladı Nagare.

“İyi akşamlar, Sachi,” dedi Nanako, yanındaki tezgah taburesine otururken. Sachi şimdi Saki ve Nanako arasında kalmıştı.

"Dondurmalı soda lütfen," diye rica etti Nanako.

"Pekala," dedi Nagare mutfağa doğru giderken.

Nanako, Reiji'nin çocukluk arkadaşıydı ve Hakodate Üniversitesi öğrencisiydi. Reiji de Hakodate Üniversitesi'nde okuyordu, ancak son zamanlarda dersleri aksatıp neredeyse her gün kafede çalışıyordu. Tokyo'ya gidip komedyen olmak isteyen Reiji, büyük şehre taşınmak için para biriktirmeye odaklanmıştı.

Ders bittikten sonra Nanako genellikle üyesi olduğu üniversitenin üflemeli çalgılar müzik kulübüne uğrar, ardından eve giderken kafeye uğrardı.

Reiji, Nanako'yu inceledi. "Hım." Onu izlerken kaşlarının arasında kırışıklıklar oluştu.

"Bir sorun mu var?" Davranışından şaşkına dönmüş bir şekilde gözlerini kaçırdı.

“Emin değilim...” Ona daha da dikkatlice baktı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sende farklı bir şey var." Tam olarak ne olduğunu anlayamadı. "Nedir o?" diye düşündü.

"Ne saçmalıyorsun?" diye karşılık verdi.

Reiji kafası karışmıştı. Kalbinden bir ses, Nanako'da normalde görmediği bir şey olduğunu söylüyordu.

Ancak onun bir insan olarak açıkça ayırt edemediği şeyi Saki apaçık görebiliyordu.

"Bu onun rujundan," dedi.

Yedi yaşındaki Sachi bile ona bunu söyleyebilirdi. "Nanako normalde soluk leylak rengi giyer, ama bu gece daha parlak bir renk," diye belirtti.

"Ahhh..." dedi Reiji durumu fark edince.

Saki, Nanako'ya "Yeni bir renk mi?" diye sordu.

"Şey, belki."

Nanako'nun normalde makyaj yapmadığı söylenemezdi, ancak yeni ruj rengi görünümünü önemli ölçüde değiştirmişti.

“Bir şeylerin ters gittiğini düşündüm. Ruj mu yani? İlginç...”

Reiji, sorunun kaynağının ruj olduğunu tespit ettikten sonra, dikkatini tekrar tezgahın arkasındaki işine çevirdi.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Saki.

“Teşekkür ederim.” Nanako, Saki'nin iltifatı karşısında istemsizce gülümsedi.

"Beğendiğin yeni bir çocuk var mı?" Reiji tezgahın arkasından öne eğilerek sordu.

"Öyle mi? Bu mu sizin için önemli?"

"Kimle çıktığın umurumda değil, sadece merak ediyorum."

"Umurunda değil ama yine de bilmek istiyorsun? Bunun anlamı ne?"

"Bu, nasıl bir erkekle çıkacağınıza sizin karar vereceğiniz anlamına geliyor."

Nanako başını yana eğerek Reiji'nin mantığını anlamaya çalıştı. "Merak ediyorsan, bu umursadığın anlamına gelmez mi?" diye sordu.

"Hayır, elbette ki hayır."

"Aralarındaki farklar neler?"

“Tamamen farklılar. Kiminle çıkacağınıza siz karar verirsiniz. Ben sadece randevunuzun nasıl bir kişiliğe sahip olacağıyla ilgileniyorum.”

"Başka bir deyişle, gerçekten önemsiyorsunuz."

"Hayır, bir şeye önem vermekle bir şeye merak duymak arasında ince bir fark var."

"Anlayamayacağım kadar incelikli."

"Pekala, zorunda değilsin."

Konuşmaları onları hiçbir yere götürmüyordu.

Sachi, ikilinin karşılıklı atışmaları sırasında boş boş baktı.

“Şu anda hangi soruya kadar geldiniz?”

Nanako, Sachi'nin elinde Yüz Soru kitabını tuttuğunu fark etmiş ve hemen konunun yönünü değiştirmişti.

“Seksen altıncı soru,” diye yanıtladı Sachi neşeyle. Bu, tek başına okuyabileceği türden bir kitap değildi. Başkalarına soru sorup cevaplarını dinlediğinde daha çok eğlendiğini fark etmişti. Bu tür fırsatlar her gün karşısına çıkmıyordu ve günde sadece iki veya üç soruya cevap verebiliyordu, bu yüzden ilk sorusunu sormasının üzerinden yaklaşık iki ay geçmişti.

"Ah, neredeyse sona geldiniz."

"Evet, geriye pek fazla soru kalmadı."

"Öyleyse soru soralım mı?"

"Evet, hadi başlayalım!"

Günde üç normal kitap okuyan Sachi için, Nanako ve diğerleriyle birlikte bir kitabı yavaş yavaş okuma süreci eşsiz bir keyif deneyimiydi.

Reiji ikisine yan gözle baktı, dudaklarını büzdü ve Nanako'nun siparişini tutan Nagare'nin yanından geçerek mutfağa yöneldi.

"Buyurun, beklettiğim için özür dilerim," dedi Nagare, Nanako'nun önüne bir dondurmalı soda koyarken.

Nagare, canlı zümrüt yeşili bir sodanın üzerine, taze krema, yumurta ve kamış şekerinden kendi yaptığı özel bir dondurma topunu koymuştu.

"Teşekkür ederim!"

Nanako pipeti eline alırken gözleri parıldadı. Nagare'nin meşhur dondurmalı sodası onun da favorisi olmuştu.

Yarın Dünya Son Bulursa Ne Olur? Yüz Soru.

Nanako dondurmalı sodasının tadını çıkarırken, Sachi soruyu yüksek sesle okumaya başladı.

Seksen yedinci soru.

"Henüz on yaşına yeni girmiş bir çocuğunuz var."

Saki kaşlarını çatıp, "Yine zor bir soru gibi görünüyor," diye belirtti.

"On yaşında mı?"

Bu Nanako'ydu. Sachi onaylamak için hafifçe başını salladı.

"Bu, sınırda bir yaş sayılır."

Nanako'nun "sınırda" derken kastettiği, çocuğun hâlâ çok çocuk olduğu ama artık yetişkinlerin ne dediğini anlayabilecek yaşa geldiği bir dönemdi. On yaşında bir çocuk teknoloji konusunda uzmandır, bu yüzden artık olayları yarım yamalak açıklamak mümkün değildir. "Tamam," dedi Nanako, Sachi'nin soruyu devam ettirmesini işaret ederek.

“Dünya yarın sona erse, ne yapardınız?”

1. Bu konuda sessiz kalın çünkü doğru düzgün anlayamazlar.

2. Doğruyu söyleyin, çünkü sessiz kalırsanız kendinizi suçlu hissedeceksiniz.

Nanako sorunun tamamını duyduktan hemen sonra tereddüt etmeden şu cevabı verdi: “‘Bir.’”

"Onlara söylemeyecek misin?" diye sordu Saki.

"On yaşındalar, değil mi? Hayır, söylemezdim. Onlara söylemek sadece onları korkutur, ki bu da anlamsız olur."

"Pekala."

"Onlara söyler misiniz, Doktor Saki?"

"Aman Tanrım, çocuk daha on yaşında, değil mi?"

Saki tavana baktı ve bir süre düşündü, kendi kendine mırıldandı, "Bir şey söyler miydim...? Muhtemelen söylemezdim."

"Hiçbir şey söylemezsin, değil mi?"

“Peki Nanako, on yaşında olsaydın, sana söylenmesini ister miydin?”

"Ben?"

“Bunu bilmek ister miydiniz? Yoksa istemez miydiniz?”

"Görelim."

Bu sefer Nanako gözlerini tavana dikti.

Sachi'nin gözleri, ikisi arasındaki konuşmaya kilitlenmiş bir şekilde parıldıyordu.

“Belki de bilmek isterdim.”

"Öyleyse ikiyüzlülük yapmıyor musunuz?"

“Benim başıma gelseydi bilmek isterdim. Ama kendi çocuğum olsaydı, ona söylemek istemezdim.”

"Neden?"

"Üzgün olsam sorun olmazdı ama sanırım kendi çocuğumun üzülmesini istemezdim."

“Anlıyorum,” diye yanıtladı Saki anlayışlı bir şekilde başını sallayarak. Nanako’nun düşüncesinde kesinlikle bir çelişki vardı, ancak “olan oldu” mantığı ikna ediciydi.

"Peki ya sen, Nagare Amca?"

"Şey, sanırım belki 'iki'?"

"Neden?"

"Ayrıca, suçluluk duygusu hissetmenin yanı sıra, bunu gizleyemezdim de."

Bu yanıt üzerine Nanako, "Tahmin edebiliyorum. Tam bir yalancı olurdun herhalde," diye karşılık verdi.

Saki sözlerine şöyle devam etti: "Herkes 'Ne saklıyorsun?' diye sorardı ve Nagare hemen her şeyi anlatırdı."

"Mantıklı geliyor," diye onayladı Nagare başını kaşıyarak.

Pencere kenarında oturan Reiko, konuşan herkesi boş boş izliyordu.

GONG

Duvar saatinin sarkaçlı çanı, saatin beş buçuk olduğunu haber vermek için çaldı. Çift, belki de çanın etkisiyle, sandalyelerinden kalktı ve Reiji kasaya doğru ilerledi. Yaklaşan ayak sesleri duyuldu ve Kazu Tokita göründü.

“Sachi,” diye seslendi Kazu.

"Ne?"

“Yemek hazır.”

"Tamam aşkım."

Sachi, Yüz Soru adlı kitabını hızla kapattı.

"Tamam, bunu başka bir zaman devam ettirelim," dedi Nanako.

“Evet,” diye yanıtladı Sachi ve kitabı tezgâhın üzerine bırakıp aşağıya indi. Kazu, Nagare’nin gözlerine baktı ve Reiko’yu işaret ederek, “Lütfen bundan sonra olacaklarla ilgilen,” der gibi bir ifade takındı. Ardından Sachi’nin peşinden merdivenlerden aşağı indi.

DA-DING-DONG

Çift hesabı ödeyip kafeden ayrıldı.

Nanako ve Saki dışında geriye kalan tek müşteri Reiko'ydu.

“Ah, neredeyse unutuyordum,” dedi Reiji aniden. “Saki, bir sonraki seçmeler için yeni bir metin yazdım. Bir göz atıp ne düşündüğünü söyleyebilir misin?”

Reiji, zaman zaman yakın arkadaş olduğu müdavimlerine bunu sorardı. Hayali, büyük eğlence ajanslarından birinde seçmelere katılmak ve komedyen olarak kariyerine başlamaktı.

Birkaç gün önce, televizyonda düzenli olarak görünen PORON DORON komedi ikilisinin üyeleri Todoroki ve Hayashida'nın aslen Hakodate'li olduklarını ve bir zamanlar bu kafenin müdavimleri olduklarını öğrenince birdenbire motivasyonu arttı.

Saki, onun aşırı hevesli hayaline dürüstçe karşılık verdi: "Komik değilsin." Sözlerine şöyle devam etti: "Şakaların berbat, zamanlaman korkunç. Yani, ne zaman gülmem gerektiğini anlamak zor. Komedi kariyerine devam ederek büyük bir hata yapıyorsun. Gerçekten bırakmalısın."

Söylenmesi çok kötü bir şeydi.

“Sa-Saki, bu biraz fazla sert değil mi sence?” dedi Nagare. Muhtemelen Reiji'nin duygularını incitmekten bahsedecekti. Ancak Reiji, bundan tamamen memnun görünüyordu.

"Hayır, bu kesinlikle doğru değil!" diye itiraz etti, hiç de hayal kırıklığına uğramamış bir şekilde, kısa ve öz bir gülümsemeyle. O, kim ne derse desin, sıkıca inanmaya devam ettiği bir hayali olan genç bir adamdı.

"Bakın, bunu iyi niyetimden söylüyorum. Bir gün her şeyi geri almak isteyeceksiniz, peki o zaman ne olacak? Pişmanlık duymak için çok geç olacak."

“Asla öyle olmayacak çünkü asla pişman olmayacağım.”

Saki iç çekti. Sanki ördeğin sırtından su akıp gidiyor ya da kurbağanın yüzünden idrar akıp gidiyor gibiydi!

"İstersen benim üzerimde deneyebilirsin?" diye önerdi Nanako.

"Hayır, öyle düşünmüyorum."

"Neden?"

"Sizin görüşleriniz hiçbir işe yaramıyor."

Reiji, aralarındaki arkadaşlık nedeniyle Nanako'nun kendisine karşı çok yumuşak davranacağından korkuyordu.

"Peki, benim görüşlerimi de dikkate alsanız nasıl olur?" diye araya girdi Saki.

Reiji dinliyor gibi görünmüyordu.

"Pekala!" dedi derin bir nefes alarak ve umursamaz bir tavırla mutfağa, dolabına doğru yürüdü.

"Reiji?" Nagare mutfağa baktı.

Nanako ve Nagare şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Bir süre sonra Reiji, şaka defteri ve büyük bir çantayla geri döndü.

“Nagare, geri kalanını sen halleder misin?”

"Hı? Ha, tamam, sanırım öyle."

Yılın bu zamanında kafe saat altıda kapanırdı. Saat beş buçuk zili çalmıştı, bu da son siparişlerin bittiği anlamına geliyordu. Geri kalan kısım ise kapanışı işaret ediyordu.

Meraklı Nanako, Reiji'ye "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Reiji'nin o kadar acil bir işi vardı ki, vardiyasının ortasında ayrılıyordu.

"Yakında bir gerilla sokak performansı sergileyeceğim."

“Bu saatte mi? Dışarısı tamamen karanlık olacak.”

"Kanemori Salonu'nun yakınlarında Lucky Pierrot adlı hamburger restoranı var ve orada hâlâ turistlerin dolaştığına eminim!"

Kanemori Salonu, turistik Körfez Bölgesi'nin tam ortasında, kıyı şeridini çevreleyen kırmızı tuğlalı depoların bir ucunda yer alıyordu. Konserler, tiyatro oyunları ve çeşitli etkinlikler için kullanılıyordu. Salonun etrafını tuğladan yapılmış alışveriş merkezleri ve restoranlar çevreliyordu ve Reiji'nin dediği gibi, günün o saatinde bile Kanemori Salonu'nun dışındaki cadde, iyi aydınlatılmış bir yaya geçidiydi.

Ancak hava oldukça kötü görünüyordu. Biraz önce uzaktan gök gürlemesi duyulmuştu. Ama bu anda ne kadar yağmur, ne rüzgar, ne de şimşek olursa olsun Reiji'yi caydıracak bir şey yoktu.

Görüşürüz arkadaşlar!

Huzursuzluğuna engel olamayan Reiji, aniden kafeden ayrıldı.

DA-DING-DONG

“Reiji!”

Çok geç.

"O gitti."

Saki yanağını eline yasladı ve gülümsedi. Genç olmanın mutluluğu işte!

Nanako, Reiji'nin görevini bu şekilde terk etmesinden dolayı özür dilemek için başını Nagare'ye eğerek, "Reiji için üzgünüm," dedi.

“Ah, sorun değil. Hiç problem değil. Düşününce, bugün...” Nagare gülümsedi ve Reiko'ya kısa bir bakış attıktan sonra Saki ile göz göze geldi. Saatine baktı.

"Evet, bugün," diye mırıldandı.

Nanako, girişteki hâlâ sallanıp duran kapıya baktı.

"Onun herkesten daha iyi olduğu tek şey, bir hayalinden asla vazgeçmemesi," dedi derin bir iç çekerek.

Nanako'nun kapıya doğru baktığını gören Saki, "Ama sen onu olduğu gibi seviyorsun," diye düşündü. Düşüncesini sesli dile getirmemek için dilini ısırarak Nanako'ya gülümsedi.

"Nedir?"

“Ah, bir şey değil...” dedi Saki, Sachi'nin bıraktığı yerden Yüz Soru kitabını alırken. Kitaba devam etme niyeti yoktu; sadece aptalca bir şey söylemesini engellemek için bir oyalama aracına ihtiyacı vardı.

Tam Nanako ve Saki arasında garip bir sessizlik oluşmaya başladığı sırada...

"Ne kadar lütfen?" diye sordu Reiko aniden ayağa kalkarak.

"Ne? Şey, tamam, eee..."

Nagare'nin oldukça gergin olduğu açıkça görülüyordu.

Kafe yakında kapanacaktı. Reiko'nun ayrılmayı düşünmesi oldukça doğaldı. Ancak nedense Nagare telaşlı ve panik içindeydi.

"Bir bardak daha doldursak nasıl olur?" diye önerdi, diğer bazı önerileri de bir kenara ekleyerek.

"Hayır, teşekkürler. Şimdi ödeyeceğim..." diye yanıtladı Reiko sessizce, hesabı kaldırarak.

“Ha? Ama daha yeni geldiniz,” diye ekledi, tuhaf yorumlarına devam ederek. Reiko, Saki ile birlikte bugün yaklaşık bir saat önce kafeye gelmişti. Gelir gelmez sipariş ettiği çayı bitirmişti ve şimdi onu durdurmak için hiçbir sebebi yoktu.

Ancak Reiko sadece ayrılmayı düşünmekle yetinmiyordu. Sessizce kapıya doğru bakıyordu.

"Yukika gelmiyor, bu yüzden..." diye mırıldandı sesi giderek kısılırcasına.

“Ama...”

Alnından ter damlaları süzülen Nagare, kendi sözlü yetersizliklerinden dolayı açıkça sinirliydi. Saki ona yardım etmek için devreye girdi.

“Yukika’yı mı bekliyordun?” Reiko’nun sözlerine karşı çıkmadı. Sesi nazik ve yatıştırıcıydı.

"Evet," diye yanıtladı Reiko orada dururken.

"Bir dahaki görüşmemizde beni erkek arkadaşıyla tanıştıracağına söz verdi."

"Ah, eminim bunu dört gözle bekliyorsunuzdur."

“Ama sanırım günleri birbirine karıştırdım...”

Reiko'nun yüz ifadesi karardı.

Günler birbirine karışmamıştı. Reiko'nun kız kardeşi Yukika üç ay önce ölmüştü. Reiko, bir daha asla kafenin kapısından içeri girmeyecek olan kız kardeşini sonsuza dek beklemeye başlamıştı.

Bu sadece bugüne özgü bir şey değildi. Bir süredir devam ediyordu. Reiko zaman zaman kafeye gelip aynı şeyi söylüyordu. Saki elbette Yukika'nın öldüğünü biliyordu. Hatta hastanede kaldığı süre boyunca Yukika'nın ruh sağlığıyla da ilgilenmişti.

Ancak Saki, Reiko'yu bu konuda bilgilendirmeye niyetli değildi.

“Biraz daha beklesenize? Belki de erkek arkadaşıyla buluşmasına geç kalmıştır.”

Reiko'nun şimdiye kadar kasvetli olan gözlerinde hafif bir parıltı belirdi.

"Sonuçta, hiçbir yere gitmek zorunda değilsiniz, değil mi?"

"Şey, hayır, sanırım değil."

“İşte buyurun...”

Reiko bir kez daha kapıya baktı.

"Sana bir kahve ısmarlayayım." Saki konuşurken Nagare'ye baktı.

“Ah, tamam.” Nagare aceleyle mutfağa çekildi.

“Pekala. Biraz daha kalacağım.”

Reiko yavaşça tekrar oturdu.

“Ne harika!”

Yukika'nın sesi işteyken bile kafenin her yerine rahatlıkla duyulabiliyordu.

"Şşş. Sesin çok yüksek," dedi Reiko tezgahta otururken. Kafedeki diğer müşterilerin kendisine bakmasından korkarak küçülüyordu. Turist sezonunda Yukika bazen kafede çalışırdı. Kafe gün boyunca tam kapasite dolu olabiliyordu ve bu da Yukari ve Reiji'nin tek başlarına başa çıkabileceğinden çok daha fazlaydı. Bazen Nanako da yardım ederdi.

Bu konuşmanın gerçekleştiği zaman Mayıs ayıydı, Japonya'nın en yoğun tatil sezonu olan Altın Hafta'nın tam ortasıydı ve Yukika'nın hastaneye kaldırılmasından birkaç hafta önceydi. Goryokaku ve Hakodate Parklarında kiraz çiçeği festivalleri düzenleniyordu ve kafe sürekli müşterilerle doluydu.

Öğle yemeği yoğunluğunun hemen ardından kafe biraz daha sakinleşmeye başlamıştı. Mola vermek için hala vakit yoktu, ancak Yukika, müşteri olarak içeri giren ablası Reiko ile sohbet etmek için yeterli zaman bulmuştu.

"Sonunda, ha?"

Yukika, Reiko'nun yanına oturmuş ve yüzüne neşeyle bakıyordu.

“Sonunda mı? Ne demek istiyorsun?”

“Kendinizi Mamoru’nun yerine koyun.”

Yukika, Reiko'yu tabureden döndürerek yüzünü kendisine çevirdikten sonra, tam anlamıyla vaaz vermeye başladı.

"Neyden memnun kalmadığınızı bilmiyorum ama bir erkeğin evlilik teklifine cevap almak için altı ay beklemesi kesinlikle normal değil."

"Bir sürü şey vardı."

“Bir sürü şey mi? Mesela neler?”

"Birçok şey, birçok şeydir!"

Reiko ve Yukika, ailelerinin tek üyeleriydi. Her iki ebeveyni de küçük yaşta ölmüş ve Hakodate'deki akrabaları tarafından himaye altına alınmışlardı. Reiko çalışmaya başlayınca, iki kız kardeş bir daireye taşındılar ve birlikte iyi geçindiler. Reiko evlenirse, yeni bir hayata başlayacak ve küçük kız kardeşini geride bırakacaktı. Muhtemelen bahsettiği "birçok şey" bunlardı.

"Neden bana söylemediğini anlamıyorum."

"Endişelenmenize gerek yok. Sizin için bir sorun olmadı, değil mi?"

"Gerçekten mi?"

"Öyle mi?"

"Sadece kenarda bekledim... Ablam önce evlenene kadar bekledim ki ben de hayatıma devam edebileyim."

"Ha? Yoksa sevgilin mi var?"

"Elbette, neyden bahsediyorsun?"

Ancak Yukika'nın bir erkek arkadaşı olduğu haberi Reiko için tamamen beklenmedik bir şeydi. Reiko, Yukika'nın hâlâ bir çocuk olduğunu düşünüyordu. Ya da daha doğrusu, onu bir çocuk olarak düşünmek istiyordu.

"Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?"

Yukika'nın ses tonu suçlayıcıydı, sanki Reiko'yu kendisine çocuk gibi davranmakla suçluyordu.

“Ah, bilmiyordum... Gerçekten mi? Evlenecek misiniz?”

"Belki, eğer evlenme teklif ederse," dedi çenesini yukarı kaldırarak ve daha fazlasına ima ederek.

"Peki... yani evlenme teklifi etmemiş mi?"

“Tam olarak önerilmedi...”

"Vay..."

Biraz hüzün vardı ama Reiko içten içe rahatlamıştı. Doğru, evlenip kız kardeşini geride bırakma düşüncesi onu suçlu hissettirmişti ama aynı zamanda Yukika için de mutluluk istiyordu. Kız kardeşinin özel bir eş bulmasını uzun zamandır diliyordu. Ve Yukika'nın da aynı duyguları paylaştığından hiç şüphesi yoktu.

“Evet, iyi! Acele yok ama sorarsa evet diyebilirim.”

Yukika, araya girip Reiko'dan önce nikah masasına oturmaya hiç niyeti olmadığını belirtmeye özen gösterdi. Ancak Reiko bunu dikkate almadı.

"Onunla tanışmama izin vermeyecek misin?" diye sordu.

Bu sefer Reiko, Yukika'yı tabureden tutarak kendine doğru çevirdi.

"Mümkün değil."

"Ne?"

“Kesinlikle hayır.”

"Peki, onu bana tanıtmadan evlenemezsin, değil mi?"

"Neden?"

“Nedenini gayet iyi biliyorsun. Sadece ikimiz olabiliriz, ama yine de bir aileyiz.”

“Evet, ama bu elbette sizin onayınızı almak zorunda olduğum anlamına gelmiyor!”

“Öyle yapıyor.”

“Hayır.”

"Onunla tanışmama izin verin."

"Mümkün değil."

“Peki, neden olmasın?”

“Nereden başlayayım?”

Hızlı ve esprili karşılıklı atışmadan keyif alıyorlardı.

"Acaba çok uçarı mı?"

"HAYIR."

“Ha, demek o bir 3B mi?”

"Bu da ne?"

"Çekici ama berbat erkek arkadaş olan adamlar: barmen, kuaför ve müzik grubu üyesi."

"HAYIR."

"Yani, o bir 3F!"

“3F?”

"Fitness eğitmeni, itfaiyeci, balıkçı."

"Sadece F harfiyle başlayan meslekleri sıralıyorsunuz."

"Bana ondan bahset."

"HAYIR."

"Tiyatro şirketinde mi çalışıyor?"

"Ha, biraz gerçekçi ol."

"Komedyen olmaya özenen biri mi?"

"Kesinlikle hayır."

Bu durum, ikisinin hemen arkasında bulunan Reiji'nin sinirine dokundu. "Bunu duydum!" diye araya girdi.

“Onunla tanışmak istiyorum. Hadi, beni onunla tanıştırın!”

“Pekala, tamam! Bir dahaki sefere tanıştırırım.”

"Ne zaman?"

“Ne zaman bilmiyorum. Bir dahaki sefere...”

"Gerçekten mi? Söz mü?"

"Evet, evet."

"Peki o zaman."

Reiko serçe parmağını uzattı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Yukika kaşlarını çatarak.

"Serçe parmaklarımız üzerine yemin edeceğiz, aptal!"

"Buna gerek yok, değil mi?"

"Elbette, hadi gel."

Yukika isteksizce küçük parmağını uzattı ve Reiko da parmağını ona kenetledi.

“Serçe parmak sözünü tut...”

“Reiko, sesin çok yüksek!”

"...ya da bin iğne yutmak zorunda kalmak!"

Yukika'nın hâlâ hayatta olduğu o gün, birbirlerine söz verdikleri gün, rüya gibi mutlu bir andı.

Yukika artık hayatından çıkmıştı.

Geride sadece verdiği sözü bırakarak öldü. Hastaneye yatırıldıktan sonra sadece bir ay yaşadı. Çok kısa bir an oldu, ayrılışı o kadar aniydi ki Reiko'yu derinden sarstı. Yukika öldükten sonra Reiko önce uykusuzluk çekti. Ardından, günlerce süren uykusuz gecelerden sonra, gündüz bile bir rüyada yaşıyormuş gibi hissetmeye başladı. Yavaş yavaş, rüya ile gerçekliği ayırt edemez hale geldi. Uyanıkken bile, en ufak bir şey onu Yukika ile kafede verdiği sözün olduğu o günün rüyasına götürüyordu.

Bunlar gündüz yaşanan halüsinasyonlardı. Belirtiler psikiyatrik bir bozukluk olarak değerlendirilebilecek kadar ciddiydi ve Saki'den danışmanlık alması gerekiyordu. Yukika'yı çok mutlu eden Mamoru ile evliliğini Reiko gerçekleştiremeyince, planlar askıya alındı.

Reiko, çok sevdiği küçük kız kardeşinin ölümünden sonra mutlu olma düşüncesine katlanamıyordu. Uykusuzluğu böyle devam ederse, durumu kesinlikle kötüleşecekti. Bu durum onu güçsüz bırakacak, bilincini bulandıracak ve doğru kararlar vermesini imkansız hale getirecekti. Saki, kontrol altına alınmazsa Reiko'nun kız kardeşi gibi mutsuz olması gerektiği saplantılı düşüncesine kapılıp intihar riskiyle karşı karşıya kalabileceğinden endişeleniyordu.

Yukika, Reiko'nun hayatının büyük bir bölümünü, hatta tamamını işgal etmişti.

Reiko'yu şu anki ruh halinden kurtaracak hiçbir şey söylenemezdi.

Parlak bir flaş.

"Ah," diye yanıt verdi Nanako nefes nefese.

Odanın tamamı bir an için parlak bir şekilde aydınlandı, ardından birkaç saniye sonra gök gürültüsü gibi bir uğultu duyuldu.

"Oldukça yakın," diye belirtti Nagare.

Pencerenin dışından şiddetli yağmur şiddetli bir şekilde yağmaya başladı.

"Umarım Reiji iyidir."

Kafeden çıkarken yanında şemsiye yoktu. Yağmurdan korunacak bir yer bulsa bile, eve şemsiyesiz dönerse muhtemelen sırılsıklam ıslanırdı. Ekim sonlarında yağmur soğuktu.

"Onun üşütmesine izin veremem," dedi Nanako, tezgahtaki tabureden kalkarak. "Bir şemsiye ödünç alabilir miyim?" Şemsiye standını işaret etti.

"Evet, elbette," diye yanıtladı Nagare.

Nanako, Reiji ile buluşmaya gidiyordu. Yukari'nin böyle bir durum için bir sürü şemsiye alıp kafeye bıraktığını biliyordu.

"Dışarıda dikkatli olun," dedi Nagare. Dışarısı karanlıktı, yıldırım düşmeleri yaklaşıyordu ve yıldırım çarpması tamamen imkansız değildi.

“Pekala.” Nanako sinirli bir şekilde iç çekti ama hızlı hareket ediyordu. Sanki onu kovalamak için bir neden arıyormuş gibiydi. Şemsiye standından iki şemsiye kaptı ve aceleyle kafeden çıktı.

DA-DING-DONG

Nanako gittikten sonra kafede sessizlik hakim oldu. Sadece cama vuran yağmurun sesi ve saatin tıkırtısı duyuluyordu.

Nagare ve Saki saate bakıyorlardı. Saat altı kırk beşti.

“Sanırım bugün kesinlikle Yukika ile tanışacaksın...”

Tam Saki bunu Reiko'ya mırıldanırken, pencereden bir ışık daha parladı.

Aniden kafenin ışıkları söndü.

"Ah..."

Elektrik kesintisi yaşandı.

Kısa bir gecikmenin ardından, gök gürültüsünün gümbürtüsü duyuldu.

Elektriğin geri gelmesi birkaç dakika ile birkaç saat arasında sürebilirdi. Yıldırım çarpması sonucu meydana gelmiş olması, durumu daha da tahmin edilemez hale getiriyordu.

“Elektrik kesintisi olmalı.”

"Çok karanlık."

Nagare ve Saki sakin bir şekilde birbirleriyle konuştular. Sanki elektriğin kesileceğini bekliyorlarmış gibiydiler.

Karanlık o kadar ani çökmüştü ki, herkesin gözleri henüz alışamamıştı ve birbirlerini tamamen görünmez hale gelmişlerdi. Ancak odada kendilerinden başka birine aitmiş gibi görünen giysi hışırtıları ve ayakkabı tıkırtıları duyuluyordu. Kimse fark etmeden, odaya başka biri girmişti -ya da daha doğru bir ifadeyle, ortaya çıkmıştı.

Geri dönen Nanako değildi. Bu yeni varlık, siyah takım elbiseli yaşlı beyefendinin oturduğu sandalyeden hissediliyordu ve o beyefendinin böyle bir varlığı yoktu. Bir hayalet olarak, tuvalete giderken bile kıyafetlerini hışırdatmaz veya ayakkabılarını tıklatmazdı.

Bu belirgin varlık tek bir anlama geliyordu: Birileri geçmişten veya gelecekten gelmişti.

“Reiko?”

"Ha?"

Reiko şaşkınlıkla sesin geldiği yöne döndü.

O anda kafenin ışıkları aniden tekrar yandı.

"Elektrik geri geldi," diye mırıldandı Nagare kısık bir sesle.

“Reiko.”

Reiko'nun gözleri o sesin sahibine kilitlenmişti. "Yukika?"

O sandalyede Reiko'nun ölmüş küçük kız kardeşi Yukika oturuyordu. Reiko'nun bembeyaz teninin aksine, Yukika'nın ifadesi canlıydı ve duruşu dikti. Doğrudan Reiko'ya bakan gözleri canlıydı.

"Gerçekten sen misin?" diye sordu Reiko, sandalyesinden yavaşça kalkarken. Sesi titriyordu.

"Evet, benim."

Buna karşılık, Yukika'nın sesi neşeli geliyordu. İki ses tonu arasında belirgin bir zıtlık vardı. Karşısında beliren kız kardeşi, tıpkı hayallerindeki kız kardeşi gibi davranıyordu: sevimli ve tasasız.

"Beklediğiniz için mi? Kusura bakmayın, biraz geç kaldım..."

Dilini dışarı çıkardı ve aptalca gülümsedi. Yüz ifadesi tıpkı o günkü gibiydi.

“Reiko?”

“Yukika, gerçekten sen misin?”

"Ne oldu? Sanki farların önünde kalmış bir ceylan gibisin."

Yukika merakla başını yana eğerek Reiko'nun yüzünü inceledi.

Bu bir rüya mı? Reiko kafası karışmış, söyleyecek söz bulamıyordu.

“Reiko?”

Yukika'nın ses tonu endişeli görünüyordu. Reiko paniğe kapılmıştı.

“Öyle mi?” dedi Reiko. Zoraki bir gülümseme sergiledi ama bu biraz yapmacık görünüyordu.

Ancak Yukika, Reiko'nun şaşkınlığını sorun haline getirmekle ilgilenmiyordu.

“Vay canına! Dışarısı muhteşem görünüyor. Sonbahar yaprakları çok güzel!”

Pencereden dışarıya heyecanla baktı ve ışıklar altında dans eden alevler gibi görünen sonbahar yapraklarını seyretti.

"Çok güzel görünmüyor mu?"

“Evet, sanırım,” diye yanıtladı Reiko zorlanarak. Kız kardeşinin birdenbire nasıl ortaya çıktığını anlamaya çalışırken şaşkına dönmüştü.

Yukika dudaklarını büzerek, "Dalgın görünüyorsun," dedi.

"Hayır, hayır, değilim," dedi Reiko, hâlâ şaşkın ama kendini toplamaya çalışarak. Yukika'ya doğru yürüdü, elini uzatıp dokunabileceği kadar yaklaştı.

“Reiko mu?” dedi Yukika, kız kardeşinin yüzünü incelerken.

"Ne?"

"Solgun görünüyorsun. İyi misin?"

"Öyle mi?"

"Hı hı."

"Muhtemelen sadece loş ışıktan kaynaklanıyor."

"Pekala."

O aynıydı. Küçük kız kardeşi, o günden beri hiç değişmemişti; iyi huylu, sevimli ve cana yakın bir şekilde buradaydı.

Nazik, her zaman güler yüzlü, sürekli başkaları için endişelenen kız kardeşi buradaydı. Reiko bir süre ona baktıktan sonra sonunda durumu anladı. Geçmişten gelmişti.

Ancak Reiko, kız kardeşinin ziyaretinin amacından ve nedeninden habersizdi. Yukika'nın yüz ifadesinden hiçbir şey anlayamıyordu. Yukika önündeki kahve fincanını aldı ve bir yudum içti.

“İğrenç...” Yüzünü buruşturdu ve acılıktan dilini dışarı çıkardı. Yukika'nın acı kahveye karşı gösterdiği bu basit tepki bile Reiko'nun kalbini parçalamaya yetmişti. Kız kardeşi ölmüş olmalıydı, ama işte buradaydı, Reiko'nun gözlerinin önünde. Kız kardeşini bir daha göreceğini asla hayal etmemişti.

Yukika, Nagare'ye döndü ve elini kaldırarak, "Affedersiniz," dedi.

"Evet?" diye yanıtladı Nagare.

"Biraz süt alabilir miyim?"

"Ah, özür dilerim, size biraz getireyim," dedi ve mutfağa gitti.

Reiko'nun aklına bir fikir geldi.

Yukika'nın ölmüş olması gerekiyordu...

Uykusuzluk ve yorgunluktan zihni bulanan Reiko, hayal dünyasına dalmıştı, ancak bu düşünce onu anında gerçekliğe geri döndürdü.

O öldü...

Reiko buna inanmak ya da kabul etmek istemiyordu. Bazı çaresiz insanların kederlerini alkolle boğmaya çalışması gibi, o da uyumayarak gerçekliğin acısından kaçmaya çalışıyordu. Kendini işkenceye maruz bırakmak, kız kardeşini kaybetmenin verdiği kalp acısını bastırmanın bir yoluydu.

Ama karşısında beliren Yukika ne bir rüya ne de bir yanılsamaydı. Reiko bunu açıkça anlamıştı. Kız kardeşini tüm gerçekliğiyle nasıl karıştırabilirdi ki?

Kız kardeşini kaybetmenin verdiği dipsiz umutsuzluğun derinliklerinden yavaş yavaş sıyrılan zihni, berraklaşmaya başlıyordu.

Belki de yapmaz...

Reiko'nun aklından bir düşünce geçti. Yukika, hayattaykenkiyle tıpatıp aynı görünüyordu. Bu muhtemelen, Yukika'nın burada olduğu ve öleceğinden tamamen habersiz olduğu anlamına geliyordu.

Bu mantıklıydı. Geleceğin ne getireceğini kimse bilemez. Şu anki Yukika'nın hastaneye kaldırılmadan önceki bir zamandan geldiğini varsayarsak, hastalanıp öleceğini nasıl bilebilirdi ki?

"Hadi bakalım."

Nagare elinde bir süt kabıyla geri dönmüştü.

"Vay..."

Yukika'nın iri, yuvarlak gözleri süt kabına değil, karşısında duran Nagare'ye odaklanmıştı. Nagare Hakodate'ye gelmeden önce ölen Yukika, Nagare ile ilk kez karşılaşıyordu ve iki metrelik boyunu görünce şaşkınlığını gizleyemedi.

"Teşekkür ederim."

Gözlerinde merak parıltısı vardı, kibarca başını salladı. Daha önce hiç bu kadar uzun boylu biriyle karşılaşmamıştı.

Reiko, Yukika'nın her zamanki gibi kaygısız ve kendiliğinden tavrını gözlemledikçe emin oldu: Öleceğini bilmiyor.

Sonuçta, insan ölümünü bildiği halde nasıl bu kadar neşeli davranabilirdi ki? Ama eğer bu değilse, Yukika neden geçmişten gelmişti...? Reiko'nun zihninde çözümsüz bir şüphe girdabını sarmıştı. Bilmiyordu. Sadece tek bir şeyden emindi: Yukika'nın öldüğünü anlamasına izin veremem.

Reiko'nun kafasının içinde bir düğmeye basma sesi duyuldu.

Yukika gibi, ben de her zaman olduğum gibi abla rolünü üstlenmeliyim diye düşündü. Ve neredeyse anında Reiko'nun gözlerine bir canlılık geri döndü.

"Yukika."

"Hım? Bu ne?" diye sordu, kahveye eklediği süt ve şekeri karıştırırken.

"Erkek arkadaşın nasıl?"

Doğal bir sohbete başlamak için bundan daha iyi bir yer olabilir mi? Elbette geçen günden devam edebiliriz...

“Hı? Şey, eee...” Yukika son heceye takılıp kalırken gözlerini bir o yana bir bu yana çevirdi.

Bu cevabı biliyorum.

Yukika, konuyu geçiştirmek istediğinde her zamanki gibi davranıyordu.

"Ayrıldığınızı mı söylemek istiyorsunuz?"

"Nereden biliyorsunuz?"

"Sana bakarak bile anladım!"

Acaba sebebi bu muydu? Geçmişten gelip bana bunu mu söyledi? Buna neden gerek duyulsun ki?

Reiko'nun düşünce süreçlerinden habersiz olan Yukika omuzlarını silkerek şakacı bir şekilde, "Ah Reiko, sen tam da sensin!" dedi.

“Ne yani? Onunla tanışmayı dört gözle bekliyordum.”

Peki o zaman neden geldi?

"Önemli değil, o önemli biri değildi."

"Bu kadar kolay ayrılmak doğru değil."

“Kolay olduğunu söylemedim.” Yukika yanaklarını şişirdi.

Reiko, Yukika'nın ne yapmaya geldiğini hâlâ bilmiyordu.

Ancak...

Bu sıradan sohbetin beni bu kadar mutlu edebileceğini asla hayal edemezdim.

Sonra fark etti. Yukika da aynı şeyi hissedecekti. Mamoru ile ayrıldığımı bilseydi, o da üzülecekti. Tıpkı onun mutluluğunu dilediğim gibi, Mamoru ile nişanlanmam da onu en çok mutlu eden şey olmuştu.

“Şey, ben de bilmiyorum...” Reiko da yanaklarını şişirdi. Çocukluklarından beri sayısız kez bu kardeşçe atışmalar yaşanmıştı.

Ama durum artık böyle değildi.

Özür dilerim. Ben ve Mamoru...

Reiko ağlamamak için gözlerini yavaşça kapattı.

Yukika, kahve soğumadan önce geçmişe dönmek zorundaydı. Reiko bile bu kafe kuralını biliyordu. Pekala, şartlar böyle olunca, sonsuza dek ayrılana kadar abla rolünü oynamak istiyorum. Ona endişelenecek bir şey vermek istemiyorum. Yalan söylemek anlamına gelse bile umurumda değil...

Reiko yumruklarını sıkıca sıkarak derin bir nefes aldı, sanki Yukika'nın gerçekliği anlamasına neden olacak hiçbir şey söylememeye kararlıydı. Yavaşça nefesini verdi.

"Şey, senin aksine, Mamoru ile aramız iyi gidiyor..." diye bildirdi, sesinin titrememesine özen göstererek.

Her şey yoluna girecek. İkna ediciydim...

"Gerçekten mi?"

Onun öğrenmesine izin veremem.

“Evet, elbette. Töreni önümüzdeki ay düzenliyoruz. Neden siz...”

Bunun farkında olmamalı.

"...elbette orada olacaksınız."

Ağlayamıyorum.

Ama görüşü bulanıklaşıyordu.

Neden öldün, neden?

"Yani, düğünüme gelmezsen seni asla affetmem, değil mi?"

Reiko bunları söylerken, Yukika'ya kocaman bir gülümsemeyle bakmayı amaçlıyordu...

"Hı hı."

...ama Yukika'nın yüzünden tek bir damla gözyaşı süzülüyordu.

PEWN

Tam o sırada kafe yeniden karanlığa gömüldü. Kimse hiçbir şey göremiyordu.

"Ah, yine mi!" diye homurdandı Nagare.

Yıldırımın bir elektrik direğine çarpması sonucu elektrik kesintisi yaşandığında, kesintinin kaynağının elektrik direğinde olup olmadığını belirlemek için elektrik sürekli olarak açılıp kapanırdı.

"Yukika mı?"

Ağlıyor muydu?

“Ah...bu iyi değil. Reiko, yalanların berbat.”

Karanlıkta yalnızca Yukika'nın neredeyse önemsiz sayılabilecek sesi yankılanıyordu.

"Ah hayır, bunun olacağını biliyordum."

"Ha? Neyden bahsediyorsun?"

"Reiko, Mamoru'dan ayrıldınız, değil mi?"

Ha?

Hayır, ayrılmadık. Bunu neden düşündünüz ki?

"Yalan söyleme."

“Size doğruyu söylüyorum!”

"Öyleyse neden ağlıyorsun?"

"Ne? Ağlamıyorum ki."

"Ağlıyorsun."

"Ne saçmalıyorsun? Yüzümü bile göremiyorsun; çok karanlık."

"Görebiliyorum."

"Ha?"

“Reiko, yüzünü görmeme gerek kalmadan biliyorum. Kalbini biliyorum...”

“Yukika...”

“Reiko, çok üzgünüm... Ölümün sebebi benim.”

Ne diyor o?

“Yukika...?”

Sadece sesler duyuluyordu; karanlıkta hiçbir şey görünmüyordu.

“Ha-huh-huh...”

Sessizliğin içinde Yukika'nın hıçkıra hıçkıra ağlaması, sarkaçlı saatin tıkırtısıyla karışarak duyulabiliyordu.

“Ağlamamaya kararlıydım... ama faydası olmadı...”

“Yukika...”

“Bana çok hasta olduğum söylendi... ve sadece bir ay ömrüm kaldığı söylendi... Ben hâlâ kendimi tamamen iyi hissediyorum. İnanılmaz değil mi? Ama bana öyle söylediler...”

Artık hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı. Reiko'nun duyguları kontrolden çıkmıştı. Düşünme yeteneğini tamamen kaybetmişti, sadece tek bir düşünceye odaklanabiliyordu.

Küçük kız kardeşim öleceğini biliyor.

“Neden peki? Neden ölmek zorundasın?”

"Haklısın, değil mi? Ben de aynı şeyi hissediyorum."

“Yukika...”

“Ama asıl garip olan şu ki, ölüm düşüncesi o kadar da korkutucu değil...”

Bu doğru olamaz! O zaman neden ağlıyorsun!

Ama bunu söyleyemedi. Kelimelerin yerine, gözlerinden sel gibi yaşlar döküldü.

“Beni korkutan şey...”

Yukika derin bir nefes almak için durdu.

"...Öldüğümde gülmeyi unutacağından endişeleniyorum..."

"Ameliyatla bile size yardımcı olamayız..."

Doktoru ona hastalığı açıkladığında yaz başıydı. Akşam, Hakodate için alışılmadık derecede sıcak ve nemliydi.

"Daha önce hiç görmediğimizden değil, sadece hastalık çok nadir olduğu için size elimizden gelenin en iyisini sunmaktan başka çaremiz yok..."

"Anlıyorum."

“Ailenize durumu açıklayabiliriz...”

"Hayır, lütfen hiçbir şey söylemeyin."

"Ancak..."

"Gerekirse onlara doğrudan söyleyeceğim. Ama şu an..."

"Anlaşıldı."

Yukika, doktorlardan Reiko'ya akciğer röntgeninde bir gölge bulduklarını ve boş bir yatak bulunur bulunmaz hastaneye yatıp test yaptıracağını söylemelerini istedi. "Sorun yok. Endişelenecek bir şey yok," demişti Yukika gülümseyerek. Ancak Reiko'nun tepkisi beklenmedik derecede aşırıydı. Fiziksel durumuyla ilgili her şeyi, iyisiyle kötüsüyle, ısrarla öğrenmek istiyordu ve Yukika en ufak bir yorgunluk belirtisi gösterdiğinde, Reiko'nun ten rengi değişiyor, hasta görünen kişi o oluyordu. Anormalliği fark eden Saki oldu.

Yukika, bu alışılmadık tıbbi terim karşısında kaşlarını çatarak Saki'ye, "Genelleştirilmiş anksiyete bozukluğu mu?" dedi.

Saki kafenin müdavimlerindendi. Her sabah orada kahvaltı yapar, işten sonra da kahve içmek için uğrardı; bu yüzden Yukika ile uzun zamandır tanışıyordu. Bu da doğal olarak Reiko'yu da tanıdığı anlamına geliyordu. Saki, Reiko'nun davranışlarını fark ettiğinde Yukika ile iletişime geçti.

“Reiko her zaman endişeli bir insandı. Şimdi durum farklı mı?”

"Bu, net bir şekilde sınırlandırılabilecek bir şey değil, ancak genellikle kaygının tedavi gerektirip gerektirmediğine göre bir sınır çizilir."

"Sizce tedaviye ihtiyacı var mı?"

"Herkes endişelenebilir, mesela dışarı çıkmadan önce kapıları kilitlemeyi unutunca olduğu gibi, değil mi?"

"Sağ."

“Ancak bu rahatsızlığa sahip bir kişi günlük yaşamla ilgili konularda aşırı kaygı duyabilir; bu da uyuyamama veya yemek yiyememe gibi yan etkilere yol açabilir. Bu gerçekten büyük bir sorun olabilir.”

Yukika'nın kalbi bir an durdu.

"Birçok sebep ve tetikleyici faktör var, ancak Reiko'nun durumunda bunun ebeveynlerinin bir kazada ölmesinden kaynaklandığını düşünüyorum."

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Reiko’nun ölüm korkusuyla boğuştuğunu hissediyorum. İnsanların ne zaman öldüğünü veya neden öldüğünü bilmemekle mücadele ediyor gibi. Bunun yanı sıra, güçlü sorumluluk duygusuyla, Reiko’nun abla olarak seni bir anne ve baba gibi yetiştirme misyonu da çok güçlü.”

Saki'nin söylediklerinin hepsi doğruydu.

"Hastaneye yatmanız sadece bir test, değil mi? Eğer Reiko, sizin ölebileceğiniz ve bununla ilgili ne yapabileceği konusunda aşırı endişelenmekten dolayı fiziksel ve zihinsel sorunlar yaşıyorsa, bence tedaviye ihtiyacı var."

Yukika henüz Saki'ye hastalığından bahsetmemişti. Ancak şimdi sessiz kalmak doğru görünmüyordu. Özellikle de Saki, Reiko'nun durumunu bu kadar doğru bir şekilde tarif edebilmişken.

"Doktor Muraoka, her zaman tam olarak dürüst davranmadım."

Yukika daha sonra her şeyi anlattı; ameliyat başarısız olursa sadece bir ay kadar ömrü kaldığını söyledi.

“Ama Reiko...”

"Bunu bilmesini istemiyorum."

"Nasıl hissettiğinizi anlıyorum, ama..."

“Belki de ölmem... Eğer Reiko'ya ölebileceğimi söyleseydim, işte o zaman...”

Reiko'nun kederini ve acısını hayal etmek bile Yukika'nın kalbini sıkıca kavramaya yetmişti. Kimse hayatındaki en önemli kişinin kendi hataları yüzünden acı çekmesini istemez. Ve ona "Ölebilirim" demek, hem kendi hem de Reiko'nun kalbini paramparça ederdi.

“Ölmekten korkmadığımı söylesem yalan olurdu. Ama beni daha çok korkutan şey, ölürsem Reiko'nun gülmeyi bırakabileceği düşüncesi...”

"Ah, sevgili Yukika'm."

“Reiko sonunda Mamoru ile evlenmeye karar verdi ve tam da mutluluğuna kavuşmak üzereyken, ben her şeyi mahvetmek üzere olabilirim...”

"Lütfen gülümseyin..."

Yukika'nın sesi, elektrik kesintisinin zifiri karanlığında yankılanırken, hiç de acınası bir tonda değildi. Hayatta kaldığı sürece neşeli kalmaya çalışıyor, tek dileği kız kardeşinin mutluluğuydu. Reiko o sesi ve ardındaki duyguyu görmezden gelemedi.

"Bunu bana söylemek için geçmişten geldiğini söyleme sakın?"

“Evet. Söylemek istediğim sadece buydu. Başka bir şey değil.”

“Yukika...”

"Ölsem bile, yüzünüzde bir gülümsemeyle yaşamanızı istiyorum! O zaman her zaman mutlu gülümsemenizi izliyor olacağım."

Gözyaşlarını tüm gücüyle tutmaya çalışmıştı, ama hafif bir hıçkırma sesi duyulabiliyordu.

"Önümüzdeki yarım ayı da gülümseyerek geçireceğim."

"Yukika."

"Kuyu?"

"Yukika."

"Bunu benim için yapar mısın?"

"Yukika."

“Peki, bir cevap verebilir misin?”

“Şey...”

"Ha?"

"Pekala. Evet."

"Harika!"

Reiko, zifiri karanlıkta bile Yukika'nın sesini duyarak, onun iyi huylu, çekici, arkadaş canlısı, nazik ve her zaman başkalarını düşünen gülümsemesini net bir şekilde gözünde canlandırabiliyordu.

“Yukika...”

Reiko o zaman fark etti...

Yanılmışım.

Eğer roller değişmiş olsaydı...

Ölmekten korkmazdım ama kesinlikle Yukika'nın ölümümden dolayı acı çekmesini istemezdim.

Reiko, Yukika'nın da aynı şekilde hissettiğini fark etti.

Yukika'nın ölüm gerçeğini değiştiremem...

Ama ben Yukika'yı üzmeyecek şekilde yaşayabilirim!

Reiko'nun gözünden büyük bir damla yaş düştü.

Aynı duyguları paylaşan kız kardeşler.

O zaman Reiko anladı.

Peki ya roller değişseydi?

Eğer ben ölmüş olsaydım ve Yukika benim ölümümün yasını tutuyor olsaydı, en büyük umutsuzluğa düşen kişi... ben olurdum.

Yukika'yı çok mutlu eden Mamoru ile nişanımı bozmamalıydım...

Yukika'nın hatırına, mutsuz olmamalıyım...

Reiko, Yukika'ya karşı hislerini bastırmak istercesine gözlerini sıkıca kapattı.

Ama bu, gözyaşlarının taşmasını engelleyemedi.

Reiko çaresizce gözyaşlarını silmeye çalıştı.

Yukika'nın yüzümü böyle görmesine izin veremem. Yukika'nın istediği gibi gülümseyerek yaşamalıyım. Ağlayamam. Şimdi ışıklar yanarsa her şey yolundaymış gibi gülümsemem gerekecek!

O anda...

ÇIN

Yukika'nın oturduğu karanlık yerden, kahve fincanının tabağa konulma sesi duyuluyordu.

Reiko bunun ne anlama geldiğini anında anladı: Yukika kahvesini bitirmiş olmalıydı.

Her şey bitti mi zaten?

"Yukika!"

Küçük kız kardeşim...

“Reiko.”

Benim sevimli, tatlı ve iyi kalpli kız kardeşim...

“Yukika...”

"Seni seviyorum, Reiko. Seni seviyorum."

Sizin benim için endişelenmenize neden olduğum için üzgünüm...

“Mutlaka yapmalısınız, mutlaka yapmalısınız...”

Her zaman gülümseyen küçük kız kardeşim...

"...mutlu ol, tamam mı?"

Yukika...

"Bana söz verebilir misin?"

"Evet, söz veriyorum," diye yanıtladı Reiko, tüm kalbiyle gülümseyerek.

Zifiri karanlıkta hiçbir şey görünmüyordu. Gözyaşları bir türlü durmamıştı. Ama yine de Reiko, Yukika'ya en içten gülümsemesini sunuyordu.

İyiyim, iyiyim.

Bu düşünce zihnini şekillendirirken, Reiko, tıpkı kalbinde Yukika'nın gülümsemesini hissettiği gibi, Yukika'nın da Reiko'nun gülümsemesini, tamamen karanlık olsa bile, hissettiğinden emindi.

“Güzel.” Bu, Yukika'nın yumuşak sesle verdiği son cevaptı. Artık orada kimse yokmuş gibi hissediliyordu. Sessizlik geri dönmüştü. Sadece pencerenin dışında yağan yağmurun sesi ve saatin tıkırtısı duyulabiliyordu.

"Yukika mı?"

Reiko'nun çağrısına yanıt gelmedi.

BIP

Kısa bir süre sonra ışıklar tekrar yandı. Yukika artık sandalyede oturmuyordu. Onun yerine siyah takım elbiseli beyefendi oturuyordu. Sanki başından beri oradaymış gibi hareketsiz ve sakin bir şekilde duruyordu.

Reiko'nun arkasından Nagare, "Yukari'den bu kartpostal geldi," diye mırıldandı. Reiko arkasını döndüğünde kartpostalı ona uzattı. Kartpostalda şunlar yazıyordu:

> 28 Ekim'de saat 18:47'de Yukika Nunokawa adında genç bir kadın ortaya çıkacak. Kız kardeşi Reiko'nun orada beklediğinden emin olun. Ayrıntılar için Doktor Muraoka'ya danışın.
> Yukari. (28 Temmuz)

Tarihe bakılırsa, Yukari bunu Amerika'ya vardıktan hemen sonra yazmış olmalı. Posta damgasında West Hartford, CT yazıyordu. Connecticut'ın Hartford County bölgesinde yer alan West Hartford kasabası, oldukça lüks konut bölgelerine sahip. Yukari, kafeyi ziyaret eden çocuğun kayıp babasını bulmak için çıktığı yolculukta uğradığı bir limandan kartı göndermiş olmalı.

Reiko'nun bakışları kartpostaldan Saki'ye kaydı ve bir açıklama istedi. Saki içini çekti. "Dürüst olmak gerekirse, geleceğe gideceğini açıkladığında çok şaşırdım."

"Karar size kalmış, Doktor Muraoka. Eğer Reiko, benim ölümümden üç ay sonra Mamoru ile ilişkisini bitirmişse, lütfen onu buraya getirin."

Kafe kapandıktan sonra Yukika başını öne eğmişti. Saki bu ani istekle kesinlikle rahatsız olmuştu. Ama Yukika'nın ifadesi o kadar sarsılmazdı ki, yapabileceği tek şey başını sallamak oldu. Kenardan izleyen Yukari, sadece bu ifadeye bakarak Yukika'nın geleceğe gideceğine ikna olmuş gibiydi.

Ancak Saki'nin aklında bazı ufak tefek endişeler vardı.

"Size engel olmak istemem ama buluşacağınızdan nasıl emin olabilirsiniz?"

Saki, kurallara aşinaydı. Yukika'nın planının işe yaraması için sadece geleceğe gitmesi yeterli değildi; Reiko'nun da orada olduğundan emin olması gerekiyordu. Aksi takdirde, görüşemezlerdi. Bir diğer bilinmeyen ise Saki'nin, Yukika'nın ölümünden sonra Reiko'nun zihinsel durumunun nasıl olacağını öngörememesiydi. Reiko'nun Yukika'nın izinden giderek intihar etmesi gibi en kötü senaryoya karşı kör değildi. Tüm olasılıkları değerlendirmek onun görevinin bir parçasıydı.

"Bana sorarsanız, Reiko'ya hastalığınız konusunda dürüst olmalısınız. Ayrıca Reiko'nun kendi sorunlarının farkında olması onun için de daha iyi olur diye düşünüyorum..."

Bu, Saki'nin bir psikiyatrist olarak sahip olduğu mantıklı görüştü.

Eğer Yukika bu kafenin varlığından hiç haberdar olmasaydı, geleceğe gitme seçeneği bile olmazdı. Dahası, Saki, Yukika'nın Reiko ile konuşup durumu değerlendirmesi halinde, Reiko'nun ruh halinin Yukika'nın korktuğu kadar kötüleşmeyeceğine inanıyordu. Saki ayrıca, sevdiklerinin talihsiz ölümünün üstesinden gelen birçok insan tanıyordu. Bu yüzden, gelecekte işlerin nasıl sonuçlanacağına kumar oynamak yerine, Reiko'nun şimdiki gerçekliğini değiştirmek daha mantıklı olurdu. Bunu kastediyordu. Ama belki de Yukika anlamamıştı. Yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan başını salladı.

"Bunu yapmam gerektiğini biliyorum," dedi.

Ardından tezgahını kurdu.

“Biliyorum, bencilce bir davranış bu. Eğer Reiko’nun çıkarlarını ön planda tutuyor olsaydım, dediğin gibi yapmak en iyisi olurdu eminim… Ama Reiko’ya hasta olduğumu ve muhtemelen öleceğimi söylersem, son günlerimi onun çaresizliğini izleyerek geçirmek zorunda kalacağım. Bunu

istemiyorum. Reiko’nun gülümsediği mümkün olduğunca çok gün geçirmek istiyorum. Ona hastalığımdan bahsetmek istemiyorum. Kesinlikle istemiyorum ve Reiko’nun ölümüm yüzünden mutsuz olacağı düşüncesine katlanamıyorum. Bu yüzden, eğer Reiko Mamoru’dan ayrıldıysa, onu gelecekte benimle tanıştırmanı istiyorum. Bunun için bir şeyler yapacağım. Bir şekilde işleri düzeltmeye çalışacağım.”

Saki, Yukika'nın istekleri karşısında suskun kalmıştı.

“Neden onu bırakmıyoruz ki?” diye araya girdi Yukari. “Yukika zaten ne olacağını biliyor, değil mi? Kız kardeşler birbirlerini böyle tanırlar. Ölümünün Reiko'yu nasıl etkileyebileceğini biliyor. Yukika, bence en doğru şeyi bilen tek kişi sensin, değil mi?”

"Evet."

Yukika hevesle başını salladı.

"Pekala, yapacağım. Ama olacaklardan hiçbir sorumluluk almıyorum," dedi Saki, boyun eğmiş bir tonla.

Yukika, geleceğe yaptığı yolculuğun Reiko'yu umduğu gibi etkilemese bile, Saki'nin Reiko'ya en iyi tedaviyi sağlamak için elinden gelenin en iyisini yapacağına güvenebileceğini biliyordu. Bu zaten aşikardı.

Konu böylece çözüldü. "Çok teşekkür ederim!" dedi minnetle eğilerek.

"Peki, hazır mısınız?"

Yukari zaten gümüş çaydanlığı tutuyordu.

"Evet."

“Kahve soğumadan önce...”

Saki özür dileyerek, "Reddetme şansım yoktu," dedi. "Ne kadar acı çekmek zorunda kalmış olursanız olun..." derken gözleri yaşlarla doldu.

Bu seçimi yapmak Saki için de açıkça zor olmuştu. Psikiyatrist olmasaydı, bu kadar zorlanmayabilirdi. Yukika'nın isteklerini Reiko'nun durumuyla karşılaştırırken kendini suçlamıştı. Sonuç olarak, Reiko'nun olası acısını göz önünde bulundurarak Yukika'nın isteklerini Reiko'nunkilerin önüne koyduğu için gözyaşları içinde özür diliyordu. Reiko'nun ona yönelttiği her türlü suçlamayı hak ediyordu.

Ama Reiko, Saki'ye baktı. "Bence en iyisi böyle oldu," dedi nazikçe. "Sevgili küçük kız kardeşimin gülen yüzünü bir kez daha görme fırsatı buldum..."

Gözlerinden dökülen iri gözyaşlarına rağmen, gözleri hayat doluydu. Son birkaç aydır takındığı boş ve odaklanmamış bakış gitmişti. Şimdi umut doluydu ve bundan sonra nasıl yaşaması gerektiğine dair kesin bir kararlılığı vardı.

Yağmur biraz önce durmuştu. Pencerenin dışında, gece gökyüzünde yıldızlar belirdi.

Reiko, Saki ve Nagare'ye kibarca selam verip kafeden ayrıldı.

DA-DING-DONG

Çan hafifçe çaldı.

Nagare, Reiko'nun siluetinin gece karanlığında kayboluşunu izlerken, "İyi olacak mı?" diye merak etti.

“Şey, muhtemelen birdenbire iyileşmeyecek,” dedi Saki pencereden dışarı bakarak. “Şimdiki durum değişmedi. Yukika hâlâ ölü. Üzüntüsünün ve yalnızlığının birdenbire ortadan kaybolabileceğini hayal edemiyorum.”

Nagare derin bir iç çekti.

"Hayır," diye mırıldandı.

Saki, endişelendiği konuyu tam olarak dile getirmişti. Ancak Saki bunu karamsar bir şekilde söylemek istememişti.

“Ama sonuçta, Reiko'nun Yukika'ya verdiği söz, ona şimdiye kadar tamamen karanlık olan bir yeri aydınlatan bir umut ışığı getirdi. Bu, Yukika'nın başına gelenleri değiştirmeyecek, ancak Reiko'nun geleceği için büyük bir fark yaratacağını umuyorum.”

Yukika'nın getirdiği ışık, Reiko'yu mutluluğa yönlendiriyordu ve aynı zamanda Yukika'nın mutluluğu için de bir yol göstericiydi. Sonuçta, Reiko'nun mutluluğu, Yukika için de mutluluk demekti.

“Elbette, bu iyi olurdu.” Nagare başını salladı. Kendi karısı Kei'yi hatırladı.

Kei, doğuştan zayıf bir vücuda sahipti. Miki'ye hamileyken doktor, vücudunun doğum yapmaya dayanamayacağını söylemişti. Bebek sahibi olmak kesinlikle erken ölüm anlamına geliyordu. Bunu asla sesli olarak söylemese de, bebeği aldırmak aklından geçmişti.

Kei, bebeği doğurmaya kararlıydı ve ölmekten korkmuyordu. Ama bir kadın olarak, sadece o doğum yapabilirdi. Doğduktan sonra çocuğunun yanında olamayacaktı. Üzüntü ve yalnızlık zamanlarında çocuğunun yanında olamayacaktı. Endişelerini dinleyemeyecek, yardım eli uzatamayacaktı. Çocuğunun mutlu olmasını istiyordu, ama çocuğunun

mutluluğunu ne kadar çok istese de, kaygısı giderek artacak ve korkutucu bir hal alacaktı. Vücudu sınırına ulaşmıştı ve bu sınırı aşarsa, çocuğunun hayatı da tehlikeye girecekti.

Bebeğini güvenli bir şekilde dünyaya getirmeye odaklanmak için hastaneye gitmekten başka yapabileceği hiçbir şeyin olmadığı o günde, boş duran sandalyeye bakakalmıştı. Sanki sandalye onu çağırıyor, kalbinin feryatlarına cevap veriyordu...

Kafe açıldığından beri, bu sandalye "sizi geçmişe götüren koltuk" olarak biliniyordu. Ama sizi geleceğe de götürebilirdi. Çünkü hiçbir müşteri gerçekten geleceğe gitmek istememişti. Bunun sebebi, gelecekte belirli bir güne gitmeye karar verseniz bile, buluşmak istediğiniz kişinin orada olup olmayacağını kimsenin bilememesiydi. Kahvenin soğuması çok kısa sürer. Birinin o gün orada olacağına söz verse bile, onları engelleyecek birçok şey olabilirdi. Bu da buluşma şansını oldukça düşük hale getiriyordu.

Yukika'nın Reiko ile buluşmak için yaptığı yolculuk yaklaşık dört ay sürdü. Kafedeki arkadaşlarının iş birliği sayesinde buluşmayı ayarlamak çok zor olmadı; Reiko'nun ayrılmamasını sağladılar.

Öte yandan, Kei'nin Miki ile buluşmak için on yıl geleceğe gitmesi gerekiyordu, ancak aslında bir hata yaparak on beş yıl geleceğe gitti. Bu tür hataların daha sık yaşanması, gelecekte biriyle karşılaşmayı çok daha tahmin edilemez hale getiriyordu.

Yine de, bu buluşmaların gerçekleşmesini sağlamanın yolları vardı. Kei'nin durumunda, Nagare ile yaptığı bir telefon görüşmesi sayesinde hatasını fark etti; on beş yıl geleceğe gittiğini ve karşısındaki kızın kızı olduğunu anladı. Bu şekilde Kei, Miki ile buluşmayı başardı.

Kei, kızının hayatında yeterince yer almadığı için kendini suçluyordu. Miki ona, "Bana verdiğin hayat için gerçekten çok mutluyum" dediğinde, Kei büyük bir rahatlama hissetti. Miki'nin sözleri Kei için muazzam bir duygusal destek olmuştu. Eğer bu kaygıyla boğuşmaya devam etseydi, Kei Miki'yi doğuracak kadar uzun yaşayamayabilirdi.

Miki annesine, "Beni ağırladığınız için teşekkür ederim," demişti ve annesinin bu sözleri Kei'ye umut dediğimiz bir enerji vermişti.

Her insanın içinde her türlü zorluğun üstesinden gelme yeteneği vardır. Herkes bu enerjiye sahiptir. Ancak bazen bu enerji kaygı vanamızdan

aktığında, akış kısıtlanabilir. Kaygı ne kadar büyükse, vanayı açmak ve enerjiyi serbest bırakmak için gereken güç de o kadar büyük olur.

Bu güç, umutla beslenir. Umudu, geleceğe inanma gücü olarak tanımlayabilirsiniz.

Miki'nin sözleri Kei'ye bu gücü vermişti. Doğumdan sonra bedeni iflas etmişti ama Kei gülümsemesini asla kaybetmemişti.

Benzer şekilde, Reiko'ya da Yukika tarafından yaşama umudu verildi. Bu umut, Yukika'yı mutlu etmenin en iyi yolunun Reiko'nun kendi mutluluğu için çalışması olduğu gerçeğinden kaynaklanıyordu.

Reiji ve Nanako birlikte kafeye dönüyorlardı. Reiji, gerilla tarzı canlı sokak komedisi gösterisi yapmak için vardiyasından erken ayrılmıştı ve Nanako da ona şemsiye vermek için peşinden koşmuştu. Reiji, işin büyük kısmı zaten bitmiş olsa bile, Nagare'ye kafeyi kapatmada yardım etmeyi planlıyordu ve Nanako da çantasını geride bırakmıştı.

“Çok güzel,” dedi Nanako yıldızlarla dolu gökyüzü için. Akşamın erken saatlerinde yağan yağmur nedeniyle görüş mesafesi mükemmeldi. Hakodate Dağı'nın tepesinden gece manzarasını izlemek için en uygun zaman böyle bir geceydi.

Hakodate Dağı'nın gece manzarasıyla ilgili anlatılan birçok hikaye vardır. Bunlardan biri, "Hakodate Dağı'nın gece manzarasına bakarken evlenme teklifi ederseniz, ayrılırsınız" şeklinde bir uğursuzluktan bahseder. Bu tür uğursuzluk hikayeleri Japonya genelinde anlatılır. Tokyo'da, ünlü Inokashira Parkı'ndaki gölette tekneyle gezen çiftlerin uzun süre birlikte kalamayacağı; Miyagi Eyaleti'nde ise Matsushima'daki Fukuura Köprüsü'nden geçen sevgililerin ayrılacağı söylenir. Çiftlerin ayrılmasıyla ilgili uğursuzluğun anlatıldığı diğer yerler arasında, bir teoriye göre Leydi Shizuka Gozen'in, şogun Minamoto no Yoritomo tarafından sevgilisi, askeri komutan Yoshitsune'den ayrılmasından dolayı kin beslemesi, başka bir teoriye göre ise şogun'un karısı Hojo Masako'nun kıskançlığı nedeniyle Kanagawa Eyaleti, Kamakura'daki Tsurugaoka Hachimangu Şinto tapınağı da yer almaktadır. Hakodate Dağı da bu kategoriye giren yerlerden biridir ve belki de turistler için bir gezi noktası imajını yansıtmaktadır.

Bir başka rivayete göre, Hakodate Dağı'ndan gece manzarasını izlediğinizde, gece manzarasına gizlenmiş kalpler bulabilirsiniz. Bu

hikayenin "üç kalp bulursanız mutluluğu bulacaksınız" ve "dileğiniz gerçekleşecek" gibi çeşitli versiyonları vardır. Ancak elbette, bu hikayelerin hiçbirini destekleyecek bir kanıt ortaya çıkmamıştır.

Yerli oldukları için Reiji ve Nanako, Hakodate Dağı'nın uğursuzluğunu muhtemelen biliyorlardı, ancak Reiji'nin gece manzaralarına veya gece gökyüzüne hiç ilgisi yoktu. Reiji, Nanako'nun yanında yürümek yerine, onun önünde yürüyordu.

Kafe dağ yamacında yer alıyordu ve dönüş yolunda şehrin ışıklarının muhteşem manzarası vardı. Bir çift için oldukça romantik bir yürüyüş olabilirdi.

Ancak konuşmaları hiç de öyle değildi. İkisi, Reiji'nin Yüz Soru'nun tamamını gerçekten ezberleyip ezberlemediğini tartışıyorlardı.

"Peki, otuz beşinci soru neydi?"

"Ödünç aldığınız bir şeyi geri verir miydiniz?"

"Peki ya elli birinci soru?"

"Kazandığınız on milyon yenlik piyango biletini nakde çevirir miydiniz?"

"Elli beşinci soru?"

"Düğün törenini gerçekleştirmeye devam eder miydiniz?"

"Hepsini gerçekten ezberledin mi?"

"Önemli bir şey değil."

"Muhteşem!"

"Bu tıpkı bir komedi skeçi için öğrenme materyali gibi."

"Üniversitede neden daha ciddi olmuyorsun?" diye sordu Nanako.

Nanako, Reiji'nin iyi notlar alabileceğini kastediyordu. Çocukluktan beri yakın arkadaşı olan Nanako, Reiji'nin ortaokul ve lisede her zaman mükemmel notlar aldığını biliyordu. Ayrıca, üniversiteyi bitirdikten sonra komedyen olmayı hedefleyebileceğini de ima ediyordu.

"Bunun hiçbir anlamı yok gibi görünüyor."

"Neden?"

"Seçmeleri geçer geçmez, hemen Tokyo'ya gitmek istiyorum. Bu yüzden şu anda olabildiğince çok çalışıp para biriktirmek istiyorum."

Reiji'nin cevabını duyan Nanako, adımlarını çok az da olsa yavaşlattı.

Kafeye yaklaşıyorlardı.

“Reiji,” diye seslendi Nanako, aniden durarak. Gece esintisi yanaklarında hoş bir his bırakmıştı.

“Hı?” Reiji arkasını döndü. Nanako’nun yeni rujunun rengi, şehrin ışıkları ve sonbaharın alevli yaprakları arasında parlıyordu.

Reiji göğsünde yine bir tür kıpırdanma hissetti.

"Bakmak..."

Nanako tam bir şey söyleyecekken...

ÇİN

Reiji'nin telefonu çaldı. Yeni bir e-posta bildirim sesiydi. Ama Reiji telefonuna bakmadı. Nanako'nun söyleyecekleriyle daha çok ilgileniyordu. Kalbi heyecanlanmıştı.

"Ne?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil," diye yanıtladı ve telefonuna bakması için işaret etti.

Bekleyebileceğini düşündü.

Konuşma her zamanki gibiydi. Reiji'nin kalbindeki kıpırdanma dışında...

Reiji cebinden telefonu çıkardı ve posta kutusunu kontrol etti. Reiji postalarını okurken Nanako Hakodate'nin şehir ışıklarına bakıyordu.

Sonbahar yapraklarını aydınlatan ışıklar yer yer kapatılıyordu.

Nanako tam o sırada bir cırcır böceğinin sessizce öttüğünü fark etti. Zar zor duyulan sesi çok yalnız geliyordu.

Cırcır böcekleri gerçekten böyle mi ses çıkarıyor?

Nanako bu düşüncelere dalmışken, Reiji aniden, "İnanamıyorum!" diye bağırdı.

Nanako'nun kalbi kıpırdandı, ama bu bir önsezi gibiydi.

"Neden? Ne oldu?" Olmuşcasına, birkaç metre uzaktan Reiji'ye bakarak sadece seslendi.

"Anladım." Sesi uzaktan geliyordu.

“Neyi anladın?”

"Geçen gün Tokyo'da seçmelere katıldığım pozisyon..."

Reiji'nin gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmıştı. "Başardım!" dedi ve olduğu yerde zıpladı. Nanako'ya döndü, anlaşılması güç bir şeyler söyledi ve kafeye doğru dörtnala koştu.

Nanako bundan sonra hiçbir şey hatırlamıyordu.

Hatırlayabildiği tek şey cırcır böceğinin ötüşü ve "Tebrikler" demeyi nasıl unuttuğuydu.

OceanofPDF.com

iv
Genç Adam

Hakodate, yılın ilk kar yağışını 13 Kasım'da, normalden yaklaşık on gün sonra aldı. Bulutsuz bir günde rüzgarla savrulan kar için kullanılan halk dilindeki terim "rüzgar çiçekleri"dir. Bu tanıma uygun olarak, kar taneleri rüzgarda dans eden çiçek yaprakları gibi yağıyordu. Kafenin penceresinden, masmavi gökyüzü ve kırmızı sonbahar yaprakları üzerindeki beyaz karın canlı ve güzel bir manzarası görünüyordu.

DA-DING-DONG

Kapı zili çaldı ve Reiko kafeye girdi.

Geçen aya kadar Reiko, kız kardeşinin ölümünü kabullenmekte zorlanıyordu. Uyuyamıyordu ve zihinsel olarak dengesizdi. Ancak geçmişteki kız kardeşine mutlu bir hayat yaşayacağına dair verdiği sözden sonra durumu düzeldi. Şimdi yanaklarında renkle, tekerlekleri gıcırdayan bir bavulu sürükleyerek ortaya çıktı.

“Merhaba, hoş geldiniz.”

Onu karşılayan Sachi oldu. Tezgahın başında yalnız başına oturuyordu.

Reiko etrafına bakındı ve şaşkın bir ifadeyle başını yana eğdi. Hafta içi öğle yemeğinden sonra kafenin boş olması alışılmadık bir durum değildi. Ancak sadece müşteri yoktu, Reiko'nun tezgahın arkasında olmasını beklediği Kazu da ortada yoktu; Nagare ya da Reiji de görünmüyordu.

“Burada yalnız mısın, Sachi?”

Şıngırdayan bavulunu sürükleyerek Reiko, Sachi'nin oturduğu yere doğru yürüdü.

“Ah, evet,” diye yanıtladı Sachi, gözleri bir o yana bir bu yana gidip gelirken.

“Annen mi?”

Kazu'yu kastediyordu.

“Alışverişe çıktım.”

“Peki ya Nagare?”

“Amca aşağıda telefonda konuşuyor.” Sachi, durumu vurgulamak için parmağıyla işaret etti.

"Peki, Reiji nerede o zaman?"

"Tokyo."

"Tokyo?"

"Seçmeleri başarıyla geçti."

Reiko, rahmetli kız kardeşinden Reiji'nin hevesli bir komedyen olduğunu duymuştu. Onu birkaç kez şakalarını yaparken tesadüfen görmüştü, ama hiçbir zaman komik bulmamıştı. Bunu Yukika'ya söylediğinde, Yukika "komik olmamasının kendisi komik" demişti, ama Reiko bunu bir türlü anlamamıştı. Her şakasını denediğinde, Reiko kibar bir gülümsemeyle performansına katlanmıştı.

Şakalarına dair düşünceleri göz önüne alındığında, Tokyo'daki bir seçmeyi geçtiği haberi onda karışık duygular uyandırdı.

"Öyle mi? Vay canına..."

Reiko, Sachi'nin yanına otururken Reiji hakkında daha fazla soru sormamanın akıllıca olacağını düşündü. Reiji'nin şakalarının komik olup olmadığı sorulursa ne diyeceğini bilemezdi. Çocuklar zor sorular sormaktan çekinmezlerdi. Reiji şu anda orada olmasa bile, Reiko böyle bir soruya incelikli bir yanıt verseydi, bunun Reiji'ye farklı bir yorumla iletilebileceğini hayal etti. Bu, kaçınılması gereken bir senaryoydu.

“Ne kadar ilerlediniz?”

"Hepsini yaptım."

"Hepsi birden mi? Bu etkileyici."

"Evet."

Uyku yoksunluğunun da etkisiyle, Reiko'nun Yukika ile karşılaşmasına kadar olan olaylara dair anıları bulanık birer anı gibiydi. Yine de, Sachi'nin Dr. Saki ve Nanako ile birlikte bu kitapla eğlendiğini hatırlayabiliyordu.

“Eğlenceli miydi?”

“Çok eğlenceliydi!”

"Keşke sıra bana da gelseydi."

Reiko bunu gerçekten kastetmişti. Daha önce bu tür şeylere ilgi göstermeyecek kadar meşguldü.

"Şimdi mi yapmak istiyorsunuz?"

Sachi'nin sesi yükseldi ve coşkulu bir hal aldı. Reiko'nun kısa bir süre öncesine kadar genel anksiyete bozukluğundan muzdarip olduğunu ve kız

kardeşinin ölümünü kabullenmekte zorlandığını bilmiyordu. Ona göre Reiko sadece sıradan bir müşteriydi.

"Belki sadece bir soru cevaplarım?" diye yanıtladı Reiko, saatine bakarak. Uçağa yetişmesi gerekiyordu ama en azından küçük bir anı yaratmak için yeterli zamanı vardı.

"Hangi soruyu soralım?"

"Seçimi sana bırakıyorum."

"Pekala o zaman."

Sachi sayfaları keyifle karıştırdı ve sonunda bir sayfaya geldi.

“Şunu yapalım.”

"Tamam aşkım."

"Hazır?"

"Evet, buyurun."

Sachi yüksek sesle okumaya başladı.

"Çok aşık olduğunuz bir erkek ya da kadın var."

Eğer dünya yarın sona erseydi, ne yapardınız?

1. Onlara evlenme teklif edin.

2. Onlara evlenme teklifi etmiyorsunuz çünkü bunun bir anlamı yok."

Sachi aynı soruyu Nanako ve diğerlerine de sormuştu, ancak Reiko için bu ilk defaydı.

“Peki, sen hangisini yapardın?” Sachi, gözleri heyecanla parıldayarak Reiko'ya baktı.

Reiko tereddüdünü gizlemiyordu. Eğer Yukika geçmişten onu ziyaret etmemiş olsaydı, "iki"yi seçerdi. Ancak artık farklı bir Reiko'ydu.

“Sanırım ‘bir’i seçerdim,” dedi, konuşurken bunun için net bir nedeni olduğunu fark ederek.

"Neden?"

Reiko bir an düşünmüş gibi yaptıktan sonra neşeyle, "Ablam bir günlük mutluluğu bile geri çevirsem çok kızar," diye yanıtladı. Şüphesiz ki, Reiko'nun zihninde artık var olan Yukika'nın kollarını kavuşturmuş, buyurgan bir şekilde başını salladığını hayal ediyordu.

“Anladım.” Sachi de memnun bir şekilde başını salladı.

Merdivenlerden yukarı doğru gelen ayak sesleri duyuldu. Nagare aşağıdan geri dönmüştü.

“Merhaba Reiko.”

"Merhaba."

"Naber?" diye sordu Nagare, Reiko ve Sachi'nin arkasından dolaşıp tezgahın arkasına geçerken.

"Uğrasam belki Doktor Saki'ye merhaba diyebilirim diye düşündüm."

“Doktor Saki?”

"Evet."

“Ha? Az önce onunla görüşmedin mi? Birkaç dakika öncesine kadar buradaydı...”

Nagare, Reiko'nun oturduğu sandalyeye bakarken başını yana eğdi.

“Sachi, Doktor Saki nereye gitti?”

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Sachi, nedense garip bir şekilde yüzünü kitapla kapatarak.

"Bu garip."

Tezgahın üzerinde Sachi'nin portakal suyu ve yarım kalmış bir kahve duruyordu. Saki'nin az önce orada olduğu kesindi. Sachi bir şey saklıyordu.

“Sachi...”

Nagare, sanki ondan bir şeyler öğrenmeye çalışıyormuş gibi ses tonunu sertleştirdi ama kadın sadece omuzlarını çattı.

"Hayır, endişelenmeyin."

"Ancak..."

"Gerçekten, sorun yok," dedi Reiko, gülümseyerek Sachi'yi savundu.

Reiko'nun da kahveyi fark etmiş olması muhtemeldi. Sachi bir şey biliyor olsa bile, ondan bunu zorla öğrenmesinin bir anlamı yoktu.

Nagare'nin hafifçe iç çektiğini görünce ona şöyle bir baktıktan sonra, Reiko taburesinde dönerek yaşlı beyefendinin oturduğu sandalyeye doğru yüzünü çevirdi. Yukika ile yeniden karşılaştığı o günün anısı zihninde canlandı.

"Hâlâ inanamıyorum," diye mırıldandı sanki kendi kendine.

“Onun beni görmeye geldiğini düşünmek...”

Anlaşılabilir bir duyguydu. Kafenin kurallarını bilmesine rağmen, en çılgın hayallerinde bile artık hayatta olmayan kız kardeşinin onu ziyarete geleceğini beklemiyordu. Kafe müdürü Nagare bile, ölen karısı Kei'nin karşısına çıkması durumunda dehşete düşerdi.

“Ama onun sayesinde buradan ayrılmaya karar verdim,” dedi bavuluna bakarak. Yukika ile görüşmesinden sonra Reiko, Mamoru ile ilişkisini düzeltmişti, eğer bu doğru kelimeyse tabii. İlişkinin bittiğini düşünen tek kişi kendisiydi. Saki'nin tavsiyesi üzerine Mamoru sadece bir adım geri çekilmişti.

"Tebrikler," dedi Nagare başını eğerek. Saki'den öğrendiğine göre, ikisi tekrar bir araya geldikten sonra nikah dairesinde evlenmişlerdi.

DA-DING-DONG

Kazu geri dönmüştü. Elinde iki market poşetiyle, Sachi'nin dediği gibi alışverişten dönüyor gibi görünüyordu.

“Merhaba anne!” diye seslenerek annesine doğru koştu Sachi.

“Merhaba. Lütfen bana yardım eder misin canım?” dedi Kazu, market poşetlerinden birini Sachi'ye uzatarak. Sachi poşeti alırken, Kazu gözleriyle Sachi'ye poşeti aşağıya indirmesini işaret etti. Poşetin içinde ikisinin de özel alışverişleri vardı.

"Tamam," dedi Sachi enerjik bir şekilde aşağıya doğru aceleyle inerken.

Nagare homurdanarak, "O kuyudan da sıyrılıp çıktı," diye düşündü.

Kazu, Reiko'nun bavulunu fark etti.

“Ah, bugün ayrılıyorsunuz,” dedi. Reiko ve Mamoru’nun evliliklerinin Hakodate’den ayrılmak için uygun bir zaman olduğuna karar verdiklerini biliyordu.

"Evet."

"Yine nereye gidiyordunuz?"

“Tokushima.”

Kazu, kafeye götürülecek yiyeceklerle dolu poşeti tezgahın üzerinden Nagare'ye uzattı.

"Tokushima, udon eriştesiyle ünlüdür, değil mi?" diye sordu Nagare, sohbete katılarak.

"Evet."

“Güzel bir yer olduğunu duydum.”

“Burası kocamın memleketi.”

Nagare, Reiko'nun hâlâ "kocamın" demeye alışamamış olmasını fark edince gözlerini kıstı.

Bu gerçekten harika.

Reiko'nun kalbindeki değişim her sözünde belli oluyordu. Nagare, Yukika geçmişten gelmeden önce uyurgezer gibi olan halinden ne kadar

geliştiğini görünce derinden etkilendi.

Kazu saate baktı.

"Şu anda havaalanına mı gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Evet."

"Gitmene üzüldüm, seni özleyeceğim."

Kazu ve Reiko birbirlerini sadece birkaç aydır tanıyorlardı, ama Kazu sadece kibar davranmıyordu; içtenlikle konuşuyordu.

Bir zamanlar, başkalarının hayatlarına karışmaktan son derece kaçındığı dönemde, bu sözleri asla söylemezdi. On beş yıl içinde Kazu anne olmuştu ve kalbinin çeşitli yönleri değişmişti.

Nagare, Kazu'nun sözlerinin kalbindeki değişimi yansıttığını hissetti. Bu gerçekten harika. Hayat ne kadar zor görünürse görünsün, tek bir aydınlanmayla tamamen değişebileceğinin farkına vardı.

Reiko aniden tezgah taburesinden kalktı. Başını öne eğerek, "Her şey için çok teşekkür ederim," dedi.

Kazu, hiçbir şey yapmadığını düşündüğü için yapmacık bir gülümsemeyle, "Hayır, hiç de değil," diye yanıtladı.

Nagare, Reiko'nun arkadaşını göremediği için biraz üzülerek, "Eğer Doktor Saki'ye söylemek istediğiniz bir şey varsa, memnuniyetle iletiriz," diye teklif etti.

Reiko biraz düşündükten sonra, "Ah, o zaman belki de çok zahmet olmazsa," diye yanıtladı.

“Elbette, sorun yok,” dedi Nagare, mesajı sorumluluk bilinciyle ileteceğini belirtmek için dik ve dimdik durarak. Reiko, Nagare'ye değil, arkasındaki mutfağa baktı. “Ben de mutlu olacağım,” diye net bir şekilde açıkladı ve ardından ekledi, “Lütfen ona bunu söyleyin.”

"Ayrıca?"

Nagare bir an Reiko'nun "aynı zamanda" derken kimi kastettiğini anlamadı. Ancak sonraki sözleriyle bu durum netleşti: "Bana mutluluğumun kız kardeşimin mutluluğu olduğu gösterildi..." Reiko, ölen kız kardeşiyle birlikte mutlu olacağını kastediyordu.

"Bu mantıklı," dedi Nagare neşeyle, gözleri daha da kısılırken.

Kazu da sessizce gülümsüyordu.

"Pekâlâ, ben gidiyorum..."

Reiko, kibarca başını eğdikten sonra, yüzünde tatlı bir hüzünle kafeden ayrıldı.

DA-DING-DONG... DA-DING

Çan uzun süre boyunca yalnız bir çınlama gibi çaldı.

Reiko'nun ayrılmasının üzerinden yeterli bir süre geçtikten sonra Nagare mutfağa doğru seslendi: "Veda etmek istemedin mi?"

“Vedalaşmalarda hiç iyi değilim...” dedi Saki mutfaktan çıkarken. Nagare bir noktada Saki'nin Reiko'yu görmek istemediği için saklandığını anlamış gibiydi.

"Ancak..."

"Eğer bir gün görüşmek istersek, istediğimiz zaman görüşebiliriz, değil mi?" dedi gözlerini kaçırarak. Daha önce oturduğu tabureye oturdu ve yarım kalmış kahve fincanına uzandı.

Saki'nin Reiko'dan uzak durmasının sebebi onu sevmemesi değildi. Aslında, Reiko'nun Hakodate'den ayrılmasına en çok üzülen muhtemelen Saki'ydi. Ama bu Reiko'nun kararıydı. Saki onu gülümseyerek uğurlamak istemişti, ancak bunu yapamadığı için saklanmıştı.

Soğumuş kahvesinden bir yudum alarak, "Bu arada, Miki nasıldı?" diye sordu ve bilerek konuyu değiştirdi. Ayrıca, birisi ayrıldıktan sonra oluşan o garip gerginliği yönetmekte de çok kötüydü.

“Ah...” diye mırıldandı, kısık gözleri kocaman açıldı.

"Onunla telefonda konuştun mu?"

Mutfaktaki buzdolabına yeni aldıkları yiyecekleri yerleştirdikten sonra geri dönen Kazu, Nagare'nin yüz ifadesine dikkatlice baktı.

"Hı hı, evet."

Nagare'nin alnında ter damlacıkları oluşmaya başlamıştı.

“Miki’ye bir şey mi oldu?”

“Hayır, öyle değil...” diye yanıtladı Nagare, Kazu'nun endişeli cevabına, ancak konuşması boğuk çıkmaya başlamıştı.

“Miki’nin şöyle bir sorunu var...” Nagare’nin sesi kesildi ve kimse son kısmını duyamadı.

“Hıh, o neydi?” Saki elini kulağına götürdü.

“Onun bir erkek arkadaşı var...”

“Bir erkek arkadaşın mı var?”

“Miki, bir erkek arkadaşı olduğunu söyledi.”

Sağ kaşı bir manga karakteri gibi seğiren Nagare'nin bu sözlerini duyan Kazu ve Saki birbirlerine döndüler.

Saki'nin dudaklarından boğuk bir kahkaha döküldü. "O zaman tebrik edilmeli sanırım."

"Onu tebrik edecek bir şey yok!"

Saki, Nagare'nin coşkulu cevabına kahkahalarla güldü.

Miki kaç yaşındaydı yine?

“On dört.”

"Gerçekten mi? Kim o? Onun okulundan bir çocuk mu?"

"Sormadın."

"Acaba kim kimi çıkmaya davet etti?"

"Ayrıntıları bilmiyorum."

"Acaba yakışıklı mı?"

“Bunun anlamı ne? Yakışıklıysa her şey yolunda mı?”

"Öfkelenecek bir şey yok."

"Kızgın değilim."

"Miki'yi tebrik etmek gerek, babası yokken kendine bir erkek arkadaş bulmuş."

Saki, Nagare'yi iyice kızdırmaktan açıkça keyif alıyordu. Nagare ise, her zamanki gibi, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Sanırım tekrar gidip arayacağım,” dedi ve ağır adımlarla aşağı kata indi.

Daha önceki telefon görüşmesinde, dinleyen, müdahale etmeyen bir baba rolünü oynamanın en iyisi olduğunu düşünmüş ve hiçbir soru sormamıştı. Şimdi ise Saki'nin "babası yokken kendine bir erkek arkadaş buluyor" demesinden beri, birdenbire kendini çok rahatsız hissediyordu.

"Haha ha, Nagare bazı yönlerden çok sevimli biri..."

Saki kesinlikle onunla dalga geçmiyordu. Aile ve yakın arkadaşlar arasında böylesine dramın bu kadar açıkça ortaya konmasına kıskanıyordu. Az önce Reiko ile olan olayda, son bir veda ederken hüznüne direnmemek ve açıkça bir iki damla gözyaşı dökmek güzel olurdu. Ama bunu yapamayacağını çok iyi biliyordu. Bahsettiği Nagare'nin sevimli özellikleri, kendisi için de istediği özelliklerdi. Konuşurken bu gerçeği fark etti ve iç çekti, "Biraz kıskanıyorum."

Kazu fısıldayarak, "Sanırım ne demek istediğini anladım," dedi.

GONG

Saat, saat iki buçuk olduğunu haber vermek için zili çaldı.

"Hey, Reiji bugün geri dönmüyor muydu?"

Seçmeleri geçtiği haberini aldıktan sonra Reiji, ertesi gün yetenek ajansıyla sözleşme imzalamak ve kalacak yer aramak için Tokyo'ya gitti. Bir an bile tereddüt etmeden yola çıktı. Gözlerinin önünde gerçekleşmek üzere olan bir hayalden başka hiçbir şey yoktu.

"Evet."

"Biliyor mu? Nanako hakkında yani..."

"Hayır, sanmıyorum."

Tokyo'ya gittikten hemen sonra Nanako, Kazu ve diğerlerine birkaç yıldır edinilmiş aplastik anemi adı verilen bir rahatsızlıkla mücadele ettiğini açıkladı. Tesadüfen, bu sırada bir donör bulunmuştu ve hemen Amerika'ya gitmesi gerekiyordu.

"Hayır, bunu nasıl yapabilir ki?"

Saki, Sachi'nin tezgâhın üzerine bıraktığı Yüz Soru adlı kitabı aldı ve rastgele bir sayfasını açtı.

Yarın Dünya Son Bulursa Ne Olur? Yüz Soru.

Seksen yedinci soru.

Henüz on yaşına yeni girmiş bir çocuğunuz var.

Eğer dünya yarın sona erseydi, ne yapardınız?

1. Bu konuda sessiz kalın çünkü doğru düzgün anlayamazlar.

2. Doğruyu söyleyin, çünkü sessiz kalırsanız kendinizi suçlu hissedeceksiniz.

Saki bu soruyu hatırladı ve ilk kez sorulduğu anı düşündü. Nanako, çocuğunu gereksiz yere üzmek istemediği için "bir"i seçmişti.

Ama sonra Saki ona sormuştu: "Peki Nanako, on yaşında olsaydın, sana söylenmesini ister miydin?" Nanako belki söylenmesini isteyeceğini söylemişti. İki cevabı açıkça çelişkili görünüyordu, ama Saki bile onun mantığından memnundu: Üzgün olsam da sorun olmazdı, ama kendi çocuğumun üzgün olmasını istemezdim. O sayfaya bakarken şöyle düşündü: Başkasının nasıl hissettiğini önemsemek Nanako'ya çok yakışıyor. Öte yandan, içindeki psikiyatrist şöyle düşünüyordu: Başkasının duygularını çok fazla düşünen ve kendi duygularını bastıran bir tip.

“Nanako’nun bakış açısından bakarsak, Reiji’nin hayallerinin önüne hiçbir şeyin geçmesini istemiyordu, ama Reiji’nin bundan memnun olup olmayacağını merak ediyorum.” Saki bunları söylerken, Reiji’nin bu durumdan habersiz bırakılmaktan hiç de mutlu olacağını düşünmüyordu.

Saki için, ve muhtemelen Kazu için de, ikisinin birbirine aşık olduğu açıktı. Ama ikisi de duygularının karşılıklı olduğunun farkında değildi.

Saki kitabı kapatırken, "En azından ona hastalığını açıklamak yapabileceğimiz bir şey..." dedi.

“Evet, diğeri onlar için bir şey,” diye yanıtladı Kazu pencereden dışarı bakarken. Rüzgar çiçekleri gökyüzünde çok yavaşça dans ediyordu.

O gece

"Hı?" diye mırıldandı Reiji kısık bir sesle. Elinde hediyelerle dolu bir çantayla hâlâ girişin yakınında duruyordu. Nagare, Kazu, Sachi ve Saki, Reiji'nin dönüşünü beklemek üzere kafe kapandıktan sonra içeride kalmışlardı.

Saki'den hastalığın adını duyduktan sonra Reiji, "Sonradan kazanılmış aplastik anemi mi?" diye tekrarladı.

"Görünüşe göre, uzun bir arayıştan sonra nihayet ona bir donör bulundu."

"Bağışçı mı?"

Daha önce hiç duymadığı bir hastalıktan bahsedilmesi ve ardından "donör" kelimesinin geçmesi Reiji'yi alarma geçirdi. Zihni karmaşa içinde bomboştu. Uzun bir arayış mı? Bu hastalığı ne zamandır çekiyordu? Neden bu kadar önemli bir konuda sessiz kalmıştı?

Saki, kendisine anlatılan her şeyi henüz tam olarak kavrayamamışken, hastalığı sakin bir şekilde ve sabırla açıklamaya devam etti.

“Edinilmiş aplastik anemi, vücudun kemik iliğindeki kök hücrelerden kan üretme yeteneğini kaybettiği ve bunun sonucunda tüm kan hücresi tiplerinin sayısında azalmaya yol açan bir hastalıktır. Başka bir deyişle, artık yeni kan üretmek mümkün olmaz ve bu da günlük yaşamda zorluklara neden olur. Nanako'nun vakası hafifti, bu nedenle etkileri bizim için belirgin değildi. Daha ciddi vakalarda, hastalar anemiden dolayı bayılabilir, yorgunluk ve halsizlik çekebilir ve tedavi edilmezse komplikasyonlar ölüme yol açabilir.”

“Bu hastalık tedavi edilebilir mi?”

“Uzman değilim, bu yüzden kesin olarak söyleyemem, ancak nakilden sonra tam iyileşme şansının yüzde elli olduğunu düşünüyorum.” Saki uzman olmadığını iddia etti, ancak hastalık hakkında bilgi sahibi olduğu kesinlikle belliydi.

“Yarı yarıya...”

“Evet, ameliyat başarılı olsa bile, hastanın vücudunun donör dokuyu kabul etmesi gerekiyor, bu nedenle komplikasyonlar ortaya çıkabilir ve vücut nakli reddedebilir. Japonya'da bu tür vakalar daha az, bu yüzden yurt dışında başarılı bir nakil şansının daha yüksek olduğunu düşünüyorum.”

"Yani, Amerika'ya mı gitti?"

"Bu doğru."

Nanako'nun ailesi, Nanako ile birlikte Amerika'ya gitmişti. Onların gidişinden beri ne Saki ne de Kazu herhangi bir haber alamamıştı—muhtemelen bunun için boş vakitleri olmamıştı—bu da Nanako'nun nasıl olduğunu bilmemelerine yol açmıştı.

“Keşke bana söylemiş olsaydı...” diye iç çekti Reiji.

"Muhtemelen seni endişelendirmek istemedi."

“Ama yine de...”

"Muhtemelen senin yoluna çıkmak da istemedi. Seçmeleri yeni geçmiştin ve gelecek parlak görünüyordu..."

Saki bunu söylediğinde, Reiji fark etti ki, gerçekten de bulutların üzerinde süzülüyordum. Geriye dönüp düşündüğünde, seçmeleri geçtiğini öğrendikten sonra Nanako ile ne konuştuğunu hatırlayamadı. Ona Tokyo'ya gidip bir oda bulacağını mesaj atmıştı, ama bu bile tek taraflı bir iletişim olmuştu. Başına gelenleri düşünmekle o kadar meşguldü ki, Nanako'nun cevabını yazarken aklından geçenleri hayal etmeyi bile düşünmemişti: İyi şanslar.

Nanako'nun kişiliğini göz önünde bulundurursak, kendi çıkarlarını hiç şüphesiz ikinci plana atacağı aşikardır.

Söz bulamayan Reiji alt dudağını ısırdı.

Aklı sürekli Nanako'nun yeni ruj sürdüğü güne gidiyordu. Nanako o gün yağmura rağmen ona şemsiye getirmişti. Onunla birlikte kafeye doğru yürüdüklerini hatırlıyordu. Düşününce, o an ilk kez yalnız olduklarının farkına varmıştı. Nanako'nun yeni rujunun şehrin ışıkları ve alev alev yanan kızıl yapraklar arasında nasıl parladığını canlı bir şekilde hatırlıyordu.

O sırada kalbinin nasıl hissettiğini de hatırladı...

Hiç düşünmeden telefonunu çıkardı ve ekrana baktı. Nanako'dan yeni bir mesaj yoktu. Telefonunun sessiz kalmasına kızmaya başladı.

Tekrar gerçekliğe döndüğünde, Kazu'nun yanında durduğunu gördü.

"Bu Nanako'dan," dedi ve Reiji'ye tek sayfalık bir mektup uzattı.

Reiji kağıt torbasını en yakın masaya koydu ve mektubu aldı. Gerçek kiraz çiçeği yapraklarından yapılmış yüksek kaliteli Japon washi kağıdına,

Nanako'nun hemen tanınabilir yumuşak el yazısı tıpkı bir şiir gibi düzenlenmişti.

Sevgili Reiji,
Seçmeleri başarıyla geçtiğiniz için tebrikler.
Bunu sana daha önce hiç söylemedim.
Duyduklarınıza kesinlikle şaşıracaksınız.
Üç yıl önce, sonradan edinilmiş aplastik anemi teşhisi konuldu.
Özetle, kendi kanımı üretme konusunda pek başarılı değilim.
Görünüşe göre, bu durum hayatı çeşitli şekillerde etkileyebilir.
Eğer bunu görmezden gelirsem...
Ayrıca başka hastalıklara da neden olabilir.
Ve bu çok büyük sorunlara yol açabilir.
Ama Amerika'da bir donör buldum.
Küçük bir ameliyat için oraya gidiyorum.
Uzun zamandır arkadaş olduğumuz için bunu sana söylemeliydim, biliyorum.
Seçmeleri geçtin ve ben de engel olmak istemedim.
Ben asla Setsuko gibi biri olamayacağım.
Üzgünüm...
Özür dileyecek bir şey değil aslında. lol.

Ameliyat konusunda biraz korkuyorum ama elimden gelenin en iyisini yapacağım.
Lütfen benim için endişelenmeyin.
Oldukça kötü bir senaryoyla seçmeleri geçmeyi başardınız.
Tanrıların tuhaf bir kaprisi olmalıydı.
Bu fırsatı değerlendirin!
Seni her zaman destekleyeceğim!
Nanako

Mektup Reiji'nin ellerinde hafifçe titriyordu.
“‘Ben asla Setsuko gibi biri olamayacağım.’” Okumayı bitirdikten sonra usulca sadece bu cümleyi mırıldandı.
Elbette hayır...
Reiji, Nanako'nun o satırı neden yazdığını düşünürken dudağını ısırdı.

Komedyen Büyük Ödülü'nü kazanan PORON DORON komedi ikilisinin üyesi Todoroki'nin çocukluk arkadaşı ve eşi Setsuko Yoshioka'yı düşündü. Nanako, Todoroki'nin komedi ortağı Hayashida'nın Setsuko'nun nasıl bir kadın olduğunu ve Todoroki'yi nasıl desteklediğini anlattığı sırada oradaydı.

Gerçekten de Reiji'nin Todoroki ile birçok ortak noktası vardı. Aslen Hakodate'li olan Reiji, komedyen olmak için Tokyo'ya taşınmak üzereydi. Bu kahve dükkanı ve sahibi Yukari Tokita ile bir bağlantısı vardı ve tıpkı Todoroki'nin Setsuko ile çocukluk arkadaşı olması gibi, Reiji de Nanako ile çocukluk arkadaşıydı.

Peki Nanako neden Setsuko olamayacağını söyledi? Setsuko, Todoroki'nin bir sanatçı olarak yeteneğine inanıyor ve onu özveriyle destekliyordu. Todoroki ile Tokyo'ya yaptığı yolculuk, ne kadar aktif bir kadın olduğunu gösteriyordu. Hayatta nerede olmak istediğini biliyordu ve özgüveni tamdı. Bir kadın olarak Nanako, Setsuko'nun yaşam tarzını havalı ve çekici bulmuştu.

Buna karşılık, Nanako, Reiji'nin yeteneğine karşı kayıtsızdı. Onun başarılı olmak için çabalamasını izlemiş ve herhangi bir çocukluk arkadaşının yapacağından daha fazla destek vermemişti. Reiji için yapabileceği hiçbir şey görmemiş ve onunla Tokyo'ya gitmeyi hiç düşünmemişti.

Ancak Nanako'nun kişiliği ile Setsuko'nun kişiliği arasındaki fark temeldi ve karşılaştırılamazlardı. Ayrıca birbirlerini karşılıklı olarak seven Todoroki ve Setsuko'nun aksine, Reiji ve Nanako birbirlerini sadece çocukluk arkadaşı olarak görüyorlardı.

Bu yüzden Nanako'nun "Asla Setsuko gibi biri olamayacağım" diye yazması onun karakterine hiç uymuyordu. Nanako, Setsuko olmak istemişti. Eğer Nanako Setsuko'nun hikayesini hiç duymamış olsaydı, muhtemelen hastalığını ve Amerika'ya gitmek zorunda kalışını Reiji'ye çoktan anlatmış olurdu.

Ama Setsuko'yu öğrendi ve onun gibi olmayı çok istedi. Hayatını, sevdiği adamla hayatını geçirmeyi seçen Setsuko'nun hayatıyla karşılaştırdı. Bu karşılaştırmayı yapar yapmaz, Reiji'ye karşı hislerini fark etti.

İşte bu yüzden o gün rujunu değiştirdi. İlişkilerinde bir adım ileriye gitmeye karar vermişti. Ama ne yazık ki... kötü zamanlama bazen hayatın farklı bir yöne sapmasına neden olur. Ve tam da bu olmuştu. Nanako kendi duygularını doğrulamak için cesur bir adım atmak üzereyken, Reiji'nin telefonu çaldı.

Seçmeleri geçtiğini bildiren e-postaydı. Keşke o e-posta bir saat sonra, hatta belki birkaç dakika sonra gelseydi, ikisi şimdi farklı bir ilişki içinde olabilirdi. E-postayı okuduğu anda, o gün kalbinde yankılanan her şeyi bastırmıştı.

Sadece zamanlama kötüydü. Birbirlerine karşı hislerini teyit etmeden, biri Tokyo'ya, diğeri Amerika'ya gitmişti. Çok uzaktaydılar.

Hâlâ mektubu tutan eli gevşedi. Sersemlemiş bir halde en yakın masaya doğru sendeledi ve oturdu.

Keşke onunla iletişime geçebilseydim... Sesini şimdi duymak istiyorum. Şimdi oraya uçabilseydim, uçardım. Ama...

İçinde kabaran bu dürtünün tam olarak ne olduğunu bilmiyordu; yalnızlık ve çaresizlik duyguları onu sinirlendiriyordu.

Gitsem bile ne yapardım? Şimdi, öylece durup hiçbir şey yapmamanın zamanı değil. Sayısız kez seçmelerde başarısız oldum ve her seferinde kendimi çok kötü hissettim. Ama pes etmedim ve sonunda bu kesinlikle benim şansım.

Ama şimdi bile, kendi hayallerini önceliklendirmesi gerektiğini söyleyen düşüncelerini dinlerken, başını kaldırıp elindeki mektubu görünce kalbi titredi.

Peki ya onu bir daha hiç görmezsem?

Bazen hayallerinize ulaşmak için fedakarlıklar yapmanız gerekir, değil mi?

Nanako ölseydi çok üzülmez miydim?

Ama sözleşmeyi imzaladım ve nerede yaşayacağıma da karar verdim. Artık geri dönüş yok.

O halde neden bu kadar endişeliyim?

Nanako'yu görmek istiyorum.

Beni rahatsız eden şey ne?

Hangisi daha önemli, Nanako mu yoksa hayalim mi?

Bilmiyorum.

Ne yapmalıyım?

Zihni bir döngü içinde dönüp duruyordu. Elleriyle yüzünü kapattı ve derin bir nefes aldı. Sonra, o anda...

“Reiji.”

Ses, tam önünde duran Sachi'ye aitti. Ne zamandır orada durduğunu merak etti. Büyük, yuvarlak gözleriyle yüzüne bakıyordu. Sachi, Reiji'nin içinde bulunduğu durumu görmüş ve endişeyle adını çağırmış olmalıydı. Başka hiçbir sebep yoktu. Ama Reiji'ye sanki Sachi, "Dünya yarın sona erse, ne yapardın?" diye soruyormuş gibi geldi.

Sachi hiçbir şey söylememişti. Ama son birkaç aydır kitaptaki o cümleyi defalarca okumuştu.

“Dünya yarın sona erse...?”

Reiji bunları kendi kendine mırıldanırken, siyah takım elbiseli yaşlı beyefendi aniden oturduğu yerden kalktı.

"Ah..."

Bu manzarayı daha önce birkaç kez görmüştü. Yaşlı beyefendi ayağa kalktı. Okuduğu kitabı göğsüne yaslayarak çenesini biraz geriye çekti ve tahta zeminde sessizce yavaşça tuvalete doğru yürümeye başladı.

Reiji'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Kafede çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra yaşanan bir günü hatırladı.

Bahar mevsimiydi. Kiraz çiçekleri tam açmıştı. Lise üçüncü sınıf öğrencisi olan Reiji, sadece cumartesi, pazar ve resmi tatillerde günün en yoğun saatlerinde çalışıyordu.

Bir adam kafeye geldi ve berbat ettiği ilk randevusunu yeniden yaşamak için geçmişe yolculuk etmek istediğini söyledi. Yukari ona kafenin kurallarını açıkladıktan sonra, adam omuzları düşük bir hayal kırıklığıyla oradan ayrıldı.

"Şey, gerçekten de geçmişte olan şeyleri, ne kadar uğraşırsan uğraş, bugünü değiştiremezsin, değil mi?" diye sordu Reiji, müşteri gittikten sonra Yukari'ye. Kuralları açıklarken yanlarındaydı. O güne kadar, bunu doğru dürüst hiç duymamıştı.

"Bu doğru."

"Şimdiki zamanı değiştiremiyorsanız o sandalyenin ne faydası var? Bunun bir anlamı yok," diye açıkça belirtti. Aslında, geçmişe yolculuktan vazgeçip ayrılan müşterinin de bu kuralı duyduktan sonra ayrıldığından şüpheleniyordu.

“Hmm, sanırım bunun bir anlamı olmayabilir.” Yukari itiraz etmedi. “Ama mevcut gerçeklik değişmese bile bazı şeyler değişebilir.”

"Hiçbir şey değişmediğinde ne değişebilir ki?" diye sordu Reiji karşılık olarak. Sadece bu kelimeleri söylemek bile açıkça bir çelişki gibiydi. "Ne demek istiyorsun?"

“Diyelim ki hoşlandığın birini buldun...”

"Tamam aşkım."

"Diyelim ki kız güzel ve zeki ve herkes onun okulun en güzel kızı olduğunu düşünüyor."

"Pekala."

“Ama onunla hiç konuşmadın... Peki, onu dışarıya davet etmek ister misin?”

"Ne?"

"Onunla çıkma teklifi etmek ister misin?"

Soru o kadar beklenmedik bir şekilde geldi ki Reiji anlamadı. Ama Reiji aslında bu tür soruları severdi. Yukari'nin anlattığı senaryoyu gözünde canlandırdı ve cevapladı.

“Hayır.”

"Neden?"

"Şey, onunla hiç konuşmadım, çünkü böylesine idol gibi bir kızın benim gibi biriyle ilgilenmesi zaten mümkün değil."

"Bu doğru."

"Ne?"

Reiji hâlâ nereye varmak istediğini anlayamıyordu. Varsayımsal senaryoların faydalı olabileceğini anlıyordu, ancak bu çok uçuktu. Yukari, Reiji'nin şaşkınlığını görmezden gelerek devam etti.

"Şimdi diyelim ki bir gün onun senden hoşlandığına dair bir söylenti duydun."

"Ne?"

"Peki, ne yapacaksınız?"

Bu, kalbinde bir çarpıntıya neden olmaya yetmişti, ama hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

"Şey, bir şey yok. Sadece bir söylenti, değil mi?"

“Ama fikrinizi değiştirmez miydiniz?”

"Fikrini mi değiştirdin?"

“Kesinlikle bir şeyler farklı, değil mi?”

Bunun onun kalbinde bir çarpıntıya neden olacağını ima ediyor gibiydi.

"Evet, belki biraz..."

Reiji'nin ses tonunda bir tereddüt vardı.

"İlginizi çekmeye başladı mı?"

Yukari, sanki onun ne hissettiğini tam olarak biliyormuş gibi içtenlikle gülümsedi.

"Evet, belki."

"Onunla çıkmayı düşünebileceğini sanmaya başladın mı?"

"Mümkün değil."

“Anladım.” Yukari memnuniyetle başını salladı.

"Ya onun, tanıdığın birine senden hoşlandığını söylediğini duyarsan?"

"Ha?"

"Peki ya sonra? Hala ona çıkma teklifi etmeyecek misin?"

Bunu hayal ettiğinde kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Konuşma, Yukari'nin istediği gibi ilerliyor gibiydi. Ve açıkçası, Reiji bundan pek de etkilenmemişti.

“Diyelim ki ona çıkma teklifi etmedin. Yine de, belli ki bir şeyler değişmiş, değil mi?”

"Evet, belki..."

"Onunla çıkmayacağınız gerçeği değişmedi, değil mi?"

Reiji mantıklı bir şekilde düşündü. Bir şeyler değişmişti, ama Yukari'nin bahsettiği "gerçeklik" aralarındaki ilişkiyi ifade ediyorsa, dediği gibi, bu ilişki değişmemişti.

Hayır, gerçek değişmedi.

“Peki, o zaman ne değişti?”

"Duygulardan mı bahsediyorsunuz?"

Kalbin kıpırdanması bir gerçektir.

"Evet."

"Emin değilim."

Reiji, aralarındaki ilişkinin değişmediğini ama duyguların değiştiğini anlayabiliyordu. Ancak bir sorun vardı. Bu bilgiye sahip olsa bile, geçmişe dönmenin bir anlamı var mıydı? Reiji öyle düşünmüyordu. Dudaklarını büzdü ve itiraz edercesine inledi.

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi. “Kimsenin bunu aklında tutarak geçmişe döneceğini sanmıyorum.” Yani kimsenin duygularını değiştirmek için geçmişe dönmediğini kastediyordu. “Önemli olan şimdi söyleyeceklerim,” diye devam etti Yukari. “Onun senden hoşlandığının doğru olduğunu öğrensen bile, şimdiki gerçeklik değişmedi, değil mi?”

"HAYIR."

“Sizinle onun hiç konuşmamış olmanız gerçeği aynı kalıyor. Daha yakın değilsiniz; hâlâ onunla hiçbir ilişkiniz yok. Bu gibi hiçbir şey değişmedi.”

"Sanırım değil."

“Ya o da senin gibi düşünüyorsa? Sonuçta seninle hiç konuşmadı, muhtemelen varlığından bile haberin yoktu. İkinizin birlikte olma ihtimali var mı?”

"Muhtemelen hayır."

Reiji bu konuda oldukça net görünüyordu.

“Eğer ikiniz de birbirinizden hoşlanıyorsanız, bu çok yazık olurdu. Peki, ikinizin bir araya gelmesi için ne olması gerekiyor?”

"Sanırım birinin diğerine itiraf etmesi gerekecek."

"Peki, bunun için ne gerekiyor?"

"Aksiyon?"

"Kesinlikle."

Reiji doğru cevabı bulduğu için sevinçle yumruklarını havaya kaldırdı, Yukari ise memnuniyetle gülümsedi.

"Kimse sadece isteyerek manga çizeri olamaz, değil mi?"

Bu mantıklıydı.

“Eğer mesele sadece geçmişe yolculuk etmek olsaydı, herkes yapabilirdi. Ama bu kafe insanları kendi kurallarıyla seçiyor... ve bazı insanlar bu kuralları duyup vazgeçiyor. Ama kurallara rağmen geri dönmeye kararlı olanların bir sebebi var. Bu sebep ne olursa olsun önemli değil. Görmeleri gereken biri varsa ya da görmeleri gereken biri varsa... mevcut gerçeklik değişmese bile... o zaman önemli olan tek şey bu.”

"Şu anki gerçeklik değişmese bile mutlaka görmek istedikleri biri mi?" Reiji, gerçeklik değişmese bile görmeyi çok isteyeceği birini hayal etmeye çalıştı, ancak hâlâ lisede olduğu için aklına kimse gelmedi.

“O kişiyi gözünüzde canlandıramıyorsunuz, değil mi?”

"Hayır, yapamam."

"Sanırım, kuralları tam olarak bilmenize rağmen geçmişe dönmeyi çok istediğiniz zamana kadar beklemeniz gerekecek, değil mi?"

"Böyle bir şeyin olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Bundan o kadar emin değilim."

Hiçbir şey kendiliğinden olmaz.

Tuvaletin kapısı sessizce kendiliğinden açıldı ve siyah takım elbiseli yaşlı beyefendi içeri çekiliyormuş gibi ortadan kayboldu.

"Ne zaman...?"

Reiji, beyefendinin bıraktığı boş koltuğa bakakaldı.

"En son ne zaman kafeye geldi?"

Ona ne söyleyebilirdim ki?

Reiji'nin zihni kararsız bir şekilde gidip geliyordu. Ancak karışık duygularına meydan okurcasına, ayakları sandalyeye doğru emin adımlarla ilerliyordu.

“Sanırım...” dedi Nagare, Kazu'ya bakarak.

“Bir hafta önceydi, 6 Kasım'da, akşam saat 6'yı 11 geçiyordu.” Kazu, zamanı o kadar ayrıntılı belirtti ki, sanki Reiji'nin geçmişe dönüşünü önceden biliyormuş gibiydi. “Sachi ile birlikte olduğunu hatırlıyorum.”

"Pekala, teşekkür ederim."

Reiji yavaşça sandalyeye oturdu.

Ona ne söyleyebilirdim ki?

Ancak Nanako'nun mektubunu okuduktan sonra kalbini dolduran huzursuzluktan dolayı böyle davranıyordu.

Emin olmak istiyorum.

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

“Sachi!” diye seslendi Reiji, Kazu'nun yanında duran Sachi'ye. “Bana bir fincan kahve doldurabilir misin?”

Sachi'nin gözleri Kazu'ya dikildi ve talimat bekledi. Belki de Reiji için olduğu için, gözleri sanki "Bırakın ben yapayım, lütfen!" der gibiydi.

“Hazırlanmaya git,” diye yanıtladı Kazu. Sachi anında başını salladı ve Nagare'nin ardından mutfağa koştu. Her zamanki gibi hazırlıklara yardım edecekti.

Reiji böyle bir günün geleceğini hiç hayal etmemişti. Kadın geçmişe gidip ölmüş anne babasına şikayette bulunduğunda ve PORON DORON'un Todoroki'si geçmişe yolculuk ettiğinde, Reiji arka planda sakin bir şekilde olayların gelişmesini izlemişti. Başkasının işine seyirci kalmış gibi hissetmişti, tıpkı televizyonda haberleri izlemek gibi.

Ama şimdi durum farklıydı. Televizyonda olan oydu. Sandalyede oturan oydu. Hiçliğe karışacak olan da o olacaktı. Kalbi her an patlayacak gibiydi.

Bu koltukta oturup, Todoroki'nin merhum karısını görmeye giderken neler hissetmiş olabileceğini düşünmek, göğsünü acıyla sıkıştırıyordu.

Todoroki ne kadar uğraşsa da karısının öldüğü gerçeğini değiştiremiyordu. Ona bu kadar destek olan tek kişiyi kaybetmişti. Bu kayıpla mücadele edip Komedyen Büyük Ödülü'nü kazanmak ne kadar zor olmalıydı.

Reiji'nin zihni bir kez daha karmaşa içindeydi.

Buluştuğumuzda ne yapacağım?

Kalbinin ağır ağır sıkıştığını hisseden Reiji, alt dudağını ısırdı ve başını öne eğdi. Hazırlıkları bitiren Sachi, fincan ve çaydanlığı bir tepside taşıyarak mutfaktan döndü. Sachi tam yanında olmasına rağmen Reiji hiç kıpırdamadı.

Buluştuğumuzda ne yapacağım? Eğer fikrimi değiştireceksem, ya şimdi ya da asla.

Aynı şüpheler zihninde sürekli gidip geliyordu.

Ve ne yaparsam yapayım, mevcut gerçekliği değiştiremeyeceğim...

Bu noktada, olumsuz duygular ağır bir hava gibi etrafını sarmıştı.

Bu noktada...

“Ah, unuttum!” diye bağırdı Sachi aniden ve tepsiyi Kazu'ya uzatarak aceleyle aşağıya indi.

Sachi?

Herkes şaşkınlık içinde sessizce beklerken, Sachi elinde Yüz Soru adlı kitabıyla hemen geri döndü.

“Bu.” Kitabı Reiji'ye uzattı. “Nanako benden bunu sana geri vermemi istedi.”

"Ah."

Reiji kitabı eline aldığında hatırladı. Gerçekten de, kitap aslında Reiji'nin kitabıydı. Onu Nanako'ya ödünç vermişti ve o zamandan beri Sachi kullanıyordu. Reiji bu tür ayrıntıları unutmuştu, ancak Nanako ödünç aldığı şeyin geri verilmesini istiyordu. Nanako gibi çalışkan birinin bunu istemesi hiç de alışılmadık bir durum değildi, ancak Reiji bunun daha fazlası olduğunu düşündü. Ödünç alınan bir eşyayı geri verme gibi basit bir eylemin içinde bir mesaj okudu: Seni bir daha asla göremeyebilirim. Bunun Nanako'nun aklında olduğunu düşünmeden edemedi.

Reiji, kitaba bakarken Sachi'ye, "Kitabın tamamını bitirdin mi?" diye sordu.

"Evet, Nanako bir süre beni göremeyebileceğini söyledi, bu yüzden işi birlikte bitirdik."

Tam da tahmin ettiğim gibi.

"Buraya geldiği gün mü?"

Geri dönmeyi planladığı günü kastediyordu.

"Evet."

"Ah."

Reiji, elini son sorunun bulunduğu sayfaya getirene kadar kitabın sayfalarını hızla çevirdi.

“Sachi.”

"Ne?"

“Nanako’nun son soruda hangi numarayı seçtiğini hatırlıyor musun?”

“Son soru?”

"Evet, son soru."

Nanako'nun nasıl hissettiğinden emin olmak istiyorum.

"Elbette, hatırlıyorum."

"Hangisiydi?"

"Sanırım 'iki'yi seçti."

“‘İki’yi mi seçti?”

"Evet."

"Ah."

Tam da tahmin ettiğim gibi.

"Nedenini sorduğumda, ölmenin korkutucu olduğu için olduğunu söyledi."

Nanako'nun sözlerini duyunca Reiji'nin ifadesi değişti.

Nanako, asla Setsuko olamayacağını söylemişti. Muhtemelen haklı. Ama olmasına da gerek yok. Zaten tanışmak istediğim kişi Setsuko değil, Nanako. Üstelik Setsuko öldü ama Nanako hâlâ yaşıyor.

Reiji başını kaldırdı.

Geleceğin bize neler getireceğini bilmiyoruz. Şimdi Nanako'nun yüzünü görmek istiyorum! Bunun ne zararı var ki? Eğer endişeli hissediyorsa, ona bir şeyler söylemek istememde ne yanlış var ki! Ona her şeyin yolunda olacağını söylemek istiyorum. Ona Setsuko olmak zorunda olmadığını söylemek istiyorum. Bunu söylemenin amacını bilmiyorum ama Nanako ne olursa olsun Amerika'ya gideceğini düşünürsek, gitmeden önce ona bunu söylemenin ne zararı var ki? Birilerine sorun çıkarır mı? Hayır, kimseye zarar vermez.

Bu düşünce Reiji'yi olumlu bir enerjiyle doldurdu. Birdenbire yüzüne iki sert tokat attı.

Sachi'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. Reiji'nin ani hareketi onu şaşırtmıştı.

“Sachi, bunu bana söylediğin için teşekkür ederim. Bana cesaret verdi.”

Reiji eski haline dönmüştü.

Sachi, Reiji'nin kendisini şaşırtmış olmasına rağmen, önceki kasvetli haline kıyasla ruh halinin büyük ölçüde düzeldiğini hissetti.

"Sorun değil," diye yanıtladı, yardımcı olmak için can atıyordu.

"Tamam, şimdi kahvemi içmeye hazırım."

"Elbette."

Sachi çaydanlığı kaldırdı ve fısıldadı...

“Kahve soğumadan önce...”

Bardağa dökülen kahveden tek bir buhar bulutu yükseldi. Aynı anda, Reiji'nin vücudu da parıldayan beyaz bir buhara dönüştü, yükselip sanki tavana doğru çekiliyormuş gibi kayboldu.

Her şey çok hızlı oldu.

Olanları sessizce izleyen Saki, söze girdi.

"Sence ona duygularını itiraf edecek mi?" diye sordu Kazu'ya.

"Ha? İtiraf mı edeceksin?" diye hayretle haykırdı Nagare. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Gerçekten mi Nagare, fark etmedin mi?"

“Neyi fark ettin? Neyden bahsediyorsun?”

“‘Ona itiraf et’ ifadesinin neresini anlamıyorsun? İkisinin de birbirine karşı bir ilgisi vardı.”

"Ne? Gerçekten mi?"

"Tanrı aşkına, Reiji'nin geçmişe dönmesinin başka ne sebebi olabilir ki?"

"Bu hiç aklıma gelmemişti."

"Nagare, nasıl bu kadar kör olabilirsin?" dedi Saki, bıkkın bir ifadeyle.

“Şey, özür dilerim.” Nagare’nin yüzünde, hiçbir yanlış yapmamış olmasına rağmen, özür dileyen bir ifade vardı.

Elbette, Nanako ameliyata gitmeden önce endişeli görünüyordu ve Reiji'nin "ya şöyle olsaydı" diye düşünmesi de mantıksız olmazdı. Ve her

iki durumda da, işin içine aşk girmişse bu duygular daha da yoğunlaşabilirdi.

"Onu uğurlarken, gitme nedenlerini pek düşünmüyordum," dedi Nagare başını yana eğerek.

"Hepimiz bunu görebiliyorduk."

"Ha? Gerçekten mi?"

“Yapamaz mıydık?” diye sordu Saki.

"Evet," diye enerjik bir şekilde araya girdi Sachi ve Kazu gülümsedi.

“Anladım. Demek durum böyleymiş.” Nagare, dar gözlerini daha da kısarak Reiji'nin kalktığı boş sandalyeye baktı.

“Bu arada...” dedi Saki konuyu değiştirerek. “Son soru neyle ilgiliydi? Reiji, Nanako'nun cevabını duyduktan sonra ifadesi değişmiş gibiydi.”

Kazu, Saki'nin sorusuna karşılık verdi.

“Annenin karnındasın ve annen doğum sancıları çekiyor. Eğer dünya yarın sona erseydi, ne yapardın?”

"Doktor Saki, o soruyu hiç sormadınız, değil mi?" diye ekledi Sachi, Saki'ye bakarak.

“Hayır, yapmadım,” diye yanıtladı Saki. “Anlıyorum, sanırım bu da zor bir soru. Birinci seçenek neydi?” diye devam etti.

"Öncelikle, önce doğmanız gerekiyor," diye yanıtladı Sachi.

“Peki Nanako’nun seçtiği hangisiydi?”

"Her şey boşuna, doğmaktan vazgeç." Bu sefer Kazu cevap verdi.

“Anladım.”

Nanako'nun ölmekten korktuğu anlaşılıyor.

Saki, boş sandalyeye bakarken fısıldayarak, "Reiji'nin aklından neler geçiyordu acaba?" dedi.

Reiji, zamanda geriye yolculuk yaparken tüm zamanını Yüz Soru üzerine düşünerek geçirdi.

Aklına gelen birçok soru vardı:

Ödünç aldığınız bir şeyi geri verir miydiniz?

Kazandığınız on milyon yenlik piyango biletini nakde çevirip çevirmeyeceğiniz.

Düğün törenini gerçekleştirmeye karar verdiniz mi?

Sorular üzerinde ne kadar çok düşündüyse, bunların herkesin hayatında başına gelebilecek gerçekçi senaryolar olduğunu fark etti.

Sorulara aciliyet hissi veren şey, her bir soruya eklenen, dünyanın yarın sona ermesi gibi gerçekçi olmayan varsayımlardı.

Bu durum Reiji'yi düşünmeye sevk etti.

İnsanlar ne zaman öleceklerini asla bilemezler. Nitekim, Yayoi Seto'nun anne babası bir trafik kazasında öldü, Setsuko ise hastalıktan vefat etti. Hatta birlikte çalıştığı Yukika bile hastaneye kaldırıldıktan sadece bir ay sonra bu dünyadan ayrıldı.

Hiç kimse yarını göreceğinden emin olamaz.

Reiji, sıradan hayatın ne kadar önemli olduğunu ve sevdiğiniz birinin yanınızda olmasının ne kadar mutluluk getirebileceğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Söylemeyi yarına ertelediğiniz şeyler bazen asla söylenmez.

Tokyo'dan döndükten sonra Reiji, Nanako'nun hayatındaki varlığının ne kadar önemli olduğunu fark etti; onu hafife almıştı.

Reiji'nin yarını henüz gelmemişti.

Nanako hâlâ hayattaydı.

Yarın, dünyanın sonu geldiğinde, her şey için çok geç olacak.

Ama sonu gelmeyecek olan bu dünyada, belki de şimdi yapması gereken şey duyguları konusunda dürüst olmaktı. Herkesi unutmalı ve kendisi için önemli olan kişiye söylenmesi gerekenleri söylemeliydi.

Belki de o kitap, zaten apaçık ortada olması gereken şeyleri bize hatırlatmak için yazılmıştır?

Nanako hâlâ hayattaydı. Neyse ki, hayatında bu kafe vardı. Şimdiki zamanın gerçekliği değiştirilemese bile, şimdi yapabileceği bir şey vardı.

Gelecekten bağımsız olarak iletilmesi gereken duygular vardır. Bu yüzden Reiji, dünyanın sonu yarın gelse bile Nanako'yu görmeye geri döneceğini düşünmüştü.

Kollarındaki ve bacaklarındaki his geri geldi ve etrafını saran, hızla aşağı doğru inen dalgalar yavaş yavaş durdu. Reiji, gerçekten orada olup olmadığını kontrol etmek için eski haline dönen bedenine dokundu. Dalgalanma hissi tamamen geçmemişti, bu yüzden sadece emin olmak

istedi. Etrafına bakındığında, Kazu'yu tezgahın başında ve Sachi'yi de karşısında kitap okurken gördü. Nagare muhtemelen mutfaktaydı. Sarkaçlı saate göre saat altıyı biraz geçiyordu.

Kasım başlarında hava erken kararıyor. Müşteri yoksa kafe erken kapanıyor. Tek müşteriler, ve muhtemelen günün son müşterileri, pencere kenarında oturan yaşlı bir çiftti. Odaya bakındı ama Nanako'nun izine rastlamadı. Kazu'nun belirttiği saat olan altıyı on bir geçe hala biraz zaman vardı. Kazu'nun dediği gibi Nanako o zaman kesinlikle orada olacaktı.

Kazu, Reiji'nin geldiğini fark etmiş olsa da, sadece dostça bir gülümseme sundu ve sohbet başlatmaya hiç niyetlenmedi. Reiji, bunun sandalyede oturan kişiye karşı gösterdiği bir saygı olduğunu biliyordu. Ayrıca, Reiji'nin göründüğü anda kiminle görüşmeye geldiğini anlayacağından da şüpheleniyordu.

Göz göze geldikten sonra Reiji kibarca başını salladı ve Nanako'nun gelmesini beklemeye başladı. Saat altıyı sekiz geçiyordu—biraz daha uzun. Emin olmak için elini bardağa götürdü. İyiydi. Dokunulamayacak kadar sıcak değildi, ama kahvenin soğumasına daha çok zaman varmış gibi hissediyordu.

Kazu, pencerenin önünde yaşlı çiftle sohbet ediyordu. İkisi de yetmiş yaşlarında görünüyordu. Basit bir sohbet gibi görünüyordu, ancak Reiji daha önce Kazu'nun müşterilerle bu kadar neşeli bir şekilde konuştuğunu hiç görmemişti. Kulak misafiri olarak, Kazu'nun onlara Bay ve Bayan Fusagi diye seslendiğini duydu. Bayan Fusagi, Kazu'ya seyahat etmeyi seven kocasıyla birlikte onları görmek için Hakodate'ye nasıl geldiğini anlatıyordu. Kazu'nun çalıştığı Tokyo kafesinin müdavimleri gibi görünüyorlardı. Cana yakın Bayan Fusagi'nin aksine, kocası baştan sona sessizdi. Reiji arkadan baktığı için yüz ifadesini göremiyordu, ancak tepkisizliğinden biraz sosyal olarak beceriksiz görünüyordu. Yine de Reiji, Bayan Fusagi'nin kocasına sevgiyle bakarken ne kadar mutlu göründüğüne hayran kaldı.

Sachi yine zor bir kitap okuyor gibi görünüyor.

Sachi tezgâhın başında tamamen hareketsiz oturuyordu. Reiji, Sachi'nin kitap okumaya başladığında hep böyle olduğunu çok iyi biliyordu. Bu

yüzden Reiji'nin geldiğini fark etmemiş olması muhtemeldi.

Saat altıyı on dakika otuz geçiyordu.

Reiji kafenin girişine baktı. Nanako yakında gelecekti.

Beni burada otururken gördüğünde yüz ifadesini bir hayal edin.

Acaba şaşkınlıkla çığlık atacak mı, bana hayretler içinde sessizce bakacak mı, yoksa...?

Ağlamayacak, değil mi?

Bu çok garip olurdu. Şimdi düşününce, Amerika'ya gitmeden önce kafeye son ziyareti olduğu için endişeli hissediyor olabilirdi. Belki de kendini fazla övüyordu ama mektup yazacak kadar zahmete girmişse, bunu da göz ardı edemezdi. Nanako'nun en son ne zaman ağladığını hatırlamaya çalıştı ama anaokulundan beri böyle bir anı bulamadı. Hatırlayabildiği tek şey, ona güldüğü ya da ona hayretle baktığı zamanlardı. Komedi malzemeleriyle alay ettiği anları hatırladı ki bu, tuhaf ve samimiyetsiz bir övgüden çok daha iyiydi. Bu yüzden ağlamak garip olurdu; buna nasıl tepki vereceğini bilemezdi.

DA-DING-DONG

Kapı zilinin çalması düşüncelerini böldü. Saat tam altıyı on bir geçiyordu.

O burada.

Nanako kafeye girdiğinde, Kazu onu "Merhaba. Hoş geldin," diyerek karşıladı ve ardından sandalyede oturan Reiji'ye baktı. Tahmin ettiği gibi, Reiji'nin Nanako'yu görmek için burada olduğunu anlamıştı. Bunu açıkça Nanako'nun onun varlığından haberdar olmasını sağlamak için yapıyordu. Nanako, Kazu'nun bakışlarını takip etti.

"Ha?"

Onu fark etmişti.

Kalbim gümbür gümbür atıyor.

"Merhaba."

Reiji garip bir şekilde selam verdi.

“Reiji, Tokyo'da olduğunu sanıyordum? Erken mi döndün?”

Hey, ne!

Reiji, kadının aşırı sıradan tepkisi nedeniyle senaryodan saptırıldığını hissetti.

"Şey, hayır, aslında hâlâ Tokyo'dayım."

Bu yüzden artık gülünç konuşmaya başlamıştı.

"Hıh, neyden bahsediyorsun?"

Nanako şüpheyle kaşlarını çattı.

"Söylemek istediğim bir şey var."

“Kime?”

“Elbette, siz.”

"Ben?"

"Evet, sen."

"Neden?"

Yavaş kavrama konusunda bir dahi gibisin.

“Eğer bunu sorman gerekiyorsa, o zaman bilmiyorum...”

Onun ağlayabileceğinden endişeleniyordum. Bu çok utanç verici.

Reiji farkında olmadan başını ellerinin arasına aldı ve derin bir iç çekti. Başka bir zaman olsa, sorunsuz, sıradan bir konuşma olurdu. Tabii, Reiji Tokyo'ya gitmemiş ve Nanako da ameliyat için Amerika'ya gitmemiş olsaydı.

"Senin derdin ne?"

"Ha?"

"Ben Tokyo'dayken senin Amerika'ya gitmen sorun değil gibi görünüyor."

Sonunda Nanako neler olup bittiğini anladı. Çılgıncasına zıplamaya başladı.

“Aman Tanrım. Şu sandalye! Ne? Gelecekten mi geldiniz yoksa?”

Nanako için o kadar tipik bir tepkiydi ki, bir bakıma hayal kırıklığı yarattı. Ama Reiji bunu rahatlatıcı buldu.

Endişeli veya ağlayan bir yüze bakmaktan çok daha iyi.

"Ha, eğer gelecekten geldiyseniz, mektubumu okumuşsunuz demektir, değil mi?"

Nanako, yavaş yavaş neler olup bittiğini zihinsel olarak kavrıyordu ve her yeni anlayış noktasında ellerini gözlerinin önünde çırpıyordu.

"Bana haber vermeden neden gittin?"

Onu azarlamaya gelmemişti ama Nanako'nun umursamaz tavrı, onun eleştirel şeyler söylemesine neden oluyordu.

“Anladım... Özür dilerim,” dedi Nanako ciddi bir ifadeyle.

"Hayır, bakın, sorun yok."

Reiji, Nanako'nun özür dilemesine neden olduğu için kendini kötü hissetti.

Kazu'nun sohbet ettiği yaşlı çift, oturdukları yerden kalktılar. Reiji ve Nanako arasında yaşanan hassas havayı fark etmemiş olmaları muhtemeldi. Kazu, Sachi'yi de yanına alarak kasaya doğru ilerledi ve ödeme yaparlarken Nagare onları uğurlamak için mutfaktan çıktı. Bunu yaparken, Reiji'nin sandalyede oturduğunu görünce hafifçe "Ah" diye mırıldandı. Ama tepkisi bu kadardı. Nanako'yu Reiji ile birlikte orada görünce durumu anlamıştı zaten.

Yaşlı çifti yolcu ettikten sonra Sachi, Reiji'ye el salladı ve tüm kafe sessizliğe büründü. Nanako biraz huzursuz bir şekilde ayakta durmaya devam etti, ta ki Kazu elinde bir dondurma sodasıyla gelip Nanako'ya oturmasını işaret edene kadar.

"Elbette fazla zaman yok, ama anın tadını çıkar," diye yalvardı; bu sözler Reiji'ye daha çok kendisine yönelik bir mesaj gibi geldi: Eğer ona söyleyecek bir şeyin varsa, bunu çabuk yapsan iyi olur.

Özür diler gibi bir ifadeyle Nanako, Reiji'nin karşısındaki koltuğa oturdu. Ona haber vermeden Amerika'ya gitmek üzere olduğu için kendini suçlu hissediyordu.

"Bana söylemiş olmanızı tercih ederdim."

Daha nazik bir ses tonuyla konuşmak istemişti ama utancından dolayı sadece şikayet eder gibi konuştu.

"Üzgünüm."

"Dediğim gibi..."

Sizi suçlamak için buraya gelmedim!

"Biliyorum bu sadece bir bahane, ama ben hiç belirti fark etmedim."

Nanako konuşmaya başlarken başını aşağıya eğmeye devam etti.

“Bir şekilde iyileşeceğimi düşünmüştüm ve iyileşmeyi çok istemiştim. Ve hiç beklemediğim bir anda, Yukari'den bana bir donör bulduğunu söyleyen bir mesaj geldi.”

“Ha? Ben Yukari'nin o çocuğun babasını aradığını sanıyordum?”

"Görünüşe göre, bunun yanı sıra benim için bir donör arayışında da bulunuyormuş."

"Anlıyorum..."

Başka bir deyişle, Yukari Nanako'nun hastalığını daha önceden biliyordu. Reiji, bunu bilmeyen tek kişinin kendisi olmasından rahatsız oldu. Nanako

onun ruh halini fark etti ve ne düşündüğünü anladı, hemen ekledi: "Sana geçen gün söyleyecektim ama..."

Reiji, onun rujunu değiştirdiği günü kastettiğini hemen anladı.

“Ama seçmeleri geçtiğinizi öğrendiniz ve bu doğru an gibi görünmedi...”

“Aslında pek sayılmaz, sanırım.” Bunu duymak kolay değil. “Kötü davrandım, özür dilerim.”

“Hayır, hayır, sorun yok. En büyük hayalinize ulaştığınızı yeni öğrendiniz. Benim meselem benim kendi sorunumdu, sizi bununla meşgul etmek istemedim.”

Mektubunda yazdıklarını aynen tekrarlıyordu.

Eğer meseleyi burada bırakırsam, buraya gelmemin ne anlamı var ki?

Reiji elini uzatıp bardağı yokladı, kendine karşı dürüst olamaması onu hayal kırıklığına uğrattı. Bardak eskisine göre daha az sıcaktı.

“Tokyo nasıl?”

"Ha?"

“Bu, yalnız yaşamanın ilk deneyiminiz olacak.”

"Ah, evet."

"Yardım edemediğim için üzgünüm, ama her zaman seni destekleyeceğim."

Bu, tıpkı kendisi gibi, her zamanki Nanako.

"Dayan bakalım," dedi dondurmalı sodasına uzanırken.

"Evet." Reiji'nin cevabı biraz hayal kırıklığıyla karışık geldi.

Belki de kendimi fazla kaptırdım ve fazla düşündüm.

Kahvenin tamamen soğumasına daha biraz zaman vardı, ama Reiji Nanako'ya baktığında, geçmişe neden yolculuk ettiğini artık anlayamıyordu.

Eğer Nanako endişeli görünseydi, ona nazik sözler söyleyebilirdi. Ama Nanako ona sadece "dayanmaya devam et" demişti. Başka bir zaman olsa, "Evet, sen de" diye hafifçe karşılık verebilirdi. Ama bunu yapamadı.

Böyle tepki vermesi iyi değil mi?

Nanako'nun hayal ettiğinden farklı olması, her zamanki gibi davranması kötü bir şey değildi... Yine de içten içe bundan mutlu olamıyordu. Bu kadar çok endişelenip, onu görmek için geçmişe döndüğünü düşünmek... Kendini aptal hissediyordu. Ama bu şekilde düşünen kendi içinden nefret ediyordu.

Sanırım Nanako bu garip hissi fark etmeden önce geri dönebilirim.

"Şey, ben..." diye başladı Reiji, bardağa uzanırken.

Tam o anda...

“Bu son soru.”

Ses Sachi'nin sesiydi. Ama onlarla konuşmuyordu. Tezgahın arkasında duran Kazu'ya ve mutfakta kapanış işleriyle meşgul olan Nagare'ye bir soru okumaya başlıyordu.

Yaşlı çift gitmişti, bu yüzden Sachi'nin sesi Nanako ve Reiji tarafından dinlemeye çalışmaları gerek kalmadan kolayca duyulabiliyordu. Sachi konuşmaya devam etti.

"Sen annenin rahmindesin ve annen doğum sancıları çekiyor."

"Tamam aşkım."
Yanıt Kazu'dan geldi.

“Dünya yarın sona erse, ne yapardınız?”

1. Hadi, doğ.

2. Doğmayın çünkü doğmanın hiçbir anlamı yok.

"Hangisini seçerdin anne?" diye sordu Sachi, tezgâhın karşısından Kazu'nun yüzüne bakarken tüm çocuksu masumiyetiyle.

"Biraz düşüneyim."

Kazu, tezgahı temizlemeye devam ederken, derin düşüncelere dalmış gibi başını yana eğdi. Reiji'nin dikkati Sachi ve Kazu arasındaki konuşmaya dağılmışken, tezgahtaki konuşmayı izleyen Nanako da "Hey," dedi.

Sesi hâlâ tanınabilir şekilde ona aitti. Ancak şimdiye kadarkinden farklı olarak, sanki yavaş yavaş kaybolacakmış gibi daha ince ve zayıftı.

Reiji ona baktı ama o sürekli gözlerini kaçırıyordu.

"Bana bir şey mi oldu?" diye sordu.

Ha?

Reiji, Nanako'nun ne demek istediğini hemen anlamadı. Onun kederli yüzüne garip garip baktı.

Bir an için gerilim dayanılmaz hale geldi, sonra sanki şaka yapıyormuş gibi kocaman bir sırıtışla "Aha!" diye bağırdı.

“Şaka yapıyordum! Söylediklerimi unutun, tamam mı?”

Nanako huzursuzlandı, sandalyeden kalktı ve ondan biraz uzaklaştı.

“Kahve soğumaz mı? En kısa zamanda içsen iyi olur.”

Sırtı ona dönüktü ama sesi hafifçe titriyordu.

“Nanako...”

O anda Reiji her şeyi anladı.

Nanako ameliyatın nasıl geçtiği konusunda endişeli.

Sonra kendi yüzeyselliğine lanet etti.

Umursamaz olan Nanako değildi, bendim.

Reiji ortaya çıktığından beri Nanako ameliyatı konusunda sürekli endişeliydi. Onun gelişini, ailesine şikayet etmeye giden Yayoi ve karısını görmeye giden Todoroki ile ilişkilendirmiş olmalı ve onu görür görmez en kötü senaryoyu hayal etmiş olmalıydı.

Onun durumunda bu, ameliyatın başarısız olduğu ve öldüğü anlamına gelirdi... Reiji'nin onu görmeye gelmesinin sebebinin öldüğünü düşünmüş olmalıydı. Bu yüzden Reiji'yi rahatsız edecek kadar kasıtlı olarak neşeli ve kaygısız davranmıştı. Gelecek hakkında bilgi edinmek istemiyordu, bu yüzden öğrenmemeye çalışıyordu. Reiji kahveyi içip geleceğe dönene kadar gerçek duygularını ondan saklamak istiyor gibiydi.

Ama duygularını belli etmişti. Onları gizleyemezdi.

Reiji, Nanako'nun numaralarını fark edememişti.

"Üzgünüm."

Reiji, Nanako'nun duygularını doğru anlayamadığı için özür dilemek istemişti. Ancak Nanako, Reiji'nin "özür"ünü başka bir anlamda yorumladı.

"Aman Tanrım, bunu bilmek istemiyorum!"

"Sen..."

Hatırlayabildiğimden beri hep birlikteyiz.

Aynı anaokuluna, aynı ilkokula, ortaokula, liseye ve şimdi de üniversiteye gittik.

Birlikte olmak normaldi, ben de bunu doğal karşıladım.

Birlikte olmamızın nedenini hiç sorgulamadım bile...

Ona karşı bu duyguları ne zaman geliştirdim?

Bana karşı duyguları ne zaman gelişti?

Düşününce, onun hiç erkek arkadaşı olduğunu duymadım.

Erkek arkadaşlarımın bazıları Nanako'yu çekici bulsa da, ben onu her zaman farklı bir şekilde değerlendirdim.

Komedyen olmak çok uzun zamandır hayalini kurduğum bir şeydi.

Komedyen olma fikri aklıma ilk geldiğinde ortaokuldayken Tokyo'ya gitmeye zaten karar vermiştim.

Ama bir saniye bekleyin.

Tokyo'ya yalnız gitmeyi mi planlıyordum?

Nanako'dan uzakta mı yaşayacaktım?

Biz sonsuza dek birlikte olduk...

Aynı anaokuluna gittik...

Aynı anaokulu...ilkokul...ortaokul...lise...üniversite...ve sonra Tokyo...

Birlikte olduğumuzu her zaman doğal karşıladım.

Her zaman birlikte olmamızın garip olduğunu hiç düşünmedim.

Hatta beklemek...

Belki de Nanako'yu her zaman sevmişimdir. Sadece bunu hep doğal karşılamış ve hiç sorgulamamışımdır. Belki de hayalim ve Nanako birbirinden ayrılamaz.

Bunu hiç önemsemedim... Sorgulamayı hiç düşünmedim...

Pekala, bunu düzelteceğim...

"Sen..."

“Duymak istemiyorum.”

“Sen benim karım oldun.”

"Kapa çeneni!"

Nanako ellerini kulaklarına götürüp bağırırken, gözleri nokta gibi küçüldü.

"Ha?"

“Sen, benim, karım, olacaksın.”

Reiji, her kelimeyi ayrı ayrı vurgulayarak, söylediklerini tekrarladı.

“Bu bir yalan, değil mi?”

“Bunun hakkında neden yalan söyleyeyim ki?”

Ama ben...

“Peki ya hastalığım?”

"Hangi hastalık?"

“Bir donör buldum.”

"Amerika'ya gidiyorsun."

Geleceği kimse bilemez.

"Ben gidersem, ne olacak?"

"Git, geri gel ve karım ol."

Nihayet...

"Ha?"

"Tebrikler."

İstediğim her şeyi söyleme özgürlüğüne sahibim. Çünkü geleceğimiz, geleceğimiz önümüzde.

"Neden?"

“Neden? Ben de aynısını sormak istiyorum.”

Ve çünkü...

Ne sormak istiyorsunuz?

"Şey, evlenmemiz konusunda ısrar eden sendin, anlıyor musun?"

...ne söylesem de şu anki gerçekliği değiştiremeyecek.

"Ben asla öyle bir şey söylemedim!"

“Ama yapacaksın! Gelecekte!”

"Hayır, asla öyle bir şey söylemem!"

“Ama sen yaptın!”

“Kesinlikle yalan söylüyorsun!”

"Böyle utanç verici bir şeyi yalan söyleyerek kim kandırabilir ki!"

Yalan söylemedikleri sürece kimse böyle utanç verici bir şey söyler miydi ki!

"Gülmüyorum."

“Buna alışkınım!”

"Ne?"

“Ama buna rağmen, hayalimden vazgeçmeyeceğim. Asla atmayacağım. Bu yüzden Tokyo'ya gideceğim. Yeterli yiyecek olmadan hayat devam edebilir. Ama ne yazık ki, sen benim karım olacaksın. Olacağını söylüyorum, o yüzden olacak!”

Bütün bunları bir çırpıda söyledikten sonra Reiji nefes almak için durdu.

“İşte bu yüzden...” diye devam etti.

"Artık bırak şu işi!"

"Elimden gelenin en iyisini yapmak ve her zaman senin yanında olmak istiyorum," dedi aslında. Reiji'nin istemeden yaptığı bu evlilik teklifi odanın her yerinde yankılandı ve bir noktada Sachi ve Kazu, hatta mutfaktan Nagare bile onu izliyordu.

"Pıı," diye kıkırdadı Nanako beklenmedik bir şekilde.

"Ha?"

Neye gülüyor?

"Güzel bir."

"Bu bir skeç değil."

"Ah, bu iyi."

"Ne?"

Nanako gülerken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Gözyaşları o kadar büyük damlalar halinde akıyordu ki, Reiji şaşkınlıkla baktı. "Hey...hey."

Nanako doğrudan ona baktı.

"Teşekkür ederim," dedi ve kollarını iyice açtı.

Sonra, "Aman Tanrım! Ben Reiji'nin karısıyım!" diye devam etti, sesini Reiji'yi bile şaşırtacak kadar yükselterek. Sesi berraktı, sanki kafa karışıklığı ve endişeden arınmıştı.

Nanako sessizce ona baktı.

"Sanırım bu geleceği değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Evet, maalesef kural bu."

“Anladım. Vay canına.”

"Evet."

"Sanırım bunu değiştirmenin bir yolu yok."

Nanako o kadar geniş bir şekilde gülümsedi ki, bu gülümseme tüm yüzünü kapladı.

Kazu, Sachi'nin sorusuna karşılık olarak, "Bir numarayı seçiyorum," dedi. Cevabının beklenmedik zamanlaması, Reiji ve Nanako arasındaki konuşmayı dikkatle takip eden Sachi'yi şaşırttı.

Bu, Kazu'nun "Yakında zamanı gelecek" mesajını verme şekliydi.

Gelecekten gelen ziyaretçi Reiji, kahve soğumadan önce içmek zorundaydı.

“Ha, doğru.”

Nanako da bu kuralın farkındaydı.

"Hadi, iç."

Nanako aceleyle kahveyi işaret etti. Reiji de hazırdı. Duygularını ifade etmeyi bitirmişti ve düşünebileceği başka bir şey kalmamıştı.

"Eyvah, tamam, görüşürüz."

Bunun üzerine kahveyi bir çırpıda içti. Baş dönmesi ve sendeleme hissi onu sardı.

"Peki, buna cevabınız nedir?"

"Ha?"

Nanako, kitabı Sachi'den aldı ve Reiji'ye uzattı.

"Son soruya cevabın nedir, Reiji?"

Reiji hatırladı. Nanako'nun cevabı için ikinci seçeneği seçmesinin sebebi "ölmek korkutucu" olmasıydı. Reiji bilinci yavaş yavaş kaybolurken

cevabını verdi.

“'Birini' seçiyorum. Doğmayı tercih ederim.”

“Bir numara mı? Neden?”

"Eğer sadece bir günüm olsa bile, yeniden doğmaktan mutlu olurdum."

Reiji'nin bedeni buharla kaplandı.

“Eğer doğarsam, geleceğin ne olacağını kim bilebilir ki? Kimse gerçekten bilmiyor. Belki de dünya hiç sona ermez. Bu yüzden bir numarayı seçiyorum.”

“Pekala,” dedi Nanako. “Ben de öyle düşünüyorum.”

Nanako bunu haykırdığı anda, Reiji'nin bedenini saran buhar yükselerek altındaki siyah takım elbiseli yaşlı beyefendiyi ortaya çıkardı.

Nanako'nun son sözlerinin Reiji'ye ulaşıp ulaşmadığı belirsizdi.

Bir süre Nanako, buharlaşarak kaybolan Reiji'nin bulunduğu tavana öylece bakakaldı.

"Nanako, sen ve Reiji evlenecek misiniz?" diye sordu Sachi merakla.

Nanako gülümsedi.

"Şey, anlaşılan sonunda ona evlenme teklifi etmem gerekiyor..." dedi omuzlarını silkerek.

Birkaç gün sonra, Nanako'dan Reiji'ye bir kartpostal geldi. Kartpostalda, hastane odası gibi görünen bir yerde ameliyat sonrası çekilmiş bir fotoğraf vardı. Gülümsemesi sanki "İyiyim!" diyordu. Fotoğrafta yanında, aynı şekilde gülümseyen Yukari Tokita da vardı.

Saki, Reiji'nin kendisine uzattığı kartpostala bakarak, "Yukari'nin bir süre daha eve dönecek gibi görünmüyor," dedi. Yukari'nin o adamı aradığına dair anlattığı hikayenin gerçek olup olmadığından şüphe duyuyor gibiydi.

“Evet, öyle görünüyor,” dedi Nagare iç çekerek, yarı kabullenmiş bir ses tonuyla. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, Hakodate ona giderek daha çok hoş gelmeye başlamıştı ve Yukari'nin bir süreliğine geri dönmemesinin o kadar da kötü olmayacağını düşünmeye başlamıştı.

“Ama Yukari’ye hayran kalmalısın. Gerçekten muhteşem bir insan, değil mi?” diye düşündü Reiji, Saki kartpostalı ona geri verirken. Yanında bir el valizi ve bir sırt çantası vardı.

Reiji bugün Tokyo'ya gidiyordu. Gitmeden önce, veda etmek ve Yukari ile Nanako'nun kartpostalını göstermek için kafeye uğramıştı.

“O, yirmi yıl önceki o fotoğraftaydı ve iskeleden atlamak üzere olan kadına yardım edip onu geleceğe taşıdı. PORON DORON'un Todoroki ve Hayashida'sıyla arkadaştı ve Nagare'ye geçmişten gelen Yukika hakkında bir not bıraktı. Şimdi bu da mı oldu?”

Yukari, Nanako ile birlikte fotoğrafta yer alıyordu.

"Yukari, Todoroki'ye Komedyen Büyük Ödülü'nü kazanmalarından dolayı tebrik kartpostalları göndermeseydi, Todoroki olayının farklı sonuçlanabileceğini düşünmeden edemiyorum."

Reiji, Yukari'nin yaptıklarının bir tür ilahi müdahale gibi olduğunu ima ediyor gibiydi.

"Ama yine de, bence bunların hepsi sadece tesadüftü," diye karşı çıktı Nagare, soğukkanlılıkla.

“Emin değilim. Bir de şu var...” Reiji, Yüz Soru kitabını havaya kaldırdı ve tam bir şey söyleyecekken, alt kattan gelen ayak sesleri duyuldu.

Bu Sachi'ydi. Nefes nefese, Reiji'ye bir kitap uzattı.

“Bunu sana vermek istiyorum.”

"Ben?"

"Evet."

Romanın adı Aşıklar'dı.

"Hey, bu senin en sevdiğin kitap değil mi? Gerçekten onu başkasına vermek mi istiyorsun?" diye sordu Nagare.

"Evet."

Sachi, Reiji'ye veda hediyesi olarak en sevdiği kitabı vermeyi tercih etmişti.

"Emin misin?"

"Hı hı," diye yanıtladı Sachi gülümseyerek.

Reiji kitabın birkaç sayfasını karıştırdı. En sevdiği kitap olduğu için şüphesiz ona iyi bakmıştı. Ama yine de, sayfaların kenarları tekrar tekrar okunmaktan biraz kirlenmişti. Belli ki çok sevdiği ve değer verdiği bir kitaptı.

Kazu araya girerek, "Sachi'nin kitaplara olan sevgisine yol açan kitap buydu, değil mi Sachi?" dedi.

"Evet," diye yanıtladı Sachi neşeyle.

"Ama bu kitap senin için çok değerli..." dedi Reiji, gözlerinin içine bakarak.

Sachi doğrudan Reiji'ye baktı.

“Şöyle bir şey okudum: Hayallerini gerçekleştirmek için çabalayan birine hediye verirken, sahip olduğunuz en değerli şeyi vermeniz gerekiyor. Bazı günler, hayallerinin peşinden koşan o kişi devam edecek gücü bulamayacak. Acı ve kederli olacak ve hayalleriyle gerçekliği tartıp bir seçim yapmak zorunda kalacak. İşte o zaman, en kıymetli şeyi hediye edilen kişi biraz daha mücadele edebilecek. Görünüşe göre bu, yalnız olmadıklarını hissetmelerine yardımcı oluyor. Bu yüzden, bu kitabı size veriyorum çünkü hayaliniz için mücadele etmenizi istiyorum.”

"Sachi, ne kadar naziksin."

"Çünkü eğer yeterince mücadele etmezseniz, Nanako'nun hayatı da bir mücadeleye dönüşecek," diye ekledi ve bu sözleri herkesin kahkahalarla gülmesine neden oldu.

Ve bunun ardından Reiji Tokyo'ya doğru yola çıktı.

Aylar sonra, Tokyo'ya dönmüş olan Nagare'ye Nanako'nun ölüm haberi ulaştı. Bahar günüydü ve kiraz çiçeği yaprakları rüzgârda kar taneleri gibi uçuşuyordu.

Ameliyattan sonra Nanako iyi iyileşiyor gibi görünüyordu. Ancak, naklin risklerinden biri de buydu; vücudu aniden donör iliğini reddetti. Tekrar ameliyata alındı, ancak her geçen gün daha da zayıfladı. Ateş, kusma ve çoğu insanın dayanamayacağı yan etkileri olan bir ilaç rejimiyle Nanako cesurca mücadele etti. Ailesi bile onu bu kadar güçlü bir şekilde destekleyen şeyin ne olduğunu merak ediyordu, ancak bunun Reiji'nin o gün söyledikleri olduğundan şüphe yoktu:

Sen benim karım oluyorsun.

Birkaç yıl sonra, beşinci denemesinde Reiji, Komedyen Büyük Ödülü'nü kazandı.

Nanako'nun mezarının başında dururken, elinde Sachi'nin kendisine hediye ettiği romanı ve Yüz Soru'nun yıpranmış bir kopyasını tutuyordu.

Nanako, yabancıların mezarlarının yakınında, körfeze bakan Hakodate Dağı'nın yüksek bir yerine defnedilmişti.

Ayrılmadan önce Reiji, Yüz Soru adlı kitabın bir kopyasını bıraktı. Kitabın son sayfasında, sayısız kez okumuş olması gereken bir sonsöz vardı. Karakterler bile neredeyse tamamen silinmişti.

Son sayfaya bir şey eklenmişti.

Bu bir evlilik yüzüğüydü.

Reiji'nin eskimiş ve yıpranmış hale gelene kadar okuduğu "Dünya Yarın Son Bulsaydı Ne Olurdu? Yüz Soru" kitabının son sayfasındaki son söz şöyleydi:

> Kesinlikle inandığım bir şey var: Bir insanın ölümünün mutsuzluğa neden olmasına izin vermemeliyiz. Bunun sebebi basit: Eğer ölen herkesin mutsuzluğa neden olmasına izin verirsek, bu insanların mutsuz olmak için doğdukları anlamına gelir. Oysa gerçekte bunun tam tersi doğrudur. İnsanlar her zaman mutluluk için doğarlar.
>
> Yukari Tokita, Yazar

* * * * *

OceanofPDF.com

Ayrıca Toshikazu Kawaguchi tarafından

Kahve Soğumadan Önce
Kafe Hikayeleri

OceanofPDF.com

ISBN-13: 9780369722690

Hafızanız Solmadan Önce

İlk olarak 2022'de Birleşik Krallık'ta Pan Macmillan'ın bir yayın markası olan Picador tarafından basılmıştır. Bu baskı da 2022 yılında basılmıştır.

Telif hakkı © 2022, Toshikazu Kawaguchi'ye aittir.

İlk olarak Japonya'da 2018'de Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japonya tarafından 思い出が消えないうちに adıyla yayınlandı.

Tüm hakları saklıdır. Eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölülerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Hanover Square Press
195 Broadway, 24. kat
New York, NY 10007
Amerika Birleşik Devletleri
HanoverSqPress.com
BookClubbish.com

OceanofPDF.com